EVROPSKA
KOMISIJA

Strasbourg, 18.4.2023
COM(2023) 227 final

2023/0112 (COD)

Predlog

DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o spremembi Direktive 2014/59/EU v zvezi z ukrepi za zgodnje posredovanje, pogoji za reševanje in financiranjem ukrepov za reševanje

(Besedilo velja za EGP)

{SWD(2023) 225-226} - {SEC(2023) 230}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

• Razlogi za predlog in njegovi cilji

Predlagane spremembe Direktive 2014/59/EU[1] (direktiva o sanaciji in reševanju bank) so del zakonodajnega predloga o upravljanju bančnih kriz in jamstvih za vloge, ki vključuje tudi spremembe Uredbe (EU) št. 806/2014[2] (uredba o enotnem mehanizmu za reševanje) in Direktive 2014/49/EU[3] (direktiva o sistemih jamstva za vloge).

Okvir EU za upravljanje kriz je dobro uveljavljen, vendar pretekli primeri propadov bank kažejo, da so potrebne izboljšave. Reforma okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge gradi na ciljih okvira za upravljanje kriz, njen cilj pa je zagotoviti doslednejši pristop k reševanju, tako da lahko vsaka banka, ki se je znašla v krizi, izstopi s trga v skladu s predpisi, hkrati pa se ohrani finančna stabilnost, privarčuje davkoplačevalski denar in zagotovi zaupanje vlagateljev. Zlasti je treba okrepiti obstoječi okvir za reševanje manjših in srednje velikih bank, in sicer v zvezi z njegovo zasnovo, izvajanjem in, kar je najpomembneje, spodbudami za njegovo uporabo, tako da se lahko bolj verodostojno uporablja za te banke.

Ozadje predloga

EU je po svetovni finančni krizi in krizi državnega dolga v odziv na mednarodne pozive po reformi sprejela odločne ukrepe, da bi ustvarila varnejši finančni sektor za enotni trg EU. To je vključevalo vzpostavitev orodij in pooblastil za obravnavanje propada katere koli banke v skladu s predpisi ob hkratnem ohranjanju finančne stabilnosti, javnih financ in zaščite vlagateljev. Leta 2014 je bila oblikovana bančna unija, ki je trenutno sestavljena iz dveh stebrov: enotni mehanizem nadzora (EMN) in enotni mehanizem za reševanje (EMR). Bančna unija pa je še vedno nedokončana, saj ji manjka tretji steber: Evropski sistem jamstva za vloge (ESJV)[4]. Predlog Komisije o vzpostavitvi ESJV[5], sprejet 24. novembra 2015, še vedno ni bil obravnavan.

Bančno unijo dopolnjuje enotni pravilnik, ki je, kar zadeva upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge, sestavljen iz treh pravnih aktov EU, sprejetih leta 2014: direktive o sanaciji in reševanju bank, uredbe o enotnem mehanizmu za reševanje in direktive o sistemih jamstva za vloge. Direktiva o sanaciji in reševanju bank določa pooblastila, pravila in postopke za sanacijo in reševanje bank, vključno z dogovori o čezmejnem sodelovanju za obravnavanje propadov bank s čezmejno prisotnostjo. Z uredbo o enotnem mehanizmu za reševanje sta bila ustanovljena enotni odbor za reševanje in enotni sklad za reševanje, uredba pa določa pooblastila, pravila in postopke za reševanje subjektov, ustanovljenih v bančni uniji, v okviru

---

1 Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).

2 Uredba (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL L 225, 30.7.2014, str. 1).

3 Direktiva 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o sistemih jamstva za vloge (UL L 173, 12.6.2014, str. 149).

4 Poleg tega še vedno ni dosežen dogovor o verodostojnem in zanesljivem mehanizmu za zagotavljanje likvidnosti pri reševanju v bančni uniji, ki bi bil v skladu s standardi, določenimi na mednarodni ravni.

5 COM(2015) 586 final.

enotnega mehanizma za reševanje. Z direktivo o sistemih jamstva za vloge je zagotovljena zaščita vlagateljev in določena so pravila za uporabo sredstev sistemov jamstva za vloge. Direktiva o sanaciji in reševanju bank in direktiva o sistemih jamstva za vloge se uporabljata v vseh državah članicah, uredba o enotnem mehanizmu za reševanje pa se uporablja v državah članicah, ki sodelujejo v bančni uniji.

S svežnjem zakonodaje o bankah iz leta 2019, poznanim tudi kot „sveženj o zmanjševanju tveganj“, so bile revidirane direktiva o sanaciji in reševanju bank, uredba o enotnem mehanizmu za reševanje, uredba o kapitalskih zahtevah[6] ter direktiva o kapitalskih zahtevah[7]. Te revizije so vključevale ukrepe, s katerimi so se izpolnile zaveze, ki jih je EU sprejela v mednarodnih forumih[8], in sicer, da bo izvedla nadaljnje korake za dokončanje bančne unije z zagotovitvijo verodostojnih ukrepov za zmanjševanje tveganj, da bi se omejile nevarnosti za finančno stabilnost.

Euroskupina se je novembra 2020 dogovorila o vzpostavitvi in zgodnji uvedbi skupnega varovalnega mehanizma za enotni sklad za reševanje prek evropskega mehanizma za stabilnost[9].

Reforma okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge ter širši pomen za bančno unijo

Skupaj z reformo okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge bi dokončana bančna unija, skupaj z njenim tretjim stebrom, ESJV, nudila večjo finančno zaščito in gotovost za gospodinjstva in podjetja v EU, povečala zaupanje ter okrepila finančno stabilnost, ki so potrebni za rast, blaginjo in odpornost v ekonomski in monetarni uniji ter v EU na splošno. Unija kapitalskih trgov dopolnjuje bančno unijo, saj sta obe pobudi bistveni za financiranje dvojnega prehoda (digitalnega in zelenega), krepitev mednarodne vloge eura ter krepitev odprte strateške avtonomije EU in njene konkurenčnosti v svetu, ki se spreminja, zlasti glede na trenutno zahtevno gospodarsko in geopolitično okolje[10, 11].

Euroskupina se junija 2022 ni strinjala s celovitejšim delovnim načrtom za dokončanje bančne unije z vključitvijo ESJV. Namesto tega je pozvala Komisijo, naj predloži bolj ciljno usmerjene zakonodajne predloge za reformo okvira EU za upravljanje bančnih kriz in nacionalna jamstva za vloge[12].

---

6 Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

7 Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

8 Baselski odbor za bančni nadzor in Odbor za finančno stabilnost (FSB). Odbor za finančno stabilnost (različica, posodobljena 2014), *Ključne lastnosti učinkovitih shem za reševanje finančnih institucij (v angleškem jeziku)*, in (2015), *Načela v zvezi s sposobnostjo globalnih sistemsko pomembnih bank (GSPB) za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo pri postopku reševanja, standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub (v angleškem jeziku)*.

9 Euroskupina (30. november 2020), *Izjava z zasedanja Euroskupine v vključujoči sestavi o reformi evropskega mehanizma za stabilnost in zgodnji uvedbi varovalnega mehanizma za enotni sklad za reševanje (v angleškem jeziku)*. Uvedba bi potekala v obdobju 2022–2024. Kljub temu se še vedno čaka na ratifikacijo Sporazuma o spremembi Pogodbe o ustanovitvi evropskega mehanizma za stabilnost.

10 Evropska komisija (2020), *Delovni program Komisije za leto 2021*, oddelek 2.3, str. 5.

11 Evropska komisija (2023), *Dolgoročna konkurenčnost EU:pogled v obdobje po letu 2030*.

12 Euroskupina (16. junij 2022), *Izjava Euroskupine o prihodnosti bančne unije (v angleškem jeziku)*.

Hkrati je Evropski parlament v svojem letnem poročilu o bančni uniji za leto 2021[13] poudaril tudi, da jo je pomembno dokončati z vzpostavitvijo ESJV, in podprl Komisijo pri pripravi zakonodajnega predloga o pregledu okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge. Čeprav Euroskupina ni izrecno podprla evropskega sistema jamstva za vloge, bi s tem okrepila reformo okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge ter zagotovila sinergije in večjo učinkovitost za sektor. Tak zakonodajni sveženj bi bil del agende za dokončanje bančne unije, kot je izpostavljena v političnih usmeritvah predsednice von der Leyen, v katerih je bil ponovno poudarjen tudi pomen ESJV, in ki jo redno podpirajo voditelji in voditeljice[14].

Cilji okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge

Okvir za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge je bil zasnovan za zmanjševanje tveganj in upravljanje propadov institucij katere koli velikosti ob hkratnem doseganju štirih krovnih ciljev:

(i) zaščititi finančno stabilnost in preprečiti širjenje negativnih vplivov ter tako zagotoviti tržno disciplino in kontinuiteto kritičnih funkcij za družbo,

(ii) zaščititi delovanje enotnega trga in zagotoviti enake konkurenčne pogoje po vsej EU;

(iii) čim bolj omejiti uporabo davkoplačevalskega denarja in zmanjšati negativne povratne učinke med bankami in državo ter

(iv) zaščititi vlagatelje in zagotoviti zaupanje potrošnikov.

Okvir za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge zagotavlja sklop instrumentov, ki se lahko uporabljajo v različnih fazah življenjskega cikla bank v težavah: sanacijski ukrepi, podprti z načrti sanacije, ki so jih pripravile banke; ukrepi za zgodnje posredovanje; ukrepi za preprečevanje propada banke; načrti reševanja, ki jih pripravijo organi za reševanje; ter nabor instrumentov za reševanje, kadar se razglasi, da banka propada ali bo verjetno propadla, in se šteje, da je reševanje banke (namesto njene likvidacije) v javnem interesu. Poleg tega se nacionalni postopki zaradi insolventnosti, ki so zunaj okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge[15], še naprej uporabljajo za tiste propadajoče banke, ki jih je mogoče obravnavati v okviru teh nacionalnih postopkov, kadar so primernejši (kot reševanje) in ne škodujejo javnemu interesu ali ne ogrožajo finančne stabilnosti.

Namen okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge je zagotoviti kombinacijo virov financiranja, da se propadi upravljajo na gospodarsko smotrn način, zaščitijo finančna stabilnost in vlagatelji ter ohrani tržna disciplina, hkrati pa omeji uporaba javnih sredstev in navsezadnje stroški za davkoplačevalce. Stroški reševanja banke se najprej krijejo z lastnimi sredstvi banke, tj. razporedijo se na delničarje in upnike same banke (to je notranja sposobnost pokrivanja izgub banke), kar zmanjšuje tudi moralno tveganje in izboljšuje tržno

---

13 Evropski parlament (2022), *Poročilo o bančni uniji – letno poročilo za leto 2021;* Evropski parlament vsako leto od leta 2015 izda poročilo o bančni uniji.

14 Vrh držav euroobmočja (24. marec 2023), *Izjava z vrha držav euroobmočja, zasedanje v vključujoči sestavi (v angleškem jeziku)*.

15 Nacionalni postopki zaradi insolventnosti niso usklajeni. Vendar je odločitev organa za reševanje o tem, ali se za propadajočo banko začne postopek reševanja, kar zahteva primerjavo med postopki reševanja in nacionalnimi postopki zaradi insolventnosti (ocena javnega interesa), del okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge. Če se organ za reševanje odloči, da ne bo začel reševanja propadajoče banke, se primer nato obravnava na nacionalni ravni, kjer se izvede ocena začetka postopka zaradi insolventnosti ali drugih vrst postopkov prenehanja, v skladu s posebnimi podrobnostmi nacionalnih ureditev na področju insolventnosti.

disciplino. Po potrebi se lahko dopolnijo s sredstvi iz sistemov jamstva za vloge in shem za financiranje reševanja (nacionalni skladi za reševanje ali enotni sklad za reševanje v bančni uniji). Ta sredstva se financirajo s prispevki vseh bank, ne glede na njihovo velikost in poslovni model. V bančni uniji so se ta pravila dodatno integrirala tako, da je bil enotni odbor za reševanje pooblaščen za upravljanje in nadzor enotnega sklada za reševanje, ki se financira s prispevki sektorja v sodelujočih državah članicah bančne unije. Odvisno od orodja, ki se uporablja za banko v težavah (npr. preventivni, previdnostni ukrepi, ukrepi za reševanje ali alternativni ukrepi v okviru nacionalnih postopkov zaradi insolventnosti), in specifičnih podrobnosti primera je za posredovanja s strani sklada za reševanje/enotnega sklada za reševanje, sistema jamstva za vloge ali javnega financiranja iz državnega proračuna morda potrebno preverjanje glede obstoja državne pomoči[16].

Razlogi za predlog

Ne glede na napredek, dosežen od leta 2014, se je reševanje redko uporabilo, zlasti v bančni uniji. Za okvir za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge so bila opredeljena področja, ki bi jih bilo treba dodatno okrepiti in prilagoditi v smislu zasnove, izvajanja in, kar je najpomembneje, spodbud za njegovo uporabo.

Do zdaj so se številne manjše ali srednje velike propadajoče banke obravnavale v okviru nacionalnih ureditev, ki so pogosto vključevale uporabo davkoplačevalskega denarja (reševanje z javnimi sredstvi) namesto varnostnih mrež, ki jih financira sektor, kot je enotni sklad za reševanje v bančni uniji, ki se pri reševanju doslej še ni uporabil. To je v nasprotju z namenom okvira, kot je bil vzpostavljen po svetovni finančni krizi in je vseboval velik konceptualni preskok z reševanja z javnimi sredstvi na reševanje s sredstvi upnikov. V tem okviru so oportunitetni stroški shem za financiranje reševanja, ki jih financirajo banke, znatni.

Okvir za reševanje ni v celoti izpolnil ključnih krovnih ciljev, zlasti lažjega delovanja enotnega bančnega trga EU z zagotavljanjem enakih konkurenčnih pogojev, obvladovanjem čezmejnih in domačih kriz ter čim večjim zmanjšanjem uporabe davkoplačevalskega denarja.

Razlogi za to so predvsem neusklajene spodbude pri izbiri pravega instrumenta za upravljanje propadajočih bank, zaradi česar se usklajeni okvir za reševanje ni uporabljal in so imele prednost druge možnosti. To je na splošno posledica široke diskrecije pri oceni javnega interesa, težav pri dostopu do financiranja pri reševanju na način, ki vlagateljem ne bi povzročal izgub, in lažjega dostopa do financiranja zunaj postopkov reševanja. Tovrstno ravnanje povečuje tveganje razdrobljenosti in neoptimalnih izidov pri upravljanju propadov bank, zlasti manjših in srednje velikih.

Pregled okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge ter skupnega delovanja z nacionalnimi postopki zaradi insolventnosti bi morala zagotoviti rešitve za te težave. Poleg tega bi moral omogočiti, da okvir v celoti dosega svoje cilje in ustreza svojemu namenu za vse banke v EU, ne glede na njihovo velikost, poslovni model in strukturo obveznosti, tudi za manjše in srednje velike banke, če to zahtevajo prevladujoče okoliščine. Cilj pregleda bi moral biti zagotoviti dosledno uporabo pravil v državah članicah, zagotoviti bolj enake konkurenčne pogoje, hkrati pa zaščititi finančno stabilnost in vlagatelje, preprečiti širjenje negativnih vplivov in omejiti uporabo davkoplačevalskega denarja. Zlasti bi bilo treba okvir izboljšati, da bi olajšali reševanje manjših in srednje velikih bank, kot je bilo prvotno

[16] Pravila o državni pomoči so neločljivo povezana z okvirom za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge ter ga dopolnjujejo. Ta pravila niso vključena v ta pregled in to oceno učinka. Da bi zagotovili skladnost med obema okviroma, je Euroskupina novembra 2020 pozvala Komisijo, naj opravi pregled okvira za državne pomoči za banke in ga dokonča vzporedno s pregledom okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge, pri čemer naj zagotovi, da bosta oba posodobljena okvira začela veljati hkrati.

pričakovano, in sicer z blaženjem učinkov na finančno stabilnost in realno gospodarstvo brez uporabe javnih sredstev ter s spodbujanjem zaupanja njihovih vlagateljev, ki jih sestavljajo predvsem gospodinjstva ter mala in srednja podjetja (MSP). Kar zadeva obseg predvidenih sprememb, namen pregleda okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge ni prenoviti sedanji okvir, temveč zagotoviti prepotrebne izboljšave na več ključnih področjih, da bi za vse banke okvir deloval, kot je bilo predvideno.

Povzetek elementov reforme okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge

Spremembe, vključene v sveženj okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge, zajemajo vrsto vidikov politike in predstavljajo usklajen odziv na ugotovljene težave:

- razširitev področja uporabe reševanja s pregledom ocene javnega interesa, kadar se s tem dosežejo cilji okvira, npr. boljša zaščita finančne stabilnosti, davkoplačevalskega denarja in ohranjanje zaupanja vlagateljev kot pri nacionalnih postopkih zaradi insolventnosti;
- izboljšanje financiranja pri reševanju, tako da se notranja sposobnost institucij za pokrivanje izgub, ki ostaja prva obrambna linija, pri reševanju dopolni z uporabo sredstev sistemov jamstva za vloge za pomoč pri dostopu do sredstev za reševanje brez prelaganja izgub na vlagatelje, kjer bi to bilo primerno, ob upoštevanju pogojev in zaščitnih ukrepov;
- sprememba prednostne razvrstitve terjatev v primeru insolventnosti in zagotovitev splošne prednostne obravnave vlagateljev z njihovo enotno obravnavo, da bi se lahko sredstva sistemov jamstva za vloge uporabila za druge ukrepe kot izplačila kritih vlog;
- uskladitev preizkusa najnižjih stroškov za vse vrste ukrepov sistemov jamstva za vloge, ki niso izplačila kritih vlog, v primeru insolventnosti, da se bolj izenačijo konkurenčni pogoji in zagotovi skladnost rezultatov;
- pojasnitev okvira za zgodnje posredovanje z odpravo prekrivanj med zgodnjim posredovanjem in nadzorniškimi ukrepi, zagotovitev pravne varnosti glede veljavnih pogojev ter olajšanje sodelovanja med pristojnimi organi in organi za reševanje;
- zagotavljanje pravočasnega začetka reševanja ter
- izboljšanje zaščite vlagateljev (npr. ciljno usmerjene izboljšave določb direktive o sistemih jamstva za vloge glede obsega zaščite in čezmejnega sodelovanja, uskladitev nacionalnih možnosti in izboljšanje preglednosti finančne trdnosti sistemov jamstva za vloge).

- **Skladnost z veljavnimi predpisi s področja zadevne politike**

Predlog vsebuje spremembe obstoječe zakonodaje, da bi postala v celoti skladna z obstoječimi določbami politike na področju upravljanja bančnih kriz in jamstva za vloge. Namen pregleda direktive o sanaciji in reševanju bank/uredbe o enotnem mehanizmu za reševanje in direktive o sistemih jamstva za vloge je izboljšati delovanje okvira na način, ki organom za reševanje zagotavlja orodja za obvladovanje propada katere koli banke, ne glede na njeno velikost in poslovni model, da se ohrani finančna stabilnost, zaščitijo vlagatelji in prepreči uporaba davkoplačevalskega denarja.

- **Skladnost z drugimi politikami EU**

Predlog temelji na reformah, izvedenih po finančni krizi, ki so privedle do oblikovanja bančne unije in enotnega pravilnika za vse banke EU.

Predlog prispeva h krepitvi finančne zakonodaje EU, sprejete v zadnjem desetletju, s katero se je želelo zmanjšati tveganja v finančnem sektorju in zagotoviti, da se propadi bank upravljajo v skladu s predpisi. Cilj je okrepiti bančni sistem in na koncu spodbuditi vzdržno financiranje ekonomske aktivnosti v EU. V celoti je skladen s temeljnimi cilji EU, tj. spodbujanjem finančne stabilnosti, zmanjšanjem podpore davkoplačevalcev pri reševanju bank in ohranjanjem zaupanja vlagateljev. Ti cilji prispevajo k visoki ravni konkurenčnosti in varstva potrošnikov.

2. PRAVNA PODLAGA, SUBSIDIARNOST IN SORAZMERNOST

- **Pravna podlaga**

Predlog spreminja obstoječo direktivo, tj. direktivo o sanaciji in reševanju bank, zlasti kar zadeva boljšo uporabo orodij, ki so že na voljo v okviru za sanacijo in reševanje bank, pojasnitev pogojev za reševanje, olajšanje dostopa do varnostnih mrež v primeru propada banke ter povečanje jasnosti in doslednosti pravil financiranja. Predlog z določitvijo usklajenih zahtev za uporabo okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge za banke na notranjem trgu znatno zmanjšuje tveganje obstoja različnih nacionalnih pravil v državah članicah, ki bi lahko izkrivljala konkurenco na notranjem trgu.

Zato je pravna podlaga predloga enaka kot pravna podlaga prvotnega zakonodajnega akta, in sicer člen 114 PDEU. V skladu z navedeno določbo se lahko sprejmejo ukrepi za približevanje nacionalnih določb, katerih predmet je vzpostavitev in delovanje notranjega trga.

- **Subsidiarnost (za neizključno pristojnost)**

Pravna podlaga spada na področje notranjega trga, ki se šteje za deljeno pristojnost, kot je opredeljena v členu 4 PDEU. Večina obravnavanih ukrepov pomeni posodobitve in spremembe obstoječega prava EU in se kot takih nanaša na področja, na katerih je EU že izvajala svojo pristojnost in te pristojnosti ne namerava prenehati izvajati.

Ker so cilji, ki se jih prizadeva doseči s predlaganimi ukrepi, namenjeni dopolnitvi že obstoječe zakonodaje EU, jih je mogoče najbolje doseči na ravni EU in ne z različnimi nacionalnimi pobudami. Zlasti je bila ob nastanku okvira leta 2014 predložena utemeljitev za posebno in usklajeno ureditev EU za reševanje za vse banke v EU. Njegove glavne značilnosti odražajo mednarodne smernice in dokument za naslovom „Ključne lastnosti učinkovitih shem za reševanje finančnih institucij“, ki ga je sprejel Odbor za finančno stabilnost po svetovni finančni krizi leta 2008.

Načelo subsidiarnosti je vgrajeno v obstoječi okvir za reševanje. Njegovih ciljev, in sicer uskladitve pravil in postopkov reševanja, države članice ne morejo zadovoljivo doseči same. Zaradi učinkov, ki jih lahko ima propad katere koli institucije v celotni EU, jih je mogoče bolje doseči z ukrepi na ravni EU.

Namen obstoječega okvira za reševanje je bil vedno zagotoviti skupen nabor orodij za učinkovito in urejeno reševanje propada katere koli banke, ne glede na njeno velikost, poslovni model ali lokacijo, kadar je to potrebno za ohranitev finančne stabilnosti EU, države članice ali regije, v kateri deluje, in zaščito vlagateljev, ne da bi se bilo treba zanašati na javna sredstva.

Predlog spreminja nekatere določbe direktive o sanaciji in reševanju bank, da bi se izboljšal obstoječi okvir, zlasti kar zadeva njegovo uporabo za manjše in srednje velike banke, sicer morda ne bo dosegel svojih ciljev.

Tveganja za finančno stabilnost, zaupanje vlagateljev ali uporabo javnih sredstev v eni državi članici imajo lahko daljnosežne čezmejne učinke in lahko na koncu prispevajo k razdrobljenosti enotnega trga. Pomanjkanje ukrepov na ravni EU za manj pomembne banke in dojemanje, da so bile izključene iz vzajemne varnostne mreže, bi lahko prav tako vplivala na njihovo zmožnost dostopa do trgov in privabljanja vlagateljev v primerjavi s pomembnimi bankami. Poleg tega bi nacionalne rešitve za obravnavanje propadov bank poslabšale problem negativnih povratnih učinkov med bankami in državo ter ogrozile zamisel o konceptualnem preskoku z reševanja z javnimi sredstvi na reševanje s sredstvi upnikov, na kateri temelji bančna unija.

Ukrepi na ravni EU za reformo okvira za reševanje ne bodo predpisovali strategije, ki bi ji bilo treba slediti v primeru propada banke. Izbira med usklajeno strategijo/orodjem za reševanje na ravni EU in nacionalno strategijo likvidacije bo še naprej prepuščena presoji organa za reševanje na podlagi ocene javnega interesa. To je prilagojeno vsakemu posameznemu primeru propada in ne temelji samodejno na premislekih, kot so velikost banke, geografski doseg njenih dejavnosti in struktura bančnega sektorja. V praksi to pomeni, da je ocena javnega interesa preskus subsidiarnosti v EU.

Čeprav je treba oceno, ali naj se za banko začne postopek reševanja ali ne, opraviti za vsak primer posebej, je bistveno, da se ohrani možnost reševanja za vse banke in da imajo organi za reševanje prave spodbude, da se odločijo za reševanje zaradi morebitne sistemske narave vseh institucij, kot je že določeno v direktivi o sanaciji in reševanju bank.

Države članice imajo v prenovljenem okviru še vedno na voljo možnost likvidacije za manjše ali srednje velike banke. V zvezi s tem so nacionalne ureditve na področju insolventnosti (ki niso usklajene) ohranjene za primere, ko se postopek zaradi insolventnosti šteje za boljšo možnost kot reševanje. Na ta način je ohranjena kontinuiteta orodij, vključno s tistimi zunaj postopkov reševanja, kot so: preventivni in previdnostni ukrepi, instrumenti za reševanje, alternativni ukrepi v okviru nacionalnih postopkov zaradi insolventnosti in izplačilo kritih vlog v primeru postopne likvidacije.

Sprememba direktive o sanaciji in reševanju bank se zato šteje za najboljšo možnost. Vzpostavlja pravo ravnovesje med usklajevanjem pravil in ohranjanjem prožnosti za države članice, kjer je to ustrezno. Spremembe bi nadalje spodbudile enotno uporabo okvira za reševanje in zbliževanje praks nadzornih organov in organov za reševanje ter zagotovile enake konkurenčne pogoje na celotnem notranjem trgu za bančne storitve. To je zlasti pomembno v bančnem sektorju, kjer številne institucije poslujejo na celotnem notranjem trgu EU. Nacionalni predpisi teh ciljev ne bi dosegli.

- **Sorazmernost**

V skladu z načelom sorazmernosti ukrepi EU vsebinsko in formalno ne bi smeli presegati tistega, kar je potrebno za doseganje njihovih ciljev, ki so skladni s splošnimi cilji pogodb.

Sorazmernost je sestavni del ocene učinka, ki je priložena predlogu. Predlagane spremembe so bile ocenjene posamično glede na cilj sorazmernosti. Poleg tega je bila na več področjih ocenjena nesorazmernost obstoječih pravil, analizirane pa so bile tudi posebne možnosti za zmanjšanje upravnega bremena in stroškov izpolnjevanja obveznosti za manjše institucije, zlasti z odpravo obveznosti določitve minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti (MREL) za nekatere vrste subjektov.

Pri pogojih za dostop do shem za financiranje reševanja v sedanjem okviru niso dovolj upoštevane razlike na podlagi sorazmernosti glede na strategijo reševanja, velikost in/ali poslovni model. Zmožnost bank, da izpolnijo pogoje za dostop do sheme za financiranje reševanja, je odvisna od obsega instrumentov, za katere je mogoče uporabiti reševanje s sredstvi upnikov, ki so v njihovih bilancah stanja v času posredovanja. Vendar dokazi kažejo, da se nekatere (manjše in srednje velike) banke na nekaterih trgih soočajo s strukturnimi težavami pri kopičenju MREL. Pri teh bankah bi bilo treba zaradi posebne strukture njihovih obveznosti (zlasti tistih, ki so v veliki meri odvisne od financiranja z vlogami) za reševanje s sredstvi upnikov uporabiti nekatere vloge, da bi lahko dostopale do sheme za financiranje reševanja, kar bi lahko povzročilo pomisleke glede finančne stabilnosti in operativne izvedljivosti glede na gospodarski in socialni učinek v več državah članicah. Predlagane spremembe (npr. jasna pravila o prilagoditvi MREL za strategije za reševanje s prenosom, uvedba enotne obravnave vlagateljev in omogočanje, da se s sredstvi sistemov jamstva za vloge premosti vrzel za dostop do sheme za financiranje reševanja) bi izboljšale dostop do financiranja pri reševanju. Uvedle bi tudi večjo sorazmernost za banke, ki bi bile rešene v okviru strategij s prenosom, tako da bi po potrebi omogočile zaščito vlog pred reševanjem s sredstvi upnikov in učinkovito obravnavale problem financiranja reševanja, ne da bi pri tem oslabile minimalne pogoje za reševanje s sredstvi upnikov za dostop do sheme za financiranje reševanja.

- **Izbira instrumenta**

Predlaga se, da se ukrepi izvedejo s spremembo direktive o sanaciji in reševanju bank v obliki direktive. Predlagani ukrepi se nanašajo na obstoječe določbe, ki jih vključuje navedeni pravni instrument, ali na njihovo poglobitev.

Nekatere predlagane spremembe, na primer tiste, ki vplivajo na izstop s trga po negativni oceni javnega interesa, bi državam članicam omogočile zadostno stopnjo prožnosti pri njihovem prenosu v nacionalno zakonodajo, tako da lahko ohranijo različna nacionalna pravila o prenehanju.

3. REZULTATI NAKNADNIH OCEN, POSVETOVANJ Z DELEŽNIKI IN OCEN UČINKA

- **Naknadne ocene/preverjanja primernosti obstoječe zakonodaje**

Okvir za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge je bil zasnovan za preprečevanje in upravljanje propadov institucij katere koli velikosti ali s katerim koli poslovnim modelom. Razvit je bil z namenom ohranjanja finančne stabilnosti, zaščite vlagateljev, čim manjše uporabe javnih sredstev, omejevanja moralnega tveganja in izboljšanja notranjega trga za finančne storitve. V oceni je bilo na splošno ugotovljeno, da bi bilo treba okvir za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge izboljšati v nekaterih pogledih, kot je na primer boljša zaščita davkoplačevalskega denarja.

Ocena zlasti kaže, da sta pravna varnost in predvidljivost pri upravljanju propadov bank še vedno nezadostni. Odločitev javnih organov o tem, ali naj izberejo reševanje ali insolventnost, se lahko med državami članicami zelo razlikuje. Poleg tega varnostne mreže, ki jih financira sektor, niso vedno učinkovite in še vedno obstajajo različni pogoji za dostop do financiranja v postopkih reševanja in zunaj njih. To vpliva na spodbude in ustvarja priložnosti za arbitražo pri sprejemanju odločitev o tem, katero orodje za krizno upravljanje bi bilo treba uporabiti. Nazadnje, zaščita vlagateljev je v državah članicah na številnih področjih še vedno neenakomerna in nedosledna.

- **Posvetovanja z deležniki**

Komisija je izvedla obsežne izmenjave prek različnih posvetovalnih orodij, ker je želela doseči vse vključene deležnike, da bi bolje razumela, kako je okvir deloval in kakšne so možnosti za izboljšave.

Leta 2020 je začela posvetovanje o skupni začetni oceni učinka in časovnem načrtu, katerega namen je bil zagotoviti podrobno analizo ukrepov, ki jih je treba sprejeti na ravni EU, in morebitnega učinka različnih možnosti politike na gospodarstvo, družbo in okolje.

Komisija je leta 2021 začela dve posvetovanji: ciljno usmerjeno in javno posvetovanje za pridobitev povratnih informacij deležnikov o tem, kako se je uporabljal okvir za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge, in mnenj o morebitnih spremembah. Ciljno usmerjeno posvetovanje, ki je zajemalo 39 splošnih in posebnih strokovnih vprašanj, je bilo na voljo samo v angleščini in je potekalo od 26. januarja do 20. aprila 2021. Javno posvetovanje je zajemalo 10 splošnih vprašanj, ki so bila na voljo v vseh jezikih EU, obdobje za pridobitev povratnih informacij pa je trajalo od 25. februarja do 20. maja 2021.

Poleg tega je Komisija 18. marca 2021 gostila konferenco na visoki ravni, na kateri so se zbrali predstavniki vseh zadevnih deležnikov. Na konferenci je bil potrjen pomen učinkovitega okvira, vendar so bile izpostavljene tudi obstoječe slabosti.

Uslužbenci Komisije so se prav tako večkrat posvetovali z državami članicami o izvajanju okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge na ravni EU ter o morebitnih revizijah direktive o sanaciji in reševanju bank/uredbe o enotnem mehanizmu za reševanje in direktive o sistemih jamstva za vloge v okviru strokovne skupine Komisije za bančništvo, plačila in zavarovanje. Vzporedno z razpravami v strokovni skupini so bila vprašanja, obravnavana v tem predlogu, obravnavana tudi na sejah pripravljalnih teles Sveta, in sicer Delovne skupine Sveta za finančne storitve in bančno unijo ter Delovne skupine na visoki ravni za ESJV.

Poleg tega so v pripravljalni fazi zakonodaje uslužbenci Komisije organizirali tudi številna srečanja (fizična in virtualna) s predstavniki bančnega sektorja in drugimi deležniki.

Rezultati vseh zgoraj navedenih pobud so prispevali k pripravi tega predloga in ocene učinka, ki ga spremlja. Vsebovali so jasne dokaze, da je treba posodobiti in dopolniti sedanja pravila, da bi kar najbolje dosegli cilje okvira. V Prilogi 2 k oceni učinka so povzetki teh posvetovanj in javne konference.

- **Zbiranje in uporaba strokovnih mnenj**

Komisija je Evropski bančni organ (EBA) pozvala k predložitvi mnenja v zvezi s financiranjem v primeru insolventnosti in reševanja. Komisija je zaprosila za osredotočeno strokovno mnenje, v katerem so: (i) ocenjene sporočene težave nekaterih manjših in srednje velikih bank, ki so jih imele z izdajanjem zadostne količine finančnih instrumentov za pokrivanje izgub; (ii) preučene trenutne zahteve za dostop do razpoložljivih virov financiranja v obstoječem okviru; ter (iii) ocenjeni kvantitativni učinki različnih možnosti politike na področju financiranja reševanja in insolventnosti ter njihova učinkovitost pri doseganju ciljev politike. EBA je svoj odgovor predložil oktobra 2021[17].

Komisija je upoštevala tudi mnenje platforme Pripravljeni na prihodnost iz decembra 2021. V mnenju je bilo poudarjeno, da mora okvir za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge na sorazmeren način ustrezati svojemu namenu za vse banke, pri čemer je treba upoštevati morebitni učinek na zaupanje vlagateljev in finančno stabilnost.

[17] EBA (22. oktober 2021), *Poziv k predložitvi mnenja v zvezi s financiranjem v primeru reševanja in insolventnosti (v angleškem jeziku)*.

- **Ocena učinka**[18]

Predlog je bil predmet obsežne ocene učinka, v kateri so bile upoštevane povratne informacije deležnikov in potreba po obravnavanju različnih medsebojno povezanih vprašanj, ki zajemajo tri različna pravna besedila.

V oceni učinka so bile obravnavane številne možnosti politike za reševanje težav, ugotovljenih pri oblikovanju in izvajanju okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge. Glede na močne povezave med naborom orodij za upravljanje kriz in njegovim financiranjem so bili v oceni učinka obravnavani svežnji možnosti politike, ki združujejo ustrezne značilnosti zasnove okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge, da bi se zagotovil celovit in dosleden pristop. Nekatere predlagane spremembe – povezane z ukrepi za zgodnje posredovanje, sprožilci za ugotavljanje, ali banka propada ali bo verjetno propadla, in uskladitvijo nekaterih značilnosti direktive o sistemih jamstva za vloge – so skupne vsem obravnavanim svežnjem možnosti.

Različni svežnji možnosti politike so osredotočeni predvsem na analizo nabora rešitev za verodostojno in učinkovito razširitev področja uporabe reševanja na podlagi stopnje ambicioznosti pri zagotavljanju lažjega dostopa do financiranja. V možnostih politike je zlasti preučeno olajšanje uporabe sredstev sistemov jamstva za vloge pri reševanju, tudi za premostitev v okviru zaščitnega ukrepa preizkusa najnižjih stroškov, da bi se izboljšala sorazmernost pri dostopu do shem za financiranje reševanja za banke, zlasti manjše in srednje velike banke, za katere se uporabljajo strategije s prenosom, ki vključujejo izstop s trga. Poleg tega je v možnostih politike preučena možnost uspešnejše in učinkovitejše uporabe sredstev sistemov jamstva za vloge v okviru usklajenega preizkusa najnižjih stroškov za ukrepe, ki niso izplačilo kritih vlog, da bi se izboljšala združljivost spodbud za organe za reševanje pri izbiri najprimernejšega orodja za upravljanje krize. Sprostitev sredstev sistema jamstva za vloge za ukrepe, ki niso izplačila kritih vlog, je odvisna od tega, kje je sistem jamstva za vloge razvrščen v hierarhiji terjatev. Zato so v možnostih politike preučeni tudi različni scenariji uskladitve obravnave vlagateljev.

Glede na te elemente so v oceni učinka preučeni trije možni svežnji možnosti politike, ki prinašajo rezultate z različno stopnjo ambicioznosti. Cilj vsakega svežnja je ustvariti okvir, ki temelji na spodbudah, in sicer s spodbujanjem doslednejše uporabe instrumentov za reševanje, povečanjem pravne varnosti in predvidljivosti, zagotavljanjem enakih konkurenčnih pogojev in olajšanjem dostopa do skupnih varnostnih mrež, pri čemer bi se ohranile nekatere alternative reševanju v okviru nacionalnih postopkov zaradi insolventnosti. Vendar svežnji možnosti po svoji zasnovi dosegajo te cilje v različnem obsegu in niso enako politično izvedljivi.

Prednostna možnost predvideva ambiciozne izboljšave enačbe financiranja, s čimer se odpira možnost, da se obseg reševanja bistveno razširi, tako da bo vključeval več manjših in srednje velikih bank, ter boljše usklajevanje spodbud za odločanje o najboljšem kriznem orodju za te institucije. Štela se je za uspešnejšo, učinkovitejšo in skladnejšo pri doseganju ciljev okvira v primerjavi z drugimi možnostmi, vključno z osnovnim scenarijem, po katerem ne bi bili sprejeti nobeni ukrepi. Zlasti je bila kot najučinkovitejši način za zagotovitev, da se lahko sredstva sistemov jamstva za vloge uporabijo pri reševanju, opredeljena odprava najvišje prednostne razvrstitve za sisteme jamstva za vloge. Obstoj najvišje prednostne razvrstitve za terjatve sistemov jamstva za vloge je glavni razlog, zakaj se sredstva sistemov jamstva za vloge skoraj nikoli ne morejo uporabiti za kaj drugega kot izplačilo kritih vlog v primeru

[18] Glej sklice na SWD(2023) 226 (povzetek ocene učinka) in SEC(2023) 230 (pozitivno mnenje Odbora za regulativni nadzor).

insolventnosti zaradi vpliva, ki ga ima na rezultat preizkusa najnižjih stroškov, ki daje prednost izplačilu. Vendar je bilo ugotovljeno, da najvišja prednostna razvrstitev na koncu ščiti finančna sredstva sistemov jamstva za vloge in bančnega sektorja pred tem, da bi morali prispevati k obnovitvi sredstev sistemov, saj ovira kakršno koli posredovanje sistemov jamstva za vloge pri reševanju, ne da bi zagotovila boljšo zaščito kritih vlog. Zato je treba odpraviti najvišjo prednostno razvrstitev sistemov jamstva za vloge, da bi spremenili rezultat ocene preizkusa najnižjih stroškov, ki se trenutno nagiba k izplačilu, in zagotovili ustrezno financiranje pri reševanju, da bi bilo reševanje manjših in srednje velikih bank s prenosom poslovanja in izstopom propadle banke s trga izvedljivo.

Ocena učinka je vključevala tudi drugo možnost, in sicer ambiciozno reformo okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge, vključno z ESJV, v obliki vmesnega hibridnega modela, ki se razlikuje od predloga Komisije iz leta 2015. Ta možnost priznava pomen vzpostavitve skupnega sistema jamstva za vloge za trdnost okvira in dokončanje bančne unije; vendar je bila na tej stopnji ocenjena kot politično neizvedljiva.

Predlog bi povzročil stroške za organe in nekatere banke, odvisno od obsega, v katerem bi se reševanje razširilo na podlagi ocen javnega interesa v posameznih primerih in posebnih okoliščin posameznega primera. Uporaba sredstev sistemov jamstva za vloge in sklada za reševanje/enotnega sklada za reševanje bi bila stroškovno učinkovitejša v smislu potrebnih finančnih sredstev, vendar lahko ustvari tudi potrebe po obnovitvi sredstev s prispevki bančnega sektorja. Na splošno pa bi se stroški za organe za reševanje in banke izravnali s koristmi, ki bi jih predstavljali boljša pripravljenost za širši nabor bank, jasne spodbude pri odločanju o tem, katera krizna orodja se bodo uporabila, manjša uporaba davkoplačevalskega denarja ter večja finančna stabilnost in zaupanje vlagateljev, vse to zaradi jasnejših pravil in dostopa do varnostnih mrež, ki jih financira sektor. Za potrošnike in javnost bi morali biti stroški omejeni in očitno manjši od koristi, zlasti z večjo zaščito vlagateljev, finančno stabilnostjo in manjšo uporabo davkoplačevalskega denarja.

Odbor za regulativni nadzor je po prvem mnenju, ki je bilo negativno, potrdil oceno učinka. Pripombe odbora so se obravnavale z razširitvijo ocene učinka, tako da vključuje dodatna pojasnila o (i) naravi težav, ki naj bi jih se obravnavale s pregledom, in splošnih prednostih reševanja v primerjavi s postopki zaradi insolventnosti, da bi se zaščitila finančna stabilnost, ohranilo zaupanje vlagateljev in čim bolj zmanjšala uporaba davkoplačevalskega denarja, (ii) pojasnila o tem, kako je reforma skladna z načelom subsidiarnosti, in (iii) dodatne podrobnosti o drugih vidikih, kot so skladnost s pregledom pravil o državni pomoči, vzajemno delovanje s predlogom Komisije o ESJV iz leta 2015, način, kako je bilo upoštevano mnenje EBA, ali pogoji, pod katerimi bi lahko sistem jamstva za vloge posredoval pri reševanju.

- **Primernost in poenostavitev ureditve**

Pregled je osredotočen predvsem na splošno ureditev in delovanje okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge, pri čemer je posebna pozornost namenjena manjšim in srednje velikim bankam ter bolj enakopravni obravnavi vlagateljev. Predlagana reforma naj bi prinesla koristi v zvezi z učinkovitostjo okvira in pravno jasnostjo.

Reforma je tehnološko nevtralna in ne vpliva na digitalno pripravljenost.

- **Temeljne pravice**

EU je zavezana visokim standardom varstva temeljnih pravic in je podpisnica številnih konvencij o človekovih pravicah. Glede na navedeno ozadje je predlog skladen s temi pravicami, kot so navedene v glavnih konvencijah ZN o človekovih pravicah, Listini Evropske unije o temeljnih pravicah, ki je sestavni del Pogodb EU, ter Evropski konvenciji o človekovih pravicah.

4. PRORAČUNSKE POSLEDICE

Predlog ne vpliva na proračun EU.

5. DRUGI ELEMENTI

- **Načrti za izvedbo ter ureditev spremljanja, ocenjevanja in poročanja**

Predlog od držav članic zahteva, da v 18 mesecih od začetka veljavnosti direktive o spremembah v svojo nacionalno zakonodajo prenesejo spremembe direktive o sanaciji in reševanju bank.

Predlog vključuje zahteve za EBA, da izda standarde v zvezi z nekaterimi določbami okvira in Komisiji poroča o njegovem dejanskem izvajanju, npr. v zvezi z ocenami rešljivosti, ki jih izvedejo organi za reševanje, ali pripravami na izvedbo postopka reševanja.

Zakonodaja bo ocenjena 5 let po roku za njeno izvajanje, da se oceni, kako uspešna in učinkovita je bila pri doseganju njenih ciljev, ter da se sprejme odločitev, ali so potrebni novi ukrepi ali spremembe.

6. NATANČNA POJASNITEV POSEBNIH DOLOČB PREDLOGA

Ukrepi za zgodnje posredovanje in priprave na reševanje

Pogoji za uporabo ukrepov za zgodnje posredovanje, vključno z odstavitvijo vodstva in imenovanjem začasnih upraviteljev, so spremenjeni, da je odpravljena dvoumnost in se pristojnim organom zagotovi potrebna pravna varnost. Členi 27(1), 28 in 29(1) so spremenjeni tako, da določajo, da se ukrepi za zgodnje posredovanje lahko uporabijo, če so izpolnjeni pogoji za nadzorniške ukrepe iz direktive o kapitalskih zahtevah ali Direktive (EU) 2019/2034[19] (v nadaljnjem besedilu: direktiva o investicijskih podjetjih), vendar institucija teh ukrepov ni sprejela ali se štejejo za nezadostne za obravnavanje ugotovljenih težav. Ohranijo se obstoječi sprožilci, ki niso zajeti v direktivi o kapitalskih zahtevah ali direktivi o investicijskih podjetjih. Hkrati je odpravljena notranja hierarhija med ukrepi za zgodnje posredovanje, odstavitvijo vodstvenih delavcev in imenovanjem začasnih upraviteljev; v skladu s predlogom za vse veljajo enaki sprožilci, vendar morajo pristojni organi pri izbiri najprimernejšega ukrepa za vsako okoliščino upoštevati načelo sorazmernosti. Pooblastilo EBA za izdajo smernic, ki spodbujajo dosledno uporabo sprožilcev, je ohranjeno.

Ukrepi za zgodnje posredovanje iz člena 27 direktive o sanaciji in reševanju bank, ki so se prekrivali z razpoložljivimi nadzorniškimi pooblastili v skladu s členom 104 direktive o kapitalskih zahtevah ali členom 49 direktive o investicijskih podjetjih (v zvezi s pregledom finančnega položaja s strani upravljalnega organa, odstranitvijo upraviteljev, ki ne izpolnjujejo več meril glede primernosti, spremembami poslovne strategije in operativne strukture institucije), so odstranjeni iz direktive o sanaciji in reševanju bank in so ohranjeni samo v direktivi o kapitalskih zahtevah ter direktivi o investicijskih podjetjih. S tem bi morali biti razrešeni praktični in upravni izzivi, ki so jih pristojni organi imeli pri uporabi teh prekrivajočih se ukrepov.

Za razširitev omejenih določb v direktivi o sanaciji in reševanju bank, ki zahtevajo sodelovanje med pristojnimi organi in organi za reševanje, ko se finančni položaj banke začne slabšati, so v novem členu 30a podrobno opisani sodelovanje in odgovornosti pristojnih

[19] Direktiva (EU) 2019/2034 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o bonitetnem nadzoru investicijskih podjetij ter o spremembi direktiv 2002/87/ES, 2009/65/ES, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU in 2014/65/EU (UL L 314, 5.12.2019, str. 64).

organov in organov za reševanje v obdobju pred reševanjem. Pristojni organ mora obvestiti organ za reševanje, ko sprejme nekatere nadzorniške ukrepe v skladu z direktivo o kapitalskih zahtevah ali direktivo o investicijskih podjetjih (zlasti tiste, ki so se prej prekrivali z ukrepi za zgodnje posredovanje), kadar meni, da so pogoji za zgodnje posredovanje izpolnjeni, in kadar dejansko uporabi ukrepe za zgodnje posredovanje. Pristojni organi bi morali v sodelovanju z organi za reševanje spremljati finančni položaj institucije in njeno upoštevanje vseh naloženih ukrepov. Hkrati mora pristojni organ organu za reševanje zagotoviti vse informacije, potrebne za pripravo na reševanje, ali zahtevati, da jih zagotovi institucija sama. Pojasnjeno je tudi, da je organ za reševanje pooblaščen, da trži ali uredi trženje institucije in zahteva vzpostavitev virtualne podatkovne sobe, ne da bi bil odvisen od predhodne uporabe ukrepov za zgodnje posredovanje. Pristojni organi in organi za reševanje morajo tesno sodelovati, ko razmišljajo o morebitnem zgodnjem posredovanju ali ukrepih za pripravo na reševanje, da se zagotovita doslednost in učinkovitost.

Zgodnje opozarjanje o propadanju ali verjetnosti propada

Člen 30a vključuje obveznost pristojnega organa, da dovolj zgodaj obvesti organ za reševanje, takoj ko meni, da obstaja pomembno tveganje, da institucija ali subjekt izpolnjuje pogoje za oceno, da propada ali bo verjetno propadel, kot je določeno v členu 32(4). To obvestilo bi moralo vključevati razloge za oceno pristojnega organa in pregled alternativnih rešitev, ki bi lahko v razumnem roku preprečile propad zadevne institucije ali subjekta.

Ob priznavanju ključne vloge, ki jo ima izbira ustreznega trenutka za ukrep za reševanje pri čim večji ohranitvi ravni kapitala, MREL ter likvidnosti institucije ali subjekta, in splošneje pri zagotavljanju, da so vzpostavljeni potrebni pogoji, da lahko organ za reševanje uspešno izvede strategijo reševanja, pripravljeno za vsako institucijo ali subjekt, je organ za reševanje pooblaščen, da v tesnem sodelovanju s pristojnim organom oceni, kaj je po njegovem mnenju razumen časovni okvir za iskanje rešitev zasebne ali upravne narave, s katerimi bi se lahko preprečil propad. V tem obdobju zgodnjega opozarjanja bi moral pristojni organ še naprej izvajati svoje pristojnosti, pri čemer bi moral sodelovati z organom za reševanje v skladu s členom 30a. Pristojni organ in organ za reševanje bi morala v tesnem sodelovanju spremljati razvoj razmer v instituciji ali subjektu in izvajanje alternativnih ukrepov. V zvezi s tem bi se morala organ za reševanje in pristojni organ redno sestajati, in sicer tako pogosto, kot določi organ za reševanje.

Če se v tem roku ne najde ali izvede noben ustrezen alternativni ukrep, ki bi preprečil propad, bi moral pristojni organ oceniti, ali institucija ali subjekt propada oziroma bo verjetno propadel. Kadar pristojni organ ugotovi, da institucija ali subjekt propada oziroma bo verjetno propadel, bi moral o tem uradno obvestiti organ za reševanje v skladu s postopkom iz člena 32(1) in (2). Organ za reševanje lahko to oceno opravi tudi sam, če je država članica uporabila nacionalno možnost iz člena 32(2). Organ za reševanje bi moral določiti, ali so izpolnjeni pogoji za reševanje. Kadar ocena javnega interesa pokaže, da je potrebno reševanje institucije ali subjekta, bi moral organ za reševanje nato sprejeti odločitev o sprejetju ukrepa za reševanje. To je v skladu z nedavno sodno prakso Sodišča EU v zvezi z zadevo, ki poteka v bančni uniji, v skladu s katero je ocena ECB pripravljalni ukrep, ki naj bi enotnemu odboru za reševanje omogočil sprejetje odločitve v zvezi z reševanjem banke. Sodišče je poleg tega navedlo, da ima enotni odbor za reševanje izključno pristojnost za presojo pogojev, ki morajo biti izpolnjeni za uporabo ukrepa za reševanje, pod pogojem, da shemo za reševanje potrdi Komisija in, če je ustrezno, da mu ne nasprotuje Svet[20].

[20] Sklep z dne 6. maja 2019, ABLV Bank/ECB, T-281/18, EU:T:2019:296, točke 34 do 36, in sodba z dne 6. maja 2021, ABLV Bank/ECB, C-551/19P in C-552/19P, EU:C:2021:369, točke 62 do 71.

Ocena javnega interesa

Okvir za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge je bil zasnovan za preprečevanje in upravljanje propadov institucij katere koli velikosti ob hkratni zaščiti vlagateljev in davkoplačevalcev. Kadar se šteje, da banka propada ali bo verjetno propadla, in obstaja javni interes za njeno reševanje, bodo organi za reševanje posredovali z uporabo orodij in pooblastil, ki so na voljo z direktivo o sanaciji in reševanju bank, če zasebna rešitev ne bo na voljo. Če ni javnega interesa za reševanje, bi bilo treba propad banke obravnavati z nacionalnimi postopki za prenehanje v skladu s predpisi, ki bi jih izvedli nacionalni organi, po potrebi s financiranjem iz sistema jamstva za vloge ali drugih virov financiranja, kot je ustrezno.

Ocena javnega interesa v bistvu primerja reševanje z insolventnostjo, zlasti z oceno, kako se z vsakim scenarijem dosežejo cilji reševanja. Cilji reševanja, na podlagi katerih se opravi ocena, vključujejo: (i) vpliv na finančno stabilnost (širša kriza lahko privede do drugačnega izida ocene javnega interesa kot izreden propad posamezne banke); (ii) oceno učinka na kritične funkcije banke, in (iii) potrebo po omejitvi uporabe izredne javnofinančne pomoči. V skladu s sedanjim okvirom se lahko za reševanje odloči le, kadar insolventnost ne bi omogočala, da se cilji reševanja dosežejo v enakem obsegu.

Direktiva o sanaciji in reševanju bank ter uredba o enotnem mehanizmu za reševanje organom za reševanje prepuščata določeno prosto presojo pri izvajanju ocene javnega interesa, kar vodi do različne uporabe in razlag, ki ne odražajo vedno v celoti logike in namena zakonodaje. V nekaterih primerih, zlasti v bančni uniji, se je ocena javnega interesa uporabljala precej restriktivno.

Da bi čim bolj zmanjšali razlike in razširili uporabo ocene javnega interesa, tj. razširili področje uporabe reševanja, predlog vključuje naslednje zakonodajne spremembe:

Spremembe ciljev reševanja

Sedanja opredelitev pojma „kritične funkcije“ ne vključuje izrecnega sklicevanja na učinek, ki ga imajo motnje teh funkcij na realno gospodarstvo in finančno stabilnost na regionalni ravni, kar vodi do možne razlage, da se lahko funkcije štejejo za kritične le, če ima njihovo prenehanje učinke na nacionalni ravni. Da bi se izognili različnim razlagam, je v opredelitvi pojma „kritične funkcije“ dodano sklicevanje na „nacionalno ali regionalno raven“ učinka njihovega prenehanja na realno gospodarstvo ali finančno stabilnost (člen 2(1), točka 35).

Cilj reševanja, ki zahteva čim večje zmanjšanje zanašanja na izredno javnofinančno pomoč, ne omogoča razlikovanja med porabo denarja iz nacionalnega proračuna in uporabo varnostnih mrež, ki jih financira sektor (nacionalni skladi za reševanje, enotni sklad za reševanje ali sistemi jamstva za vloge). Zato je ta cilj reševanja spremenjen tako, da vključuje posebno sklicevanje na podporo iz proračuna države članice, da se pojasni, da bi moralo imeti financiranje iz varnostnih mrež, ki jih financira sektor, prednost pred financiranjem, podprtim z davkoplačevalskim denarjem (člen 31(1), točka (c)). To dopolnjuje sprememba postopkovnih pravil v zvezi z oceno javnega interesa, ki od organa za reševanje zahteva, da preuči in primerja vso izredno javnofinančno pomoč, za katero se lahko razumno pričakuje, da bo zagotovljena instituciji v postopku reševanja, s tisto iz hipotetičnega scenarija insolventnosti. Če se v hipotetičnem scenariju insolventnosti pričakuje pomoč za likvidacijo, bi to moralo privesti do pozitivnega rezultata ocene javnega interesa (člen 32(5), drugi pododstavek).

Cilj reševanja v zvezi z zaščito vlagateljev je spremenjen, da se pojasni, da bi moral biti cilj reševanja zaščititi vlagatelje in hkrati čim bolj zmanjšati izgube sistemov jamstva za vloge.

To pomeni, da bi moralo imeti reševanje prednost, če bi bila insolventnost za sistem jamstva za vloge dražja.

Postopkovne spremembe primerjave med postopki reševanja in nacionalnimi postopki zaradi insolventnosti

V skladu s sedanjo direktivo o sanaciji in reševanju bank se pričakuje, da se bodo organi za reševanje odločili za insolventnost, razen če bi se z izbiro reševanja bolje dosegli cilji reševanja. Sedanje besedilo člena 32(5) določa, da se reševanje izbere le, če prenehanje institucije po običajnih insolvenčnih postopkih ne bi doseglo ciljev reševanja v enakem obsegu. Za razširitev uporabe reševanja je spremenjen člen 32(5), prvi pododstavek, da se pojasni, da bi morali biti nacionalni postopki zaradi insolventnosti izbrani kot prednostna strategija le, če bi cilje okvira dosegli bolje kot reševanje (in ne v enakem obsegu). Sprememba ohranja insolventnost kot privzeto možnost, vendar pomeni povečanje dokaznega bremena za organe za reševanje pri dokazovanju, da reševanje ni v javnem interesu. Kljub temu bo ocena javnega interesa ostala odločitev za vsak primer posebej, o kateri bo presojal organ za reševanje.

Uporaba sistemov jamstva za vloge pri reševanju

Temeljno načelo sedanjega okvira za reševanje je, da je treba financiranje v postopku reševanja zagotoviti predvsem iz notranjih virov banke (kapital in druge obveznosti, vključno z nekaterimi kategorijami vlog), ki se uporabljajo za kritje njenih izgub. Ti se lahko dopolnijo z zunanjimi viri financiranja, in sicer (1) shemo za financiranje reševanja, vendar šele po tem, ko je bilo za kritje izgub porabljenih 8 % kapitala in obveznosti banke, in (2) sistemom jamstva za vloge, ki bi ščitil krite vlagatelje do višine izgub, ki bi jih utrpeli (če je mogoče, da bi utrpeli izgube pri reševanju). Za nekatere manjše in srednje velike banke, zlasti tiste, ki se v prvi vrsti financirajo z vlogami, je lahko zelo težko izpolniti te zahteve za dostop do zunanjega financiranja, ki ga financira sektor, brez reševanja z vlogami, ki presegajo raven kritja, in tistimi, ki so izključene iz kritja. Vendar lahko v nekaterih primerih izgube pri vlogah privedejo do splošnega širjenja negativnih vplivov in finančne nestabilnosti, s čimer se povečajo tveganja širših navalov na banke in s tem tudi resnih negativnih posledic za realno gospodarstvo.

Zato je za zagotovitev večje sorazmernosti okvira za reševanje, povečanje uporabe orodij za prenos pri reševanju za manjše ali srednje velike banke, ki bodo izstopile s trga, in olajšanje posredovanja sistemov jamstva za vloge v podporo takim orodjem, kadar je to potrebno za preprečitev izgub vlagateljev, spremenjen člen 109, da se pojasnijo nekateri vidiki uporabe sistemov jamstva za vloge pri reševanju. Ohranjeno je temeljno načelo, da bi morala biti prva obrambna linija v primeru težav bank vedno notranja sposobnost bank za pokrivanje izgub ter pogoji za dostop do sheme za financiranje reševanja. Člen 109 zlasti pojasnjuje, da se sistem jamstva za vloge lahko uporablja za podporo transakcij prenosa, ki vključujejo krite vloge, pod določenimi pogoji pa tudi upravičene vloge, ki presegajo raven kritja, in vloge, izključene iz jamstva sistema jamstva za vloge. Prispevek sistema jamstva za vloge bi moral kriti del ali celotno razliko med vrednostjo vlog, prenesenih na kupca ali premostitveno institucijo, in vrednostjo prenesenih sredstev. Kadar kupec zahteva prispevek kot del transakcije, da se zagotovi njena kapitalska nevtralnost in ohrani skladnost s kapitalskimi zahtevami kupca, lahko k temu prispeva tudi sistem jamstva za vloge.

Da bi se izognili izčrpanju sredstev in zagotovili, da ima sistem jamstva za vloge zadostna sredstva za ohranitev svojih funkcij, za prispevek sistema jamstva za vloge v postopku reševanja še vedno veljajo določene omejitve.

Na eni strani člen 109(1) določa, da morebitna izguba, ki bi jo lahko imel sistem jamstva za vloge zaradi posredovanja v postopku reševanja, ne sme presegati izgube, ki bi jo imel sistem jamstva za vloge v primeru insolventnosti, če bi izplačal krite vlagatelje in prevzel njihove terjatve. Ta znesek določi sistem jamstva za vloge na podlagi preizkusa najnižjih stroškov v skladu z merili in metodologijo, določenimi v direktivi o sistemih jamstva za vloge, za morebitno uporabo sistema jamstva za vloge. Ta ista merila in metodologijo je treba uporabiti tudi pri določanju obravnave, ki bi je bil sistem jamstva za vloge deležen, če bi se za institucijo začeli običajni insolvenčni postopki, pri naknadnem vrednotenju v skladu s členom 74, da se oceni skladnost z načelom „noben upnik ne sme biti na slabšem“ in da se ugotovi, ali se sistemu jamstva za vloge dolguje kakršno koli nadomestilo.

Na drugi strani znesek prispevka sistema jamstva za vloge ne sme presegati morebitnega primanjkljaja v vrednosti sredstev institucije v postopku reševanja, ki se prenesejo na kupca ali premostitveno institucijo, v primerjavi z vrednostjo prenesenih vlog in obveznosti, ki imajo v primeru insolventnosti enako ali višjo prednostno razvrstitev kot te vloge. S tem je zagotovljeno, da se prispevek sistema jamstva za vloge uporabi le za namene zaščite vlagateljev, kadar je to primerno, in ne za zaščito upnikov, ki so v primeru insolventnosti prednostno razvrščeni nižje od vlog.

Poleg tega je v členu 109(1) pojasnjeno, da lahko sistem jamstva za vloge prispeva k transakciji, vključno z vsemi vlogami, samo, če organ za reševanje sklene, da bi bilo treba upravičene vloge, ki presegajo raven kritja, ki jo zagotavlja sistem jamstva za vloge, in vloge, izključene iz kritja, zaščititi pred izgubami in jih ni mogoče uporabiti za reševanje s sredstvi upnikov ali jih pustiti v preostali instituciji v postopku reševanja, ki bo prenehala. To bi veljalo zlasti, kadar je izključitev nujno potrebna in sorazmerna za ohranitev kontinuitete kritičnih funkcij ter glavnih poslovnih področij ali kadar je potrebna za preprečevanje večjega širjenja negativnih vplivov in finančne nestabilnosti, ki bi lahko povzročila resne motnje v gospodarstvu Unije ali države članice. Odstavek 2b člena 109 za zagotovitev dostopa do shem za financiranje reševanja, kadar je to potrebno za izvajanje strategije s prenosom, določa, da bi se morali prispevki sistemov jamstva za vloge pri reševanju upoštevati pri zahtevi po 8 % skupnih obveznosti in kapitala za dostop do sheme za financiranje reševanja. Če prispevek delničarjev in upnikov institucije v postopku reševanja v obliki zmanjšanja, odpisa ali konverzije njihovih obveznosti skupaj s prispevkom sistema jamstva za vloge znaša vsaj 8 % skupnih obveznosti institucije, vključno s kapitalom, bo organ za reševanje lahko uporabil shemo za financiranje reševanja za financiranje ukrepa za reševanje, kar mora privesti do izstopa propadajoče institucije s trga. Za zagotovitev, da MREL ostane prva obrambna linija, in da se ohranijo enaki konkurenčni pogoji, bi moralo biti to mogoče le za institucije, za katere načrt reševanja oziroma načrt reševanja skupine v primeru propada ne predvideva prenehanja v skladu s predpisi, saj je bila MREL teh institucij določena na ravni, ki vključuje tako kritje izgub kot zneske za dokapitalizacijo.

Uporaba sredstev sistemov jamstva za vloge, ki omogoča dostop do shem za financiranje reševanja, naj ne bi vplivala na spodbude institucij za izpolnjevanje MREL. Razlog za to je, da so spodbude za izpolnjevanje MREL vključene v upravljanje okvira. Organi za reševanje v skladu z obstoječimi pravnimi določbami kalibrirajo MREL za vse institucije s strategijami reševanja, vključno z manjšimi in srednje velikimi institucijami, kadar je to ustrezno, in morebitno neizpolnjevanje zahtev obravnavajo z več ukrepi. Poleg tega bo obveznost za institucije, da javno razkrijejo MREL in zmogljivosti zanjo, ki se bo začela uporabljati leta 2024 (kot je določeno v obstoječih pravilih), okrepila tržno disciplino in skladnost. Poleg tega bo uporaba sistema jamstva za vloge za olajšanje dostopa do sheme za financiranje reševanja mogoča le za strategije s prenosom, ki vključujejo izstop s trga, in za vsak primer posebej, kadar bodo to upravičili organi za reševanje. Ker bo propadla institucija po reševanju izstopila

s trga, če bi se uporabila sredstva sistema jamstva za vloge, ta mehanizem dejansko preprečuje kakršno koli prednost v zvezi s kalibracijo MREL ali uporabo sredstev sistema jamstva za vloge v primerjavi z drugimi institucijami, ki bi po prestrukturiranju še naprej poslovale. Pomembno dejstvo je, da obstaja moralno tveganje zaradi možnosti subvencij zunaj postopkov reševanja v obliki javnega denarja v primeru insolventnosti. Z omogočanjem bolj verodostojnega reševanja z uporabo sistemov jamstva za vloge v posebnih primerih je cilj reforme odvračanje od uporabe davkoplačevalskega denarja, ki lahko vnaprej vpliva na tržna pričakovanja, kar vodi v večjo tržno disciplino in zmanjšanje nevarnosti moralnega tveganja. In končno, uporaba prispevka sistema jamstva za vloge za doseganje skladnosti z 8-odstotnim pragom skupnih obveznosti in kapitala za dostop do shem za financiranje reševanja je omejena na tiste institucije, za katere je bila določena MREL (tj. institucije in subjekte, ki niso bili opredeljeni kot subjekti za likvidacijo), ter vključuje tako kritje izgub kot tudi elemente dokapitalizacije, saj zadevni načrt reševanja oziroma načrt reševanja skupine ne predvideva njihovega prenehanja v primeru propada.

Prednostna razvrstitev vlagateljev

V skladu s trenutnim besedilom člena 108(1) direktive o sanaciji in reševanju bank v hierarhiji terjatev obstaja tristopenjska prednostna razvrstitev vlagateljev. Besedilo navedenega člena določa, da morajo imeti krite vloge in terjatve sistemov jamstva za vloge najvišjo prednostno razvrstitev v hierarhiji upnikov v insolvenčni zakonodaji vsake države članice v primerjavi z nekritimi prednostnimi vlogami (del upravičenih vlog fizičnih oseb in MSP, ki presega raven kritja v višini 100 000 EUR). Slednje morajo biti razvrščene nad terjatvami navadnih nezavarovanih upnikov.

Direktiva o sanaciji in reševanju bank trenutno ne obravnava razvrstitve preostalih vlog, tj. nekritih neprednostnih vlog (tj. vlog podjetij, ki niso MSP, ki presegajo raven kritja 100 000 EUR) in izključenih vlog (ki v sedanjem okviru vključujejo vloge javnih organov, subjektov finančnega sektorja in pokojninskih skladov). V večini držav članic so nekrite neprednostne vloge v primeru insolventnosti razvrščene skupaj z navadnimi nezavarovanimi terjatvami, vključno s prednostnimi dolžniškimi instrumenti, ki izpolnjujejo pogoje za MREL (oddelek A spodnjega diagrama), v manjšini držav članic pa so že razvrščene nad navadnimi nezavarovanimi terjatvami (oddelek B spodnjega diagrama).

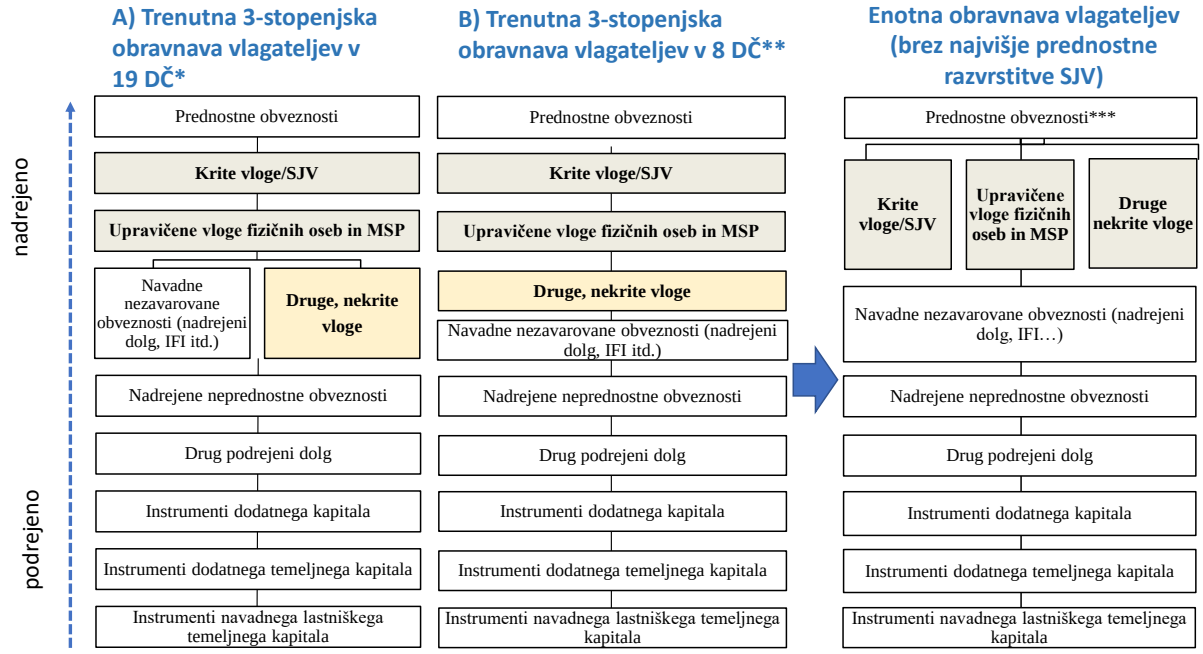
Višja prednostna razvrstitev sistema jamstva za vloge v sedanjem okviru (tj. njegova razvrstitev nad terjatvami vlagateljev, ki niso krite) vpliva na rezultate preizkusa najnižjih stroškov, tako da sredstev sistema jamstva za vloge skoraj nikoli ni mogoče uporabiti za kaj drugega kot izplačilo kritih vlog v primeru insolventnosti, saj bi sistem jamstva za vloge pričakoval povrnitev vseh ali zelo velikega dela sredstev, uporabljenih za povračilo kritih vlog.

Na drugi strani pomanjkanje splošne prednostne obravnave vlagateljev (tj. razvrstitev vseh vlog nad navadnimi nezavarovanimi terjatvami) v nekaterih državah članicah ustvarja neenake konkurenčne pogoje in morebitne ovire za reševanje v čezmejnih okoliščinah ter lahko privede do kršitev načela „noben upnik ne sme biti na slabšem“, ko je treba zaradi finančne stabilnosti nekrite vloge izključiti iz kritja izgub.

Za lažjo uporabo sistema jamstva za vloge pri reševanju v okviru zaščitnega ukrepa preizkusa najnižjih stroškov, kadar je to potrebno za ohranitev finančne stabilnosti in zaščito vlagateljev ter za odpravo ovir za reševanje, je člen 108(1) spremenjen tako, da se uvede splošna prednostna obravnava, tj. enotna obravnava vlagateljev. To bi se doseglo z dvema spremembama. Prvič, zakonita prednostna obravnava v insolvenčnem pravu držav članic, ki jo zahteva direktiva o sanaciji in reševanju bank v zvezi z navadnimi nezavarovanimi terjatvami, je razširjena na vse vloge. To pomeni, da so vse vloge, vključno z upravičenimi

vlogami velikih podjetij in izključenimi vlogami, razvrščene nad navadnimi nezavarovanimi terjatvami. Drugič, relativna razvrstitev med različnimi kategorijami vlog se nadomesti z enotno obravnavo vlagateljev, pri kateri se odstrani najvišja prednostna razvrstitev sistemov jamstva za vloge/kritih vlog in pri kateri so vse vloge razvrščene *pari passu* (tj. medsebojno enakovredno) in nad navadnimi nezavarovanimi terjatvami.

Shematski pregled hierarhije upnikov v primeru insolventnosti v sedanjem okviru (tristopenjska obravnava vlagateljev) in v okviru predlagane reforme (splošna enotna obravnava vlagateljev)

** AT, BE, CZ, DE, DK, EE, ES, FI, FR, IE, LV, LT, LU, MT, NL, PL, RO, SE in SK.*
*** Drugih 8 DČ daje prednost nekritim vlogam glede na navadne nezavarovane terjatve (BG, CY, EL, HR, HU, IT, PT in SI).*
**** Enotni sklad za reševanje/nacionalni skladi za reševanje so prav tako med prednostnimi obveznostmi.*
Opomba: ta ponazoritev je stilizirana in poenostavljena. Hierarhije terjatev po državah članicah so v resnici samo delno usklajene (zlasti v podrejenih plasteh), nadrejene plasti pa so neusklajene in lahko vključujejo dodatne podskupine.

Vir: uslužbenci Komisije.

Kot je razvidno iz ocene učinka, enotna obravnava vlagateljev ne bi vplivala na zaščito, ki jo trenutno uživajo kriti vlagatelji, ki so v skladu z direktivo o sistemih jamstva za vloge vedno zavarovani, če njihovi računi postanejo nerazpoložljivi, in so obvezno izključeni iz kritja izgub pri reševanju (člen 44(2) direktive o sanaciji in reševanju bank). Najvišja prednostna razvrstitev terjatev sistema jamstva za vloge namesto tega ščiti bančni sektor, ki plačuje prispevke v sistem jamstva za vloge. Kljub temu z vidika samega bančnega sektorja najvišja prednostna razvrstitev sistema jamstva za vloge ne pomeni nujno manj pogoste potrebe po obnovitvi sredstev sistema jamstva za vloge, saj bi bila pri reševanju posledica te najvišje prednostne razvrstitve pogostejša uporaba sredstev sistema jamstva za vloge za izplačilo vlog kot za strategije s prenosom. Razlog za to je, da je za izplačilo treba uporabiti razpoložljiva finančna sredstva sistema jamstva za vloge za kritje bruto zneska kritih vlog, med izplačilom in povrnitvijo pa v včasih dolgotrajnih insolvenčnih postopkih obstaja časovni zamik, pa tudi izguba vrednosti sredstev, povezana s franšizo.

Poleg tega v zvezi s trditvijo glede stroškovne učinkovitosti, povezane z uporabo sredstev sistemov jamstva za vloge pri reševanju v primerjavi s stroški izplačila kritih vlog v primeru

insolventnosti, empirični dokazi, navedeni v oceni učinka[21], kažejo, da lahko izplačilo kritih vlog hitro izčrpa finančna sredstva sistema jamstva za vloge (tudi če je polno financiran) ali da v nekaterih primerih finančna sredstva sistema jamstva za vloge ne zadoščajo za obravnavanje dogodka, ki povzroči izplačilo, kadar je znesek kritih vlog znaten. V zvezi s tem je cilj pregleda okvira za upravljanje bančnih kriz in jamstva za vloge omogočiti cenejšo in stroškovno učinkovitejšo alternativno uporabo sistema jamstva za vloge pri reševanju glede na stroške izplačila vlog s strani sistemov jamstva za vloge v primeru insolventnosti, da se podpre prenos sredstev in obveznosti (vključno z vlogami), ki mu sledi izstop s trga. Za celovito analizo glej oceno učinka (vključno s strani EBA v odgovoru na poziv Komisije k predložitvi mnenja iz oktobra 2021).

Pogoji za zagotovitev izredne javnofinančne pomoči

Za zagotovitev, da se javna sredstva v obliki izredne javnofinančne pomoči ne uporabljajo za podporo institucijam ali subjektom, ki niso sposobni finančnega preživetja, je treba določiti stroge pogoje glede tega, kdaj se taka podpora lahko zagotovi in kakšna je lahko. Obstoječa pravila določajo nekatere omejitve, vendar niso dovolj natančna. Izredna javnofinančna pomoč zunaj postopkov reševanja bi morala biti omejena na preventivno dokapitalizacijo, preventivne ukrepe sistema jamstva za vloge, namenjene ohranjanju finančne trdnosti in dolgoročne sposobnosti preživetja kreditnih institucij, ukrepe, ki jih sprejmejo sistemi jamstva za vloge za ohranitev dostopa vlagateljev, in druge oblike podpore, odobrene v okviru postopka prenehanja. Zagotavljanje izredne javnofinančne pomoči v vseh drugih primerih zunaj postopkov reševanja ne bi smelo biti dovoljeno in bi moralo privesti do tega, da se za institucijo prejemnico ali subjekt prejemnik šteje, da propada ali bo verjetno propadel.

Preventivna dokapitalizacija

Posebno pozornost je treba nameniti izredni javnofinančni pomoči, dodeljeni v obliki preventivne dokapitalizacije. Jasneje je treba določiti dovoljene oblike preventivnih ukrepov, ki se sprejmejo zunaj postopkov reševanja in so namenjeni dokapitalizaciji zadevnega subjekta. Odobreni ukrepi bi morali biti začasni, saj naj bi obravnavali negativne posledice zunanjih pretresov, in se ne bi smeli uporabljati kot nadomestilo za notranje pomanjkljivosti, povezane na primer z zastarelim poslovnim modelom. Uporaba trajnih instrumentov, kot je navadni lastniški temeljni kapital, bi morala biti izjemna in mogoča le, če druge oblike kapitalskih instrumentov ne bi bile ustrezne. Takšna sprememba je potrebna za zagotovitev, da podpora ostane začasna. Potrebne so tudi strožje in jasnejše zahteve glede vnaprejšnje določitve trajanja in izhodne strategije za preventivne ukrepe. Subjekt, ki prejme podporo, bi moral biti v času uporabe ukrepov solventen, tj. po oceni pristojnega organa ne sme kršiti veljavnih kapitalskih zahtev in jih verjetno ne bo kršil v naslednjih 12 mesecih. Če pogoji, pod katerimi se lahko dodeli pomoč, niso izpolnjeni, bi bilo treba subjekt, ki prejme pomoč, šteti za subjekt, ki propada ali bo verjetno propadel.

Člen 32b in izstop s trga

Ne glede na morebitno razširitev uporabe reševanja reševanje nekaterih bank EU ne bo v javnem interesu. V takih primerih bi morale banke prenehati v skladu z nacionalno zakonodajo. Veljavna nacionalna pravila se po državah članicah EU zelo razlikujejo, tako glede pogojev, ki sprožijo začetek postopka, kot glede strukture samega postopka. V nekaterih državah članicah bi se za banko začel običajen postopek zaradi insolventnosti, v drugih pa za

[21] ECB (oktober 2022), *Zaščita vlagateljev in kako prihraniti denar – zakaj bi morali biti sistemi jamstva za vloge v EU zmožni podpirati prenose sredstev in obveznosti v primeru propada banke (v angleškem jeziku)*.

banke obstaja posebna ureditev za postopke zaradi insolventnosti ali likvidacijo ali pa je na voljo več postopkov, ki v vseh primerih ne vodijo nujno do izstopa banke s trga. Poleg tega sprožilci za začetek nacionalnih postopkov zaradi insolventnosti niso vedno usklajeni z ugotovitvijo o propadu ali verjetnosti propada na podlagi direktive o sanaciji in reševanju bank. To lahko povzroči negotovost glede tega, ali se lahko začne postopek zaradi insolventnosti oziroma ali postopek vodi do jasnega izida v smislu zagotovitve izstopa s trga.

Za obravnavanje takih primerov je bil z bančnim svežnjem iz leta 2019 uveden člen 32b, ki od držav članic zahteva, da zagotovijo prenehanje v skladu s predpisi skladno z veljavno nacionalno zakonodajo za propadajoče banke, ki se ne rešijo zaradi negativne ocene javnega interesa. Vendar izvajanje teh določb v nacionalnih pravnih okvirih ne zadostuje za obravnavo vseh preostalih tveganj, da propadajoče institucije ne bodo izstopile s trga. Zlasti še vedno obstaja negotovost glede tega, kateri postopek bi se moral uporabiti v teh primerih, zlasti glede tega, ali bi se morali uporabljati samo običajni insolvenčni postopki ali pa bi se lahko uporabili tudi drugi nacionalni postopki.

Da bi se odpravili trenutna nedoslednost in negotovost v različnih državah članicah, je zato spremenjen člen 32b, da se zagotovita točnejši okvir in večja jasnost ter zagotovi, da veljavni nacionalni postopki privedejo do izstopa banke s trga v razumnem časovnem okviru. Namen sprememb ni niti zbliževanje niti uskladitev nacionalnih pravil o insolventnosti in na nacionalni ravni je ohranjen določen manevrski prostor glede tega, kako naj poteka izstopa s trga (tj. s prodajo ali kako drugače).

V zvezi s tem se predlaga tudi nadaljnja okrepitev ukrepa odvzema dovoljenja banki, kadar se razglasi, da propada ali bo verjetno propadla, in temu ne sledi reševanje. Z novo določbo člena 32b(3) je nadzornik pooblaščen, da odvzame dovoljenje izključno na podlagi ugotovitve, da subjekt propada ali bo verjetno propadel, kar je tudi zadosten pogoj za to, da zadevni nacionalni upravni ali sodni organi brez odlašanja začnejo veljavni nacionalni postopek prenehanja.

Spremembe v zvezi z minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti (MREL)

MREL za strategije s prenosom

Organi za reševanje pri načrtovanju reševanja opredelijo prednostne in alternativne strategije reševanja ter izvedejo priprave na uporabo ustreznih orodij, da bi zagotovili njihovo učinkovito izvajanje. Za velike in kompleksne institucije se pričakuje, da bo reševanje delujoče banke s sredstvi upnikov na splošno prednostni instrument za reševanje, kar pomeni odpis in konverzijo kapitala in kvalificiranih obveznosti za pokritje izgub in dokapitalizacijo banke, ki nastane po reševanju.

Hkrati so lahko nekatere manjše in srednje institucije s poslovnimi modeli, ki temeljijo predvsem na financiranju z lastniškim kapitalom in vlogami, kandidatke za strategije z orodji prenosa, ki vključujejo prodajo dela ali celotnega poslovanja kupcu ali premostitveni instituciji, prenos nedonosnih sredstev na nosilca upravljanja sredstev in izstop s trga.

Kot je že določeno v sedanjem okviru, bi morala raven MREL odražati prednostno strategijo reševanja. Obstoječa določba člena 45c je osredotočena na kalibracijo MREL za strategije reševanja s sredstvi upnikov (zahteva za znesek za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo s podrobnimi pravili o tem, kako bi bilo treba vsak znesek prilagoditi, in o zahtevah glede podrejenosti, ki so večinoma usmerjene v zagotavljanje skladnosti z zahtevo po 8 % skupnih obveznosti in kapitala). Čeprav trenutna direktiva o sanaciji in reševanju bank priznava možnost uporabe drugih instrumentov za reševanje kot reševanje s sredstvi upnikov, ne ureja podrobno kalibracije MREL za strategije s prenosom. V praksi to povzroča pravno negotovost

in vodi do različnih metodologij, ki jih organi za reševanje uporabljajo pri določanju MREL za take strategije.

Zato je treba zagotoviti jasnejšo pravno podlago za razlikovanje med kalibracijo MREL za strategije s prenosom in tisto za reševanje s sredstvi upnikov, tudi zaradi sorazmernosti in dosledne uporabe. V zvezi s tem in ob upoštevanju sedanjih praks organov za reševanje je dodan nov člen 45ca, ki določa načela, ki bi jih bilo treba upoštevati pri kalibraciji MREL za strategije s prenosom, kot so velikost, poslovni model, profil tveganja, analiza prenosljivosti, tržljivost, ali gre za prenos sredstev ali posel z delnicami in dopolnilna uporaba nosilca upravljanja sredstev za sredstva, ki jih ni mogoče prenesti.

Spremembe podpirajo načelo, da bi morala MREL ostati prva in glavna obrambna linija za vse banke, vključno s tistimi, za katere se bosta uporabila strategija s prenosom in izstop s trga, za zagotovitev, da delničarji in upniki v največji možni meri krijejo izgube.

Ocena zahteve po skupnem blažilniku v primeru prepovedi nekaterih razdelitev

Za odpravo obstoječe vrzeli v pravni jasnosti sedanjega okvira v zvezi s pooblastilom organov za reševanje, da prepovejo nekatere razdelitve v primeru, da subjekt poleg MREL ne izpolni zahteve po skupnem blažilniku, in zlasti kadar za subjekt ne velja zahteva po skupnem blažilniku (v skladu s členom 104a Direktive 2013/36/EU) na isti podlagi kot njegova MREL, je členu 16a dodan nov odstavek 7, da se pojasni, da bi bilo treba pooblastilo za prepoved nekaterih razdelitev uporabiti na podlagi ocene zahteve po skupnem blažilniku, ki izhaja iz delegiranega akta v skladu s členom 45c(4) o določitvi metodologije, ki jo morajo organi za reševanje uporabiti za oceno zahteve po skupnem blažilniku v takih okoliščinah.

Izvzetje *de minimis* iz nekaterih MREL

V skladu s pravili o MREL v direktivi o sanaciji in reševanju bank so strukturno podrejene obveznosti iz člena 72b(2)(d)(iii) uredbe o kapitalskih zahtevah zajete z opredelitvijo „podrejenih kvalificiranih instrumentov“, ki se uporablja v členu 45b direktive o sanaciji in reševanju bank. Vendar se obveznosti, ki se lahko štejejo za kvalificirane v uredbi o kapitalskih zahtevah v skladu z izjemo *de minimis* iz člena 72b(4) navedene uredbe, ne štejejo za „podrejene kvalificirane instrumente“ v skladu z direktivo o sanaciji in reševanju bank, ker je odstavek 4 člena 72b uredbe o kapitalskih zahtevah izrecno izključen iz opredelitve iz člena 2(1), točka 71b, direktive o sanaciji in reševanju bank.

Za odpravo te neskladnosti je členu 45b direktive o sanaciji in reševanju bank dodan nov odstavek, ki organom za reševanje omogoča, da subjektom v postopku reševanja dovolijo izpolnjevanje zahtev za podrejenost v zvezi z MREL z uporabo prednostnih obveznosti, če so izpolnjeni pogoji iz člena 72b(4) uredbe o kapitalskih zahtevah.

Za zagotovitev uskladitve z okvirom za skupno sposobnost pokrivanja izgub se za subjekte v postopku reševanja, ki so upravičeni do izvzetja *de minimis*, zahteva za podrejenost v zvezi z MREL ne sme prilagoditi navzdol za znesek, ki ustreza olajšavi v višini 3,5 % zneska skupne izpostavljenosti tveganju za skupno sposobnost pokrivanja izgub v skladu z drugim stavkom prvega pododstavka člena 45b(4) direktive o sanaciji in reševanju bank.

Pogojne obveznosti

Predlog uvaja tudi pojasnila glede statusa pogojnih obveznosti in rezervacij za namene načrtovanja reševanja in njegovega izvajanja. Spremembe upoštevajo Mednarodni računovodski standard (MSRP) 37 „Rezervacije, pogojne obveznosti in pogojna sredstva“, ki ga je izdal Upravni odbor za mednarodne računovodske standarde (UOMRS), ter uvajajo sklicevanja na (i) rezervacije (obveznosti z negotovim časovnim okvirom ali zneskom) in (ii) pogojne obveznosti (možne obveze, ki so odvisne od nastopa ali odsotnosti negotovega

prihodnjega dogodka, ali sedanje obveze, za katere plačilo ni verjetno ali pa zneska ni mogoče zanesljivo izmeriti). Kategoriji se razlikujeta glede na stopnjo verjetnosti, da bo treba izvesti plačilo, in rezervacije bi bilo treba obravnavati kot obveznosti, pogojne obveznosti pa ne. Z vidika reševanja to pomeni, da bi bilo treba pripoznane rezervacije načeloma uporabiti za reševanje s sredstvi upnikov, medtem ko pogojnih obveznosti zaradi njihove negotove narave verjetno ne bo mogoče uporabiti za reševanje s sredstvi upnikov.

Prispevki in nepreklicne zaveze za plačilo

Za upoštevanje konca začetnega obdobja za kopičenje shem za financiranje reševanja in posledičnega zmanjšanja zneska rednih predhodnih prispevkov so v člena 102 in 104 uvedene tehnične spremembe, da se najvišji znesek naknadnih prispevkov, ki se lahko zberejo, loči od zneska rednih predhodnih prispevkov, s čimer se prepreči nesorazmerno nizka zgornja meja naknadnih prispevkov, ter omogoči odlog pobiranja rednih predhodnih prispevkov, če stroški letnega pobiranja ne bi bili sorazmerni z zneskom, ki ga je treba zbrati. V členu 103 je tudi pojasnjena obravnava nepreklicnih zavez za plačilo, tako glede njihove uporabe pri reševanju kot glede postopka, ki ga je treba uporabiti, če za institucijo ali subjekt preneha veljati obveznost plačevanja prispevkov.

Poleg tega je za zagotovitev večje preglednosti in gotovosti v zvezi z deležem nepreklicnih zavez za plačilo v skupnem znesku predhodnih prispevkov, ki jih je treba zbrati, pojasnjeno, da bi morali organi za reševanje tak delež določiti vsako leto ob upoštevanju veljavnih omejitev.

Pooblastila za EBA

Organi za reševanje so v zadnjih letih razvili in uvedli širok nabor politik za izboljšanje rešljivosti bank in zagotovitev ustrezne ravni pripravljenosti pri izvajanju instrumentov in pooblastil za reševanje v primeru reševanja. EBA je razvil skupne standarde za dopolnitev določb iz direktive o sanaciji in reševanju bank in uskladitev praks organov po vsej Uniji.

Za zagotovitev, da veljavni standardi še naprej ustrezajo svojemu namenu in da se po potrebi sprejmejo novi, so EBA dodeljene nove vloge in odgovornosti za poročanje o obstoječih praksah, spodbujanje zbliževanja in podpiranja visoke ravni pripravljenosti pristojnih organov in organov za reševanje. Uvedeni so novi mandati za EBA za spremljanje ukrepov, ki jih sprejmejo organi za reševanje, da se zagotovi učinkovito izvajanje okvira, in presojo morebitnih razlik med državami članicami na področju ocen rešljivosti ter operacionalizacije instrumentov in pooblastil za reševanje. Poleg tega je bila uvedena nova vloga za EBA za spodbujanje zbliževanja in izmenjav med pristojnimi organi ter organi za reševanje, in sicer s koordinacijo preizkusov uporabe okvira na ravni Unije pri sanaciji in reševanju.

Poleg tega se od EBA zaradi številnih nacionalnih možnosti, ki so na voljo državam članicam na podlagi člena 44a, zahteva, da poroča o uporabi tega člena, pri čemer naj primerja način njegovega izvajanja v državah članicah in analizira učinek morebitnih razlik na čezmejne operacije.

In končno, ker se lahko od institucij in subjektov zahteva, da izpolnjujejo notranjo MREL na posamični ali konsolidirani podlagi, je praksa pokazala, da v nekaterih primerih dodatne kapitalske zahteve in zahteva po skupnem blažilniku iz direktive o kapitalskih zahtevah niso določene na isti podlagi kot notranja MREL. Zato bi bilo treba obstoječe regulativne tehnične standarde za ocenjevanje dodatnih kapitalskih zahtev in zahteve po skupnem blažilniku, ki so

bili sprejeti z Delegirano uredbo Komisije (EU) 2021/1118[22], razširiti tako, da ne bodo zajemali le subjektov v postopku reševanja, ampak tudi subjekte, ki niso bili opredeljeni kot subjekti v postopku reševanja. Mandat EBA iz člena 45c(4) je ustrezno spremenjen.

Druge določbe

Za zmanjšanje upravnega bremena za institucije v zvezi z obveznostmi letnega posodabljanja načrtov sanacije je členu 5(2) dodan tretji pododstavek, ki določa, da lahko nadzorniki po lastni presoji opustijo zahtevo po posodobitvi nekaterih delov načrta za dani cikel, če se pravna ali organizacijska struktura institucije, njeno poslovanje ali finančni položaj ne spremenijo.

V skladu s trenutnim besedilom direktive o sanaciji in reševanju bank načrti sanacije ne predvidevajo dostopa do ali prejetja izredne javnofinančne pomoči. Pravilo iz člena 5, odstavek 3, je dopolnjeno, tako da določa, da načrti sanacije poleg javnofinančne pomoči ne predpostavljajo dostopa do ali prejetja izredne likvidnostne pomoči centralne banke ali katere koli likvidnostne pomoči centralne banke, zagotovljene na podlagi nestandardnih pogojev glede zavarovanja s premoženjem, zapadlosti in obrestne mere.

Organi za reševanje morajo pri pripravi načrtov reševanja skupine opredeliti ukrepe, ki jih je treba sprejeti v zvezi s subjekti v skupini. Intenzivnost in raven podrobnosti tega dela v zvezi s podrejenimi družbami, ki niso subjekti v postopku reševanja, se lahko razlikujeta glede na velikost in profil tveganja zadevnih institucij in subjektov, prisotnost kritičnih funkcij in strategijo reševanja skupine. Direktiva o sanaciji in reševanju bank je zato spremenjena z uvedbo novega pododstavka v členu 12(1), ki bo organom za reševanje omogočil, da pri opravljanju te naloge po potrebi uporabijo poenostavljen pristop.

Pojasnila v zvezi s členom 44(7)

Sedanja določba člena 44(7) ni jasna glede pogojev in zaporedja uporabe sheme za financiranje reševanja in alternativnih virov financiranja po zagotovitvi začetnega financiranja v višini do 5 % zgornje meje skupnih obveznosti in kapitala in po tem, ko so bile vse nezavarovane, neprednostne obveznosti, razen upravičenih vlog, v celoti odpisane ali konvertirane. Zato je odstavek 7 člena 44 spremenjen, da se zagotovita pravna jasnost in dodatna prožnost za uporabo sklada za reševanje, ki presega 5 % skupnih obveznosti in kapitala.

Kolegiji za reševanje

Za zagotovitev usklajenosti s členom 51(3) Direktive (EU) 2013/36, ki določa, da pristojni organi, ki nadzorujejo institucijo s pomembnimi podružnicami v drugih državah članicah, ustanovijo kolegije nadzornikov, da se olajšata sodelovanje in izmenjava informacij med nadzorniki matične države in države gostiteljice, je členu 88 direktive o sanaciji in reševanju bank dodan nov odstavek 6a, ki določa ustanovitev kolegijev za reševanje v teh primerih, da se olajšata sodelovanje in izmenjava informacij med organi za reševanje matične države in države gostiteljice.

Prednostna razvrstitev terjatev shem za financiranje reševanja

[22] Delegirana uredba Komisije (EU) 2021/1118 z dne 26. marca 2021 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z regulativnimi tehničnimi standardi, ki določajo metodologijo, ki jo morajo organi za reševanje uporabiti pri oceni zahteve iz člena 104a Direktive 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta in zahteve po skupnem blažilniku za subjekte v postopku reševanja na konsolidirani ravni skupine v postopku reševanja, kadar za skupino v postopku reševanja ne veljajo navedene zahteve iz navedene direktive (UL L 241, 8.7.2021, str. 1).

Člen 37(7) določa, da bi morala biti shema za financiranje reševanja upravičena, da od institucije v postopku reševanja kot prednostni upnik izterja vse razumne izdatke, ki so dejansko nastali v zvezi z uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje. Vendar v direktivi o sanaciji in reševanju bank ni bila določena relativna razvrstitev sheme za financiranje reševanja glede na druge prednostne upnike. Novi odstavek 9, dodan členu 108, pojasnjuje, da bi morale biti terjatve iz sheme za financiranje reševanja razvrščene nad terjatvami vlagateljev in sistemov jamstva za vloge.

Poleg tega se lahko shema za financiranje reševanja nadalje uporablja pri reševanju za namene, opredeljene v členu 101. Direktiva o sanaciji in reševanju bank doslej ni določala, ali taka uporaba ustvarja terjatev v korist sheme za financiranje reševanja in, če je tako, glede razvrstitve take terjatve v primeru insolventnosti. V členu 108 je dodan nov odstavek 8, ki določa, da če se dejavnost institucije v postopku reševanja delno prenese na premostitveno institucijo ali zasebnega kupca s podporo sheme za financiranje reševanja, bi morala shema imeti terjatev do subjekta, ki preostane. Obstoj take terjatve bi bilo treba oceniti za vsak primer posebej, odvisno od strategije reševanja in načina, kako se je shema za financiranje reševanja dejansko uporabila, vendar bi morala biti terjatev povezana z uporabo sheme za financiranje reševanja za kritje izgub namesto upnikov, na primer kadar se shema uporablja za jamčenje sredstev in obveznosti, prenesenih na prejemnika, ali za kritje razlike med prenesenimi sredstvi in obveznostmi.

Kadar se shema za financiranje reševanja uporablja za podporo uporabi instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov kot primarne strategije reševanja (člen 43(2), točka (a)) namesto odpisa in konverzije obveznosti nekaterih upnikov, to ne bi smelo ustvariti terjatve do institucije v postopku reševanja, saj bi se s tem izničil namen prispevka sheme za financiranje reševanja. Nadomestila, izplačana zaradi kršitve načela „noben upnik ne sme biti na slabšem“, prav tako ne bi smela ustvariti terjatve v korist sheme za financiranje reševanja.

Izmenjava informacij

Člen 128 je spremenjen, da se Enotnemu odboru za reševanje, ECB in drugim članom Evropskega sistema centralnih bank, EBA, organom za reševanje in pristojnim organom omogoči, da Komisiji zagotovijo vse informacije, potrebne za opravljanje njenih nalog, povezanih z razvojem politike.

2023/0112 (COD)

Predlog

DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

o spremembi Direktive 2014/59/EU v zvezi z ukrepi za zgodnje posredovanje, pogoji za reševanje in financiranjem ukrepov za reševanje

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropske centralne banke[23],

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora[24],

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Okvir Unije za reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij (v nadaljnjem besedilu: institucije) je bil vzpostavljen po svetovni finančni krizi v letih 2008–2009 in po mednarodni potrditvi „ključnih lastnosti učinkovitih shem za reševanje finančnih institucij[25]“ Odbora za finančno stabilnost. Okvir Unije za reševanje je sestavljen iz Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta[26] in Uredbe (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta[27].Oba akta se uporabljata za institucije s sedežem v Uniji in za vse druge subjekte, ki spadajo v področje uporabe navedene direktive ali uredbe (v nadaljnjem besedilu: subjekti). Okvir Unije za reševanje je namenjen s predpisi skladnemu obravnavanju propadov institucij in subjektov z ohranjanjem kritičnih funkcij institucij ter subjektov ter preprečevanjem groženj za finančno stabilnost, ob hkratni zaščiti vlagateljev in javnih sredstev. Poleg tega je namen okvira Unije za reševanje spodbuditi razvoj notranjega bančnega trga z vzpostavitvijo

---

23 UL C, , str. .

24 UL C, , str. .

25 Odbor za finančno stabilnost, *Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions*, 15. oktober 2014.

26 Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).

27 Uredba (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL L 225, 30.7.2014, str. 1).

usklajene ureditve za koordinirano reševanje čezmejnih kriz ter preprečevanjem izkrivljanja konkurence in tveganj neenake obravnave.

(2) Okvir Unije za reševanje, kot se trenutno uporablja, več let po začetku izvajanja nekaterih od teh ciljev ne dosega, kot je bilo predvideno. Čeprav so institucije in subjekti dosegli znaten napredek pri rešljivosti in so v ta namen namenili znatna sredstva, zlasti s kopičenjem sposobnosti pokrivanja izgub in dokapitalizacije ter financiranjem shem za financiranje reševanja, se okvir Unije za reševanje redko uporablja. Propadi nekaterih manjših in srednje velikih institucij in subjektov se namesto tega večinoma rešujejo z neusklajenimi nacionalnimi ukrepi. Namesto shem za financiranje reševanja se uporablja davkoplačevalski denar. Zdi se, da to stanje izhaja iz nezadostnih spodbud. Te neustrezne spodbude so posledica medsebojnega učinkovanja okvira Unije za reševanje in nacionalnih pravil, pri čemer se široka diskrecija pri oceni javnega interesa ne uporablja vedno na način, ki bi odražal, kako naj bi se uporabljal okvir Unije za reševanje. Hkrati se zaradi tveganj, da bi morali vlagatelji institucij, ki se financirajo z vlogami, kriti izgube, okvir Unije za reševanje ni veliko uporabljal za zagotovitev, da imajo te institucije pri reševanju dostop do zunanjega financiranja, zlasti če ni bilo drugih obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov. In končno, zaradi manj strogih pravil o dostopu do financiranja zunaj postopkov reševanja kot pri reševanju je bila uporaba okvira Unije za reševanje manj zaželena kot druge rešitve, ki pogosto vključujejo uporabo davkoplačevalskega denarja namesto lastnih sredstev institucije in subjekta ali varnostnih mrež, ki jih financira bančni sektor. Ta položaj ustvarja tveganje razdrobljenosti, tveganja neoptimalnih izidov pri propadu institucij in subjektov, zlasti manjših in srednje velikih institucij in subjektov, ter oportunitetne stroške zaradi neporabljenih finančnih sredstev. Zato je treba zagotoviti učinkovitejšo in doslednejšo uporabo okvira Unije za reševanje ter zagotoviti, da se lahko uporablja, kadar koli je to v javnem interesu, tudi za nekatere manjše in srednje velike institucije, ki se financirajo predvsem z vlogami in nimajo zadostnih drugih obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov.

(3) Intenzivnost in raven podrobnosti načrtovanja reševanja, potrebnega v zvezi s podrejenimi družbami, ki niso bile opredeljene kot subjekti v postopku reševanja, se razlikujeta glede na velikost in profil tveganja zadevnih institucij in subjektov, prisotnost kritičnih funkcij in strategijo reševanja skupine. Organi za reševanje bi zato morali imeti možnost, da te dejavnike upoštevajo pri opredelitvi ukrepov, ki jih je treba sprejeti v zvezi s takimi podrejenimi družbami, in po potrebi uporabijo poenostavljen pristop.

(4) Institucija ali subjekt, ki je v postopku prenehanja v skladu z nacionalnim pravom, potem ko je bilo ugotovljeno, da propada ali bo verjetno propadel, in je organ za reševanje sklenil, da njegovo reševanje ni v javnem interesu, bo na koncu izstopil s trga. To pomeni, da načrt ukrepov, ki jih je treba sprejeti v primeru propada, ni potreben, ne glede na to, ali je pristojni organ zadevni instituciji ali subjektu že odvzel dovoljenje. Enako velja za preostali del institucije v postopku reševanja po prenosu sredstev, pravic in obveznosti v okviru strategije s prenosom. Zato je primerno določiti, da v teh primerih sprejetje načrtov reševanja ni potrebno.

(5) Organi za reševanje lahko trenutno prepovejo nekatere razdelitve, kadar institucija ali subjekt ne izpolnjuje zahteve po skupnem blažilniku, kadar se obravnava skupaj z minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti (v nadaljnjem besedilu: MREL). Vendar se lahko od institucije ali subjekta v nekaterih primerih zahteva, da izpolni MREL na drugačni podlagi od tiste, na kateri mora ta institucija ali subjekt

izpolnjevati zahtevo po skupnem blažilniku. Ta položaj ustvarja negotovost glede pogojev za izvajanje pooblastil organov za reševanje za prepoved razdelitev in za izračun maksimalnega zneska za razdelitev, povezanega z MREL. Zato bi bilo treba določiti, da bi morali v teh primerih organi za reševanje pooblastilo za prepoved nekaterih razdelitev izvajati na podlagi ocene zahteve po skupnem blažilniku, ki izhaja iz Delegirane uredbe Komisije (EU) 2021/1118[28]. Za zagotovitev preglednosti in pravne varnosti bi morali organi za reševanje o ocenjeni zahtevi po skupnem blažilniku obvestiti institucijo ali subjekt, ki bi moral nato javno razkriti to ocenjeno zahtevo po skupnem blažilniku.

(6) Ukrepi za zgodnje posredovanje so bili zasnovani, da bi pristojnim organom omogočili, da ustavijo slabšanje finančnega in gospodarskega položaja institucije ali subjekta ter, kolikor je mogoče, zmanjšajo tveganje morebitnega reševanja in njegov učinek. Vendar so bili ukrepi za zgodnje posredovanje zaradi pomanjkanja gotovosti glede sprožilcev za njihovo uporabo in delnega prekrivanja z nadzorniškimi ukrepi redko uporabljeni. Pogoje za uporabo teh ukrepov za zgodnje posredovanje bi bilo zato treba poenostaviti in podrobneje opredeliti. Za odpravo negotovosti glede pogojev in časovnega okvira za razrešitev upravljalnega organa in imenovanje začasnih upraviteljev bi bilo treba te ukrepe izrecno opredeliti kot ukrepe za zgodnje posredovanje, za njihovo uporabo pa bi morali veljati isti sprožilci. Hkrati bi bilo treba od pristojnih organov zahtevati, da ustrezne ukrepe za obravnavanje posebnih primerov izberejo v skladu z načelom sorazmernosti. Da bi pristojni organi lahko upoštevali tveganja izgube ugleda ali tveganja, povezana s pranjem denarja ali informacijsko in komunikacijsko tehnologijo, bi morali ocenjevati pogoje za uporabo ukrepov za zgodnje posredovanje ne le na podlagi kvantitativnih kazalnikov, kot so kapitalske ali likvidnostne zahteve, raven finančnega vzvoda, nedonosna posojila ali koncentracija izpostavljenosti, temveč tudi na podlagi kvalitativnih sprožilcev.

(7) Za povečanje pravne varnosti bi bilo treba črtati ukrepe za zgodnje posredovanje iz Direktive 2014/59/EU, ki se prekrivajo z obstoječimi pooblastili na podlagi bonitetnega okvira iz Direktive 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta[29] ter Direktive (EU) 2019/2034 Evropskega parlamenta in Sveta[30]. Poleg tega je treba zagotoviti, da se organi za reševanje lahko pripravijo na morebitno reševanje institucije ali subjekta. Zato bi moral pristojni organ dovolj zgodaj obvestiti organe za reševanje o poslabšanju finančnega položaja institucije ali subjekta, organi za reševanje pa bi morali imeti potrebna pooblastila za izvajanje pripravljalnih ukrepov. Pomembno je, da za čim hitrejši odziv organov za reševanje na poslabšanje položaja institucije ali subjekta predhodna uporaba ukrepov za zgodnje posredovanje ne bi smela biti pogoj, da organ za reševanje sprejme ukrepe za trženje institucije ali

---

28 Delegirana uredba Komisije (EU) 2021/1118 z dne 26. marca 2021 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z regulativnimi tehničnimi standardi, ki določajo metodologijo, ki jo morajo organi za reševanje uporabiti pri oceni zahteve iz člena 104a Direktive 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta in zahteve po skupnem blažilniku za subjekte v postopku reševanja na konsolidirani ravni skupine v postopku reševanja, kadar za skupino v postopku reševanja ne veljajo navedene zahteve iz navedene direktive (UL L 241, 8.7.2021, str. 1).

29 Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

30 Direktiva (EU) 2019/2034 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o bonitetnem nadzoru investicijskih podjetij ter o spremembi direktiv 2002/87/ES, 2009/65/ES, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU in 2014/65/EU (UL L 314, 5.12.2019, str. 64).

subjekta ali zahteva informacije za posodobitev načrta reševanja in pripravo vrednotenja. Za zagotovitev doslednega, usklajenega, učinkovitega in pravočasnega odziva na poslabšanje finančnega položaja institucije ali subjekta ter za ustrezno pripravo na morebitno reševanje je treba okrepiti sodelovanje in usklajevanje med pristojnimi organi in organi za reševanje. Takoj ko institucija ali subjekt izpolni pogoje za uporabo ukrepov za zgodnje posredovanje, bi morali pristojni organi in organi za reševanje povečati izmenjavo informacij, vključno z začasnimi informacijami, ter skupaj spremljati finančni položaj institucije ali subjekta.

(8) Zagotoviti je treba pravočasno ukrepanje in zgodnje usklajevanje med pristojnim organom in organom za reševanje, kadar institucija ali subjekt še vedno deluje, vendar obstaja pomembno tveganje, da bo institucija ali subjekt propadel. Zato bi moral pristojni organ o takem tveganju čim prej uradno obvestiti organ za reševanje. To uradno obvestilo bi moralo vsebovati razloge za oceno pristojnega organa in pregled alternativnih ukrepov zasebnega sektorja, nadzorniških ukrepov ali ukrepov za zgodnje posredovanje, ki so na voljo za preprečitev propada institucije ali subjekta v razumnem roku. Takšno zgodnje uradno obveščanje ne bi smelo posegati v postopke za ugotavljanje, ali so izpolnjeni pogoji za reševanje. Predhodno uradno obvestilo pristojnega organa organu za reševanje o pomembnem tveganju propada ali verjetnega propada institucije ali subjekta ne bi smelo biti pogoj za naknadno ugotovitev, da institucija ali subjekt dejansko propada ali bo verjetno propadel. Poleg tega, če se pozneje oceni, da institucija ali subjekt propada ali bo verjetno propadel, in če v razumnem roku ni drugih rešitev za preprečitev takega propada, mora organ za reševanje sprejeti odločitev o tem, ali bo sprejel ukrep za reševanje. V takem primeru je lahko pravočasnost odločitve o uporabi ukrepa za reševanje za institucijo ali subjekt bistvena za uspešno izvajanje strategije reševanja, zlasti ker lahko zgodnje posredovanje v instituciji ali subjektu prispeva k zagotavljanju zadostne ravni sposobnosti pokrivanja izgub in likvidnosti za izvajanje te strategije. Zato je primerno, da se organu za reševanje omogoči, da v tesnem sodelovanju s pristojnim organom oceni razumen časovni okvir za izvedbo alternativnih ukrepov za preprečitev propada institucije ali subjekta. Za zagotovitev pravočasnega izida in da bi se organ za reševanje lahko ustrezno pripravil na morebitno reševanje institucije ali subjekta, bi se morala organ za reševanje in pristojni organ redno sestajati, organ za reševanje pa bi se moral o pogostosti teh sestankov odločiti ob upoštevanju okoliščin primera.

(9) Okvir za reševanje naj bi se uporabljal za potencialno katero koli institucijo ali subjekt, ne glede na velikost in poslovni model, če instrumenti, ki so na voljo v skladu z nacionalno zakonodajo, ne zadoščajo za obvladovanje njenega oziroma njegovega propada. Za zagotovitev takega rezultata bi bilo treba določiti merila za uporabo ocene javnega interesa za propadajočo institucijo ali subjekt. Zlasti je treba pojasniti, da se lahko glede na posebne okoliščine nekatere funkcije institucije ali subjekta štejejo za kritične, tudi če bi njihova ukinitev samo na regionalni ravni vplivala na finančno stabilnost ali kritične storitve.

(10) Pri oceni, ali je reševanje institucije ali subjekta v javnem interesu, bi bilo treba upoštevati, da so vlagatelji bolje zaščiteni, kadar se sredstva sistema jamstva za vloge uporabljajo učinkoviteje in so njegove izgube čim manjše. Zato bi bilo treba pri oceni javnega interesa šteti, da se cilj reševanja glede zaščite vlagateljev bolje doseže pri reševanju, če bi bila odločitev za insolventnost dražja za sistem jamstva za vloge.

(11) Ocena, ali je reševanje institucije ali subjekta v javnem interesu, bi morala v največji možni meri odražati tudi razliko med financiranjem, zagotovljenim prek varnostnih mrež, ki jih financira sektor (sheme za financiranje reševanja ali sistemi jamstva za

vloge), in financiranjem, ki ga države članice zagotovijo iz davkoplačevalskega denarja. Financiranje, ki ga zagotovijo države članice, pomeni večjo nevarnost moralnega tveganja in manjšo spodbudo za tržno disciplino. Zato bi morali organi za reševanje pri ocenjevanju cilja zmanjšanja odvisnosti od izredne javnofinančne pomoči financiranje prek shem za financiranje reševanja ali sistema jamstva za vloge obravnavati kot bolj zaželeno od financiranja z enakim zneskom sredstev iz proračuna držav članic.

(12) Za zagotovitev, da se cilji reševanja dosežejo na najučinkovitejši način, bi moral biti rezultat ocene javnega interesa negativen le, kadar bi prenehanje propadajoče institucije ali subjekta z običajnimi insolvenčnimi postopki cilje reševanja doseglo učinkoviteje in ne le v enakem obsegu kot reševanje.

(13) Če se za propadajočo institucijo ali subjekt ne začne postopek reševanja, bi moral prenehati skladno postopki, ki so na voljo v skladu z nacionalnim pravom. Takšni postopki se lahko med državami članicami zelo razlikujejo. Čeprav je primerno, da se omogoči zadostna prožnost za uporabo obstoječih nacionalnih postopkov, bi bilo treba pojasniti nekatere vidike za zagotovitev, da zadevne institucije ali subjekti izstopijo s trga.

(14) Zagotoviti bi bilo treba, da zadevni nacionalni upravni ali sodni organ hitro začne postopek v skladu z nacionalnim pravom, kadar se šteje, da institucija ali subjekt propada ali bo verjetno propadel in se zanj ni začel postopek reševanja. Kadar je v skladu z nacionalnim pravom na voljo prostovoljna likvidacija institucije ali subjekta na podlagi odločitve delničarjev, bi morala taka možnost ostati na voljo. Vendar bi bilo treba zagotoviti, da zadevni nacionalni upravni ali sodni organ ukrepa, če se delničarji ne odzovejo hitro.

(15) Določiti bi bilo treba tudi, da je končni izid takih postopkov izstop propadajoče institucije ali subjekta s trga ali prenehanje bančnih dejavnosti. Glede na nacionalno pravo je ta cilj mogoče doseči na različne načine, ki lahko vključujejo prodajo institucije ali subjekta ali posameznih delov, prodajo določenih sredstev ali obveznosti, postopno prenehanje institucije ali subjekta ali prenehanje bančnih dejavnosti, vključno s plačili in sprejemanjem vlog, z namenom postopne prodaje sredstev za poplačilo prizadetih upnikov. Vendar bi bilo treba za večjo predvidljivost postopkov do tega izida priti v razumnem roku.

(16) Pristojni organi bi morali biti pooblaščeni, da instituciji ali subjektu odvzamejo dovoljenje zgolj na podlagi dejstva, da institucija ali subjekt propada ali bo verjetno propadel in se zanj ni začel postopek reševanja. Pristojni organi bi morali imeti možnost, da odvzamejo dovoljenje za podporo cilju prenehanja institucije ali subjekta v skladu z nacionalnim pravom, zlasti v primerih, ko postopkov, razpoložljivih v skladu z nacionalnim pravom, ni mogoče začeti v trenutku, ko se ugotovi, da institucija ali subjekt propada ali bo verjetno propadel, vključno s primeri, ko institucija ali subjekt glede na bilanco stanja še ni insolventen. Za nadaljnje omogočanje, da se lahko doseže cilj prenehanja institucije ali subjekta, bi morale države članice zagotoviti, da je odvzem dovoljenja s strani pristojnega organa tudi vključen med možne pogoje za začetek vsaj enega od postopkov, ki so na voljo v skladu z nacionalnim pravom in se uporabljajo za institucije ali subjekte, ki propadajo ali bodo verjetno propadli, vendar se zanje ni začel postopek reševanja.

(17) Glede na izkušnje, pridobljene pri izvajanju Direktive 2014/59/EU, Uredbe (EU) št. 806/2014 in Direktive 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta[31], je treba podrobneje opredeliti pogoje, pod katerimi se lahko izjemoma odobrijo preventivni previdnostni ukrepi, ki se štejejo za izredno javnofinančno pomoč. Da bi čim bolj zmanjšali izkrivljanje konkurence, ki izhaja iz razlik v naravi sistemov jamstva za vloge v Uniji, bi bilo treba posredovanja sistemov jamstva za vloge v okviru preventivnih ukrepov v skladu z Direktivo 2014/49/EU, ki se štejejo za izredno javnofinančno pomoč, izjemoma dovoliti, kadar upravičena institucija ali subjekt ne izpolnjuje nobenega od pogojev, da bi se lahko štelo, da propada ali bo verjetno propadel. Zagotoviti bi bilo treba, da se previdnostni ukrepi sprejmejo dovolj zgodaj. Podlaga, na kateri Evropska centralna banka (ECB) oceni, ali je institucija ali subjekt solventen za namene preventivne dokapitalizacije, je trenutno v prihodnost usmerjena ocena za naslednjih 12 mesecev o tem, ali lahko institucija ali subjekt izpolnjuje kapitalske zahteve iz Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta[32] ali Uredbe (EU) 2019/2033 Evropskega parlamenta in Sveta[33] ter dodatno kapitalsko zahtevo iz Direktive 2013/36/EU ali Direktive (EU) 2019/2034. Ta pristop bi bilo treba vključiti v Direktivo 2014/59/EU. Poleg tega se lahko ukrepi za zagotavljanje pomoči za oslabljena sredstva, vključno z nosilci upravljanja sredstev ali shemami jamstva za sredstva, izkažejo za uspešne in učinkovite pri odpravljanju vzrokov za morebitne finančne težave, s katerimi se soočajo institucije in subjekti, ter preprečevanju njihovega propada, zato bi lahko predstavljali ustrezne previdnostne ukrepe. Zato bi bilo treba določiti, da so lahko takšni previdnostni ukrepi v obliki ukrepov za oslabljena sredstva.

(18) Da bi ohranili tržno disciplino, zaščitili javna sredstva in preprečili izkrivljanje konkurence, bi morali previdnostni ukrepi ostati izjema in se uporabljati le za obravnavanje resnih motenj na trgu ali za ohranjanje finančne stabilnosti. Poleg tega se previdnostni ukrepi ne bi smeli uporabljati za obravnavanje nastalih ali verjetnih izgub. Najzanesljivejši instrument za ugotavljanje nastalih ali verjetnih izgub je pregled kakovosti sredstev, ki ga opravijo ECB, Evropski nadzorni organ (Evropski bančni organ) (EBA), ustanovljen z Uredbo (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta[34], ali pristojni nacionalni organi. Pristojni organi bi morali uporabiti tak pregled za opredelitev nastalih ali verjetnih izgub, kadar se lahko izvede v razumnem časovnem okviru. Kadar to ni mogoče, bi morali pristojni organi, po potrebi na podlagi inšpekcijskih pregledov na kraju samem, čim bolj zanesljivo opredeliti nastale ali verjetne izgube, kolikor dopuščajo trenutne okoliščine.

(19) Cilj preventivne dokapitalizacije je podpreti institucije in subjekte, sposobne uspešnega poslovanja, za katere je bilo ugotovljeno, da bodo v bližnji prihodnosti verjetno naleteli na začasne težave, in preprečiti, da bi se njihov položaj še poslabšal.

---

31 Direktiva 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o sistemih jamstva za vloge (UL L 173, 12.6.2014, str. 149).

32 Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

33 Uredba (EU) 2019/2033 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o bonitetnih zahtevah za investicijska podjetja ter o spremembi uredb (EU) št. 1093/2010, (EU) št. 575/2013, (EU) št. 600/2014 in (EU) št. 806/2014 (UL L 314, 5.12.2019, str. 1).

34 Uredba (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL L 331, 15.12.2010, str. 12).

Da se prepreči dodeljevanje javnih subvencij podjetjem, ki so ob odobritvi pomoči že nedobičkonosna, previdnostni ukrepi, odobreni v obliki pridobitve kapitalskih instrumentov ali ukrepov za oslabljena sredstva, ne bi smeli presegati zneska, potrebnega za kritje kapitalskih primanjkljajev, določenih v neugodnem scenariju stresnega testa ali enakovrednega postopka. Za zagotovitev, da javno financiranje na koncu preneha, bi morali biti tudi ti previdnostni ukrepi časovno omejeni in vsebovati jasen časovni okvir za njihovo prenehanje (izhodna strategija). Trajni instrumenti, vključno z navadnim lastniškim temeljnim kapitalom, bi se morali uporabljati le v izjemnih okoliščinah, zanje pa bi morale veljati nekatere količinske omejitve, saj po svoji naravi niso primerni za izpolnjevanje pogoja glede začasnosti.

(20) Previdnostni ukrepi bi morali biti omejeni na znesek, ki bi ga institucija ali subjekt potrebovala za ohranitev solventnosti v primeru neugodnega scenarija, kot je določen v stresnem testu ali enakovrednem postopku. V primeru previdnostnih ukrepov v obliki ukrepov za oslabljena sredstva bi morala imeti institucija ali subjekt prejemnik možnost, da navedeni znesek uporabi za kritje izgub iz prenesenih sredstev ali v kombinaciji s pridobitvijo kapitalskih instrumentov, če skupni znesek ugotovljenega primanjkljaja ni presežen. Zagotoviti je treba tudi, da so takšni previdnostni ukrepi v obliki ukrepov za oslabljena sredstva skladni z obstoječimi pravili o državni pomoči in dobrimi praksami, da ponovno vzpostavijo dolgoročno sposobnost uspešnega poslovanja institucije ali subjekta, da je državna pomoč omejena na najmanjšo potrebno in da se prepreči izkrivljanje konkurence. Zato bi morali zadevni organi v primeru previdnostnih ukrepov v obliki ukrepov za oslabljena sredstva upoštevati posebne smernice, vključno z načrtom za ustanovitev družb za upravljanje[35] in sporočilom o reševanju vprašanja nedonosnih posojil[36]. Za te previdnostne ukrepe v obliki ukrepov za oslabljena sredstva bi moral vedno veljati prevladujoči pogoj glede začasnosti. Pričakuje se, da bodo javna jamstva, odobrena za določeno obdobje v zvezi z oslabljenimi sredstvi zadevne institucije ali subjekta, zagotovila boljše izpolnjevanje pogoja začasnosti kot prenosi takih sredstev na javno podprt subjekt. Za zagotovitev izstopa institucij in subjektov, za katere se izkaže, da kljub prejeti podpori niso sposobni uspešnega poslovanja, je treba določiti, da se za zadevno institucijo ali subjekt, ki ne izpolnjuje pogojev podpornih ukrepov, določenih v času odobritve takih ukrepov, posledično šteje, da propada ali bo verjetno propadel.

(21) Da bi zajeli pomembne kršitve bonitetnih zahtev, je treba podrobneje določiti pogoje za ugotavljanje, ali holdingi propadajo ali bodo verjetno propadli. Kršitev navedenih zahtev s strani holdinga bi morala biti pomembna, kadar sta vrsta in obseg take kršitve primerljiva s kršitvijo, ki bi, če bi jo storila kreditna institucija, upravičila odvzem dovoljenja s strani pristojnega organa v skladu s členom 18 Direktive 2013/36/EU.

(22) Države članice imajo lahko v skladu z nacionalno zakonodajo pooblastila za začasno ustavitev obveznosti plačila ali izročitve, ki lahko vključujejo upravičene vloge. Kadar začasna ustavitev obveznosti plačila ali izročitve ni neposredno povezana s finančnim položajem kreditne institucije, vloge mora niso nerazpoložljive za namene Direktive 2014/49/EU. Zato vlagatelji morda dlje časa ne morejo dostopati do svojih vlog. Da bi ohranili zaupanje vlagateljev in zaupanje v bančni sektor ter ohranili finančno stabilnost, bi morale države članice zagotoviti, da imajo vlagatelji dostop do ustreznega dnevnega zneska iz svojih vlog, zlasti za kritje življenjskih stroškov, če bi bile njihove vloge nedostopne zaradi začasne ustavitve plačil iz drugih razlogov, ki ne

35 COM(2018) 133 final.
36 COM(2020) 822 final.

vodijo do izplačila vlagateljem. Tak postopek bi moral ostati izjema, države članice pa bi morale zagotoviti, da imajo vlagatelji dostop do ustreznih dnevnih zneskov.

(23) Za povečanje pravne varnosti in glede na morebiten pomen obveznosti, ki bi lahko nastale zaradi prihodnjih negotovih dogodkov, vključno z izidom sodnih postopkov, ki v času reševanja še niso zaključeni, je treba določiti obravnavo teh obveznosti za namene uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov. V zvezi s tem bi morala biti vodilna načela tista, ki jih določajo računovodska pravila, in sicer zlasti računovodska pravila iz Mednarodnega računovodskega standarda 37, sprejetega z Uredbo Komisije (ES) št. 1126/2008[37]. Organi za reševanje bi morali na tej podlagi razlikovati med rezervacijami in pogojnimi obveznostmi. Rezervacije so obveznosti, ki se nanašajo na verjeten odliv sredstev in jih je mogoče zanesljivo oceniti. Pogojne obveznosti se ne pripoznajo kot računovodske obveznosti, ker se nanašajo na obvezo, ki je v času ocene ni mogoče šteti za verjetno ali je ni mogoče zanesljivo oceniti.

(24) Ker so rezervacije računovodske obveznosti, bi bilo treba določiti, da se take rezervacije obravnavajo enako kot druge obveznosti. Take rezervacije bi morale biti primerne za reševanje s sredstvi upnikov, razen če izpolnjujejo eno od posebnih meril za izključitev iz področja uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov. Glede na morebitno pomembnost navedenih rezervacij pri reševanju in za zagotovitev gotovosti pri uporabi instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov bi bilo treba določiti, da so rezervacije del obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov, in da se zato zanje uporablja ta instrument. Zagotoviti bi bilo treba tudi, da se po uporabi instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov te obveznosti in vse obveznosti ali terjatve, ki izhajajo iz njih, obravnavajo kot poravnane za vse namene. To je zlasti pomembno za obveznosti in obveze, ki izhajajo iz tožb proti instituciji v postopku reševanja.

(25) V skladu z računovodskimi načeli pogojnih obveznosti ni mogoče pripoznati kot obveznosti in jih zato ni mogoče uporabiti za instrument za reševanje s sredstvi upnikov. Vendar je treba zagotoviti, da pogojna obveznost, ki bi nastala zaradi dogodka, ki je malo verjeten ali ga v času reševanja ni mogoče zanesljivo oceniti, ne zmanjša učinkovitosti strategije reševanja in zlasti instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov. Za dosego tega cilja bi moral cenilec pri vrednotenju za namene reševanja oceniti pogojne obveznosti, ki so vključene v bilanco stanja institucije v postopku reševanja, in po svojih najboljših sposobnostih količinsko opredeliti potencialno vrednost teh obveznosti. Za zagotovitev, da lahko institucija ali subjekt po postopku reševanja ustrezno dolgo ohrani zadostno zaupanje trga, bi moral cenilec to potencialno vrednost upoštevati pri določitvi zneska, v višini katerega je treba odpisati ali konvertirati obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov, da se ponovno vzpostavijo kapitalski količniki institucije v postopku reševanja. Organ za reševanje bi moral zlasti uporabiti svoja pooblastila za konverzijo za obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov, v obsegu, ki je potreben za zagotovitev, da dokapitalizacija institucije v postopku reševanja zadostuje za kritje morebitnih izgub, ki bi lahko nastale zaradi obveznosti, ki lahko nastane zaradi malo verjetnega dogodka. Organ za reševanje bi moral pri ocenjevanju zneska, ki ga je treba odpisati ali konvertirati, skrbno upoštevati učinek potencialne izgube na institucijo v postopku reševanja na podlagi več

[37] Uredba Komisije (ES) št. 1126/2008 z dne 3. novembra 2008 o sprejetju nekaterih mednarodnih računovodskih standardov v skladu z Uredbo (ES) št. 1606/2002 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 320, 29.11.2008, str. 1).

dejavnikov, vključno z verjetnostjo, da se bo dogodek uresničil, časovnim okvirom za njegovo uresničitev in zneskom pogojne obveznosti.

(26) V nekaterih okoliščinah lahko organi za reševanje po tem, ko shema za financiranje reševanja zagotovi prispevek v višini največ 5 % celotnih obveznosti institucije ali subjekta, vključno s kapitalom, uporabijo dodatne vire financiranja za nadaljnjo podporo svojemu ukrepu za reševanje. Jasneje bi bilo treba določiti, v katerih okoliščinah lahko shema za financiranje reševanja zagotovi dodatno podporo, kadar so bile vse obveznosti s prednostno razvrstitvijo, nižjo od vlog, ki niso obvezno ali diskrecijsko izključene iz reševanja s sredstvi upnikov, v celoti odpisane ali konvertirane.

(27) Z Uredbo (EU) 2019/876 Evropskega parlamenta in Sveta[38], Uredbo (EU) 2019/877 Evropskega parlamenta in Sveta[39] ter Direktivo (EU) 2019/879 Evropskega parlamenta in Sveta[40] je bil v Uniji uveden mednarodni „standard o skupni sposobnosti pokrivanja izgub (TLAC)“, ki ga je 9. novembra 2015 objavil Odbor za finančno stabilnost (v nadaljnjem besedilu: standard TLAC) za globalne sistemsko pomembne banke, ki se v pravu Unije imenujejo globalne sistemsko pomembne institucije (v nadaljnjem besedilu: GSPI). Uredba (EU) 2019/877 in Direktiva (EU) 2019/879 sta prav tako spremenili MREL iz Direktive 2014/59/EU in Uredbe (EU) št. 806/2014. Določbe Direktive 2014/59/EU o MREL je treba uskladiti z izvajanjem standarda TLAC za GSPI v zvezi z nekaterimi obveznostmi, ki bi se lahko uporabile za izpolnitev dela MREL, ki bi ga bilo treba izpolniti s kapitalom in drugimi podrejenimi obveznostmi. Zlasti bi bilo treba obveznosti, ki so uvrščene *pari passu* nekaterim izključenim obveznostim, vključiti v kapital in podrejene kvalificirane instrumente subjektov v postopku reševanja, kadar znesek teh izključenih obveznosti v bilanci stanja subjekta v postopku reševanja ne presega 5 % zneska kapitala in kvalificiranih obveznosti subjekta v postopku reševanja in ta vključitev ne bi povzročila tveganj, povezanih z načelom „noben upnik ne sme biti na slabšem“.

(28) Pravila za določitev MREL so večinoma osredotočena na določitev ustrezne ravni MREL ob predpostavki, da je instrument za reševanje s sredstvi upnikov prednostna strategija reševanja. Vendar Direktiva 2014/59/EU organom za reševanje omogoča uporabo drugih instrumentov za reševanje, in sicer tistih, ki temeljijo na prenosu poslovanja institucije v postopku reševanja na zasebnega kupca ali premostitveno institucijo. Zato bi bilo treba določiti, da bi morali organi za reševanje, če je v načrtu reševanja predvidena uporaba instrumenta prodaje poslovanja ali instrumenta premostitvene institucije in izstop subjekta v postopku reševanja s trga, določiti raven MREL za zadevni subjekt v postopku reševanja na podlagi posebnosti teh

---

38 Uredba (EU) 2019/876 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 o spremembi Uredbe (EU) št. 575/2013 v zvezi s količnikom finančnega vzvoda, količnikom neto stabilnega financiranja, zahtevami glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, kreditnim tveganjem nasprotne stranke, tržnim tveganjem, izpostavljenostmi do centralnih nasprotnih strank, izpostavljenostmi do kolektivnih naložbenih podjemov, velikimi izpostavljenostmi, zahtevami glede poročanja in razkritja ter Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 150, 7.6.2019, str. 1).

39 Uredba (EU) 2019/877 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 o spremembi Uredbe (EU) št. 806/2014 glede sposobnosti kreditnih institucij in investicijskih podjetij za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo (UL L 150, 7.6.2019, str. 226).

40 Direktiva (EU) 2019/879 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2019 o spremembi Direktive 2014/59/EU glede sposobnosti kreditnih institucij in investicijskih podjetij za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo ter Direktive 98/26/ES (UL L 150, 7.6.2019, str. 296).

instrumentov za reševanje ter različnih potreb v zvez s kritjem izgub in dokapitalizacijo, ki jih ti instrumenti vključujejo.

(29) Raven MREL za subjekte v postopku reševanja je vsota zneska izgub, pričakovanih v postopku reševanja, in zneska za dokapitalizacijo, ki subjektu v postopku reševanja omogoča, da še naprej izpolnjuje pogoje za dovoljenje in da lahko v ustreznem obdobju opravlja svoje dejavnosti. Nekatere prednostne strategije reševanja, zlasti instrument prodaje poslovanja, vključujejo prenos sredstev, pravic in obveznosti na prejemnika in izstop s trga. V teh primerih cilji elementa dokapitalizacije morda ne bodo veljali v enakem obsegu, saj organu za reševanje ne bo treba zagotoviti, da subjekt v postopku reševanja po ukrepu za reševanje ponovno zagotovi izpolnjevanje kapitalskih zahtev. Kljub temu se pričakuje, da bodo izgube v takih primerih presegle kapitalske zahteve subjekta v postopku reševanja. Zato je primerno določiti, da raven MREL navedenih subjektov v postopku reševanja še naprej vključuje znesek dokapitalizacije, ki se prilagodi sorazmerno s strategijo reševanja.

(30) Če strategija reševanja predvideva uporabo instrumentov za reševanje, ki niso instrumenti za reševanje s sredstvi upnikov, bodo potrebe po dokapitalizaciji zadevnega subjekta po reševanju na splošno manjše kot v primeru reševanja delujoče banke s sredstvi upnikov. V takem primeru bi bilo treba pri kalibraciji MREL ta vidik upoštevati pri ocenjevanju zahteve glede dokapitalizacije. Zato bi morali organi za reševanje pri prilagoditvi ravni MREL za subjekte v postopku reševanja, katerih načrt reševanja predvideva instrument prodaje poslovanja ali instrument premostitvene institucije in njen izstop s trga, upoštevati značilnosti teh instrumentov, vključno s pričakovanimi parametri prenosa na zasebnega kupca ali premostitveno institucijo, vrstami instrumentov, ki se bodo prenesli, pričakovano vrednostjo in tržljivostjo teh instrumentov ter zasnovo prednostne strategije reševanja, vključno z dopolnilno uporabo instrumenta izločitve sredstev. Ker mora organ za reševanje za vsak primer reševanja posebej odločiti o morebitni uporabi sredstev iz sistema jamstva za vloge in ker take odločitve ni mogoče zanesljivo domnevati vnaprej, organi za reševanje pri kalibraciji ravni MREL ne bi smeli upoštevati morebitnega prispevka sistema jamstva za vloge pri reševanju.

(31) Zagotoviti je treba enakovredne spodbude za kopičenje zadostnih zneskov MREL za institucije in subjekte, za katere bi se uporabljale strategije s prenosom tako v postopkih reševanja kot zunaj njih. Zato bi se morala pri določitvi ravni MREL za institucije ali subjekte, za katere lahko veljajo ukrepi v okviru nacionalnih postopkov zaradi insolventnosti v skladu s členom 11(5) Direktive 2014/49/EU, upoštevati enaka pravila, kot se uporabljajo pri določitvi MREL za subjekte v postopku reševanja, katerih prednostna strategija reševanja določa prodajo poslovanja ali prenos na premostitveno institucijo in vodi do njenega izstopa s trga.

(32) Okvir za reševanje in okvir o zlorabi trga vplivata drug na drugega. Čeprav bi se lahko ukrepi, sprejeti pri pripravi reševanja, šteli za notranje informacije v skladu z Uredbo (EU) št. 596/2014 Evropskega parlamenta in Sveta[41], bi lahko njihovo predčasno razkritje ogrozilo postopek reševanja. Institucije v postopku reševanja lahko sprejmejo ukrepe za obravnavo tega vprašanja tako, da zahtevajo odložitev razkritja notranjih informacij v skladu s členom 17(5) Uredbe (EU) št. 596/2014. Vendar v času priprav

[41] Uredba (EU) št. 596/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o zlorabi trga (uredba o zlorabi trga) ter razveljavitvi Direktive 2003/6/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter direktiv Komisije 2003/124/ES, 2003/125/ES in 2004/72/ES (UL L 173, 12.6.2014, str. 1).

na reševanje morda ne bodo vedno zagotovljene prave spodbude, da bi lahko institucija v postopku reševanja dala pobudo za tako zahtevo. Da bi se izognili takim situacijam, bi morali imeti organi za reševanje pooblastilo, da v imenu institucije v postopku reševanja neposredno zahtevajo odložitev razkritja notranjih informacij v skladu s členom 17(5) Uredbe (EU) št. 596/2014.

(33) Za lažje načrtovanje reševanja, oceno rešljivosti in izvajanje pooblastila za obravnavanje ali odpravljanje ovir za rešljivost ter za spodbujanje izmenjave informacij bi moral organ za reševanje institucije s pomembnimi podružnicami v drugih državah članicah ustanoviti kolegij za reševanje in mu predsedovati.

(34) Po začetnem obdobju za kopičenje finančnih sredstev shem za financiranje reševanja iz člena 102(1) Direktive 2014/59/EU se lahko njihova razpoložljiva finančna sredstva nekoliko znižajo pod ciljno raven, zlasti zaradi povečanja kritih vlog. Znesek predhodnih prispevkov, ki se bodo verjetno zahtevali v teh okoliščinah, bo torej verjetno majhen. Zato je mogoče, da znesek takih predhodnih prispevkov v nekaterih letih ne bo več sorazmeren s stroški pobiranja teh prispevkov. Organi za reševanje bi zato morali imeti možnost, da pobiranje predhodnih prispevkov odložijo za eno ali več let, dokler znesek, ki ga je treba pobrati, ne doseže zneska, ki je sorazmeren s stroški postopka pobiranja, pod pogojem, da tak odlog ne vpliva bistveno na zmožnost organov za reševanje, da uporabijo sheme za financiranje reševanja.

(35) Nepreklicne zaveze za plačilo so ena od sestavin razpoložljivih finančnih sredstev shem za financiranje reševanja. Zato je treba določiti okoliščine, v katerih se lahko te zaveze za plačilo zahtevajo, in postopek, ki se uporablja ob prenehanju zavez v primeru, da za institucijo ali subjekt ne velja več obveznost plačevanja prispevkov v shemo za financiranje reševanja. Poleg tega bi morali za zagotovitev večje preglednosti in gotovosti v zvezi z deležem nepreklicnih zavez za plačilo v skupnem znesku predhodnih prispevkov, ki jih je treba zbrati, organi za reševanje tak delež določiti vsako leto ob upoštevanju veljavnih omejitev.

(36) Najvišji letni znesek izrednih naknadnih prispevkov v sheme za financiranje reševanja, ki se lahko zahtevajo, je trenutno omejen na trikratni znesek predhodnih prispevkov. Po začetnem obdobju za kopičenje finančnih sredstev iz člena 102(1) Direktive 2014/59/EU bodo taki predhodni prispevki v okoliščinah, ki niso povezane z uporabo shem za financiranje reševanja, odvisni le od sprememb ravni kritih vlog in bodo zato verjetno postali majhni. Določitev najvišjega zneska izrednih naknadnih prispevkov na podlagi predhodnih prispevkov bi lahko imela za posledico drastično omejitev zmožnosti shem za financiranje reševanja za zbiranje naknadnih prispevkov, s čimer bi se zmanjšala njihova zmožnost ukrepanja. Da bi se temu izognili, bi bilo treba določiti drugačno omejitev, najvišji znesek izrednih naknadnih prispevkov, ki se lahko zahtevajo, pa bi bilo treba določiti na tri osmine ciljne ravni zadevne sheme za financiranje reševanja.

(37) Z Direktivo 2014/59/EU je bila razvrstitev vlog v skladu z nacionalno zakonodajo, ki ureja običajne insolvenčne postopke, delno usklajena. Navedena pravila so določala tristopenjsko razvrstitev vlog, pri čemer so bile krite vloge razvrščene najvišje, sledile pa so upravičene vloge fizičnih oseb ter mikro, malih in srednjih podjetij nad ravnjo kritja. Preostale vloge, tj. vloge velikih podjetij, ki presegajo raven kritja, in vloge, ki niso upravičene do izplačila iz sistema jamstva za vloge, so morale imeti nižjo prednostno razvrstitev, njihova razvrstitev pa sicer ni bila usklajena. In končno, terjatve sistemov jamstva za vloge so imele enako prednostno razvrstitev kot krite vloge. Vendar se to ni izkazalo za optimalno rešitev za zaščito vlagateljev. Delna

uskladitev je povzročila razlike v obravnavi preostalih vlagateljev v državah članicah, zlasti ker se vse več držav članic odloča, da bodo zakonito prednostno obravnavo omogočile tudi preostalim vlogam. Te razlike so povzročile tudi težave pri določanju hipotetičnega scenarija insolventnosti za čezmejne skupine med vrednotenjem za namene reševanja. Poleg tega bi lahko odsotnost splošne prednostne obravnave vlagateljev skupaj s tristopenjsko razvrstitvijo terjatev vlagateljev povzročila težave v zvezi z upoštevanjem načela „noben upnik ne sme biti na slabšem“, zlasti kadar so bile vloge, katerih prednostna razvrstitev ni bila usklajena v skladu z Direktivo 2014/59/EU, razvrščene na isto raven kot nadrejene terjatve. Nazadnje, zaradi visoke prednostne razvrstitve terjatev sistemov jamstva za vloge ni bilo mogoče učinkoviteje in uspešneje uporabiti razpoložljivih finančnih sredstev teh sistemov za druge ukrepe kot izplačilo kritih vlog v primeru insolventnosti, in sicer v okviru reševanja, alternativnih ukrepov v primeru insolventnosti ali preventivnih ukrepov. Zaščita kritih vlog ne temelji na prednostni razvrstitvi terjatev sistema jamstva za vloge, temveč je zagotovljena z obveznimi izključitvami iz reševanja s sredstvi upnikov in takojšnjim izplačilom iz sistema jamstva za vloge v primeru nerazpoložljivosti vlog. Zato bi bilo treba spremeniti prednostno razvrstitev vlog v sedanji hierarhiji terjatev.

(38) Razvrstitev vseh vlog bi se morala popolnoma uskladiti z uvedbo splošne prednostne obravnave vlagateljev z enostopenjskim pristopom, pri čemer imajo vse vloge prednost pred navadnimi nezavarovanimi terjatvami, brez razlikovanja med različnimi vrstami vlog. Hkrati bi morala biti uporaba sistemov jamstva za vloge pri reševanju, insolventnosti in preventivnih ukrepih vedno pogojena z izpolnjevanjem ustreznih pogojev, zlasti tako imenovanega „preizkusa najnižjih stroškov“.

(39) Splošna prednostna obravnava vlagateljev bo prispevala h krepitvi zaupanja vlagateljev in nadaljnjemu preprečevanju tveganja navalov na banke. Okrepljena zaščita vlagateljev je usklajena tudi z osrednjo vlogo, ki jo imajo vloge v realnem gospodarstvu, saj so glavno orodje za varčevanje in plačila, pa tudi v bančni dejavnosti, pri kateri vloge predstavljajo pomemben vir financiranja in so ključen dejavnik zaupanja v bančni sistem, ki je še posebej pomembno v času pretresov na trgu. Poleg tega splošna prednostna obravnava vlagateljev povečuje rešljivost institucij in subjektov, tako da izboljšuje njihovo zmožnost izpolnjevanja zahtev za dostop do shem za financiranje reševanja in zmanjšuje znesek financiranja, ki se zahteva iz teh ureditev, in sicer zaradi manjšega tveganja kršitve načela „noben upnik ne sme biti na slabšem“, kadar se za navaden nezavarovan dolg uporabi instrument za reševanje s sredstvi upnikov. Z izločitvijo vlog iz razreda navadnih nezavarovanih terjatev po insolvenčnem pravu bi se zlasti povečala možnost uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov pri preostalih navadnih nezavarovanih terjatvah, saj bi se zmanjšalo tveganje kršitev načela „noben upnik ne sme biti na slabšem“. Z zmanjšanjem verjetnosti odpisa ali konverzije vlog za zagotovitev dostopa do shem za financiranje reševanja bi splošna prednostna obravnava vlagateljev prispevala k večji učinkovitosti in verodostojnosti instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov ter povečala preglednost in pravno varnost okvira za reševanje. Splošna prednostna obravnava vlagateljev bi prispevala tudi k verodostojnosti strategij reševanja s prenosom, saj bi olajšala vključitev celotne pogodbe o vlogi med obveznosti, ki se bodo prenesle na zasebnega kupca ali premostitveno institucijo, kar bi koristilo razmerju s strankami in vrednosti franšize institucije v postopku reševanja. In končno, popolna uskladitev prednostne razvrstitve vlagateljev v primeru insolventnosti bi bila koristna tudi s čezmejnega vidika in vidika enakih konkurenčnih pogojev.

(40) Enostopenjski pristop k prednostnemu razvrščanju vlog v skladu z nacionalno zakonodajo, ki ureja običajne insolvenčne postopke, prispeva k učinkovitejši in cenejši zaščiti vseh vlog. Kar zadeva krite vloge, ta pristop olajšuje financiranje drugih ukrepov razen izplačila kritih vlog iz sistema jamstva za vloge, ki so lahko učinkovitejši in povzročajo manj motenj pri zaščiti dostopa do deponiranih sredstev, saj ne vodijo do prekinitve dostopa do bančnih računov in plačilnih storitev. Za nekrite vloge ta pristop olajša njihovo zaščito, kadar je to potrebno za ohranjanje finančne stabilnosti in zaupanja vlagateljev. In končno, z uvedbo prožnosti pri uporabi teh potencialno cenejših mehanizmov za zaščito vlagateljev ta pristop zmanjšuje takojšnje potrebe sistemov jamstva za vloge po izplačilih, s čimer zagotavlja boljše ohranjanje njihovih razpoložljivih finančnih sredstev v primeru drugih kriz in zmanjšuje breme za bančni sektor, ki mora obnavljati ta sredstva.

(41) Spremembe prednostne razvrstitve vlog, zlasti odprava višje razvrstitve kritih vlog in terjatev sistemov jamstva za vloge v primerjavi z vsemi drugimi vlogami, ne bi negativno vplivale na zaščito kritih vlog v primeru propada, saj bi bila ta zaščita še naprej zajamčena z obvezno izključitvijo kritih vlog iz kritja izgub v primeru reševanja in na koncu z izplačilom, ki ga zagotovi sistem jamstva za vloge v primeru nerazpoložljivosti vlog.

(42) Sheme za financiranje reševanja se lahko uporabijo za podporo uporabi instrumenta prodaje poslovanja ali instrumenta premostitvene institucije, pri čemer se niz sredstev, pravic in obveznosti institucije v postopku reševanja prenese na prejemnika. V tem primeru ima lahko shema za financiranje reševanja terjatev do preostalega dela institucije ali subjekta pri poznejšem prenehanju po običajnih insolvenčnih postopkih. To se lahko zgodi, kadar se shema za financiranje reševanja uporabi v povezavi z izgubami, ki bi jih sicer nosili upniki, tudi v obliki jamstev za sredstva in obveznosti ali kritja razlike med prenesenimi sredstvi in obveznostmi. Za zagotovitev, da delničarji in upniki, ki ostanejo v preostalem delu institucije ali subjekta, dejansko krijejo izgube institucije v postopku reševanja in izboljšajo možnost, da se v primeru insolventnosti poplača varnostna mreža, določena za reševanje, bi morale biti terjatve sheme za financiranje reševanja do preostalega dela institucije ali subjekta in terjatve, ki izhajajo iz razumnih, ustrezno nastalih stroškov, v primeru insolventnosti razvrščene nad terjatvami vlog in sistema jamstva za vloge. Ker je namen nadomestil, izplačanih delničarjem in upnikom prek shem za financiranje reševanja zaradi kršitev načela „noben upnik ne sme biti na slabšem“, zagotoviti nadomestilo za posledice ukrepa za reševanje, ta nadomestila ne bi smela ustvarjati terjatev iz teh shem.

(43) Za zagotovitev zadostne prožnosti in olajšanje posredovanja sistemov jamstva za vloge v podporo instrumentom za reševanje, kadar ti privedejo do izstopa institucije v postopku reševanja s trga in kadar je to potrebno, da se prepreči, da bi izgube nosili vlagatelji, bi bilo treba določiti nekatere vidike uporabe sistema jamstva za vloge pri reševanju. Zlasti je treba določiti, da se lahko sistem jamstva za vloge v nekaterih primerih in pod jasnimi pogoji uporablja za podporo transakcij prenosa, ki vključujejo vloge, vključno z upravičenimi vlogami, ki presegajo raven kritja, ki jo zagotavlja sistem jamstva za vloge, in tudi vloge, ki so izključene iz obsega izplačila sistema jamstva za vloge. Prispevek sistema jamstva za vloge bi moral biti namenjen kritju primanjkljaja vrednosti sredstev, prenesenih na kupca ali premostitveno institucijo, glede na vrednost prenesenih vlog. Kadar kupec zahteva prispevek kot del transakcije, da se zagotovi njena kapitalska nevtralnost in ohrani skladnost s kapitalskimi zahtevami kupca, bi moralo biti omogočeno, da lahko k temu prispeva tudi sistem jamstva za vloge. Podpora sistema jamstva za vloge pri ukrepih za reševanje bi morala

biti v obliki denarnih sredstev ali v drugih oblikah, kot so jamstva ali dogovori o delitvi izgub, ki lahko v čim večji meri zmanjšajo učinek podpore na razpoložljiva finančna sredstva sistema jamstva za vloge, hkrati pa omogočajo, da se s prispevkom sistema jamstva za vloge izpolnijo njegovi nameni.

(44) Za prispevek sistema jamstva za vloge pri reševanju bi morale veljati določene omejitve. Prvič, zagotovljeno bi moralo biti, da morebitna izguba, ki bi jo lahko imel sistem jamstva za vloge zaradi posredovanja v postopku reševanja, ne sme presegati izgube, ki bi jo imel sistem jamstva za vloge v primeru insolventnosti, če bi izplačal krite vlagatelje in prevzel njihove terjatve do sredstev institucije. Ta znesek bi se moral določiti na podlagi preizkusa najnižjih stroškov v skladu z merili in metodologijo, določenimi v Direktivi 2014/49/EU. Ta merila in metodologijo bi bilo treba uporabiti tudi pri določanju obravnave, ki bi je bil sistem jamstva za vloge deležen, če bi se za institucijo začeli običajni insolvenčni postopki, pri naknadnem vrednotenju za oceno skladnosti z načelom „noben upnik ne sme biti na slabšem“ in določitvi morebitnega nadomestila, ki se dolguje sistemu jamstva za vloge. Drugič, znesek prispevka sistema jamstva za vloge, namenjen kritju razlike med sredstvi in obveznostmi, ki se prenesejo na kupca ali premostitveno institucijo, ne bi smel presegati razlike med prenesenimi sredstvi ter prenesenimi vlogami in obveznostmi z enako ali višjo prednostno razvrstitvijo v primeru insolventnosti kot te vloge. S tem bi bilo zagotovljeno, da se prispevek sistema jamstva za vloge uporabi le za namene preprečevanja prenašanja izgub na vlagatelje, kadar je to primerno, in ne za zaščito upnikov, ki so v primeru insolventnosti prednostno razvrščeni nižje od vlog. Kljub temu vsota prispevka sistema jamstva za vloge za kritje razlike med sredstvi in obveznostmi ter prispevka sistema jamstva za vloge h kapitalu subjekta prejemnika ne bi smela presegati stroškov izplačila kritih vlagateljev, izračunanih na podlagi preizkusa najnižjih stroškov.

(45) Treba bi bilo določiti, da lahko sistem jamstva za vloge prispeva k prenosu obveznosti, ki niso krite vloge, v okviru reševanja le, če organ za reševanje ugotovi, da vlog, ki niso krite, ni mogoče uporabiti za reševanje s sredstvi upnikov ali jih pustiti v preostalem delu institucije v postopku reševanja, ki bo prenehal. Organ za reševanje bi moral imeti možnost, da ne razporedi izgub na te vloge zlasti, kadar je izključitev nujno potrebna in sorazmerna za ohranitev kontinuitete kritičnih funkcij in glavnih poslovnih področij ali po potrebi za preprečevanje večjega širjenja negativnih vplivov in finančne nestabilnosti, ki bi lahko povzročila resne motnje v gospodarstvu Unije ali države članice. Isti razlogi bi morali veljati tudi za primere, v katerih se obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov in ki imajo nižjo prednostno razvrstitev kot vloge, vključijo v prenos na kupca ali premostitveno institucijo. V tem primeru prenos takih obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov, ne bi smel biti podprt s prispevkom sistema jamstva za vloge. Če je za prenos obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov, potrebna finančna podpora, bi bilo treba to podporo zagotoviti iz sheme za financiranje reševanja.

(46) Zaradi možnosti uporabe sistema jamstva za vloge pri reševanju je treba podrobneje opredeliti, kako se lahko prispevek sistema jamstva za vloge upošteva pri izračunu zahtev za dostop do shem za financiranje reševanja. Če prispevek delničarjev in upnikov institucije v postopku reševanja v obliki zmanjšanja, odpisa ali konverzije njihovih obveznosti skupaj s prispevkom sistema jamstva za vloge znaša vsaj 8 % skupnih obveznosti institucije, vključno s kapitalom, bi morala imeti institucija možnost dostopati do sheme za financiranje reševanja za pridobitev dodatnega

financiranja, kadar je to potrebno za zagotovitev učinkovitega reševanja v skladu s cilji reševanja. Če so ti pogoji izpolnjeni, bi moral biti prispevek sistema jamstva za vloge omejen na znesek, ki je potreben, da se omogoči dostop do sheme za financiranje reševanja. Za zagotovitev, da se reševanje še naprej financira predvsem iz notranjih virov institucije, in da bi se čim bolj zmanjšalo izkrivljanje konkurence, bi morala biti možnost uporabe prispevka sistema jamstva za vloge za zagotovitev dostopa do shem za financiranje reševanja mogoča le za institucije, za katere načrt reševanja ali načrt reševanja skupine v primeru propada ne predvideva prenehanja v skladu s predpisi, glede na to, da je bila MREL, ki so jo organi za reševanje določili za te institucije, določena na ravni, ki vključuje tako zneske za pokrivanje izgub kot zneske za dokapitalizacijo.

(47) Glede na vlogo EBA pri podpiranju zbliževanja praks organov bi moral EBA spremljati in poročati o zasnovi in izvajanju ocen rešljivosti institucij in skupin ter o ukrepih in pripravah organov za reševanje, da se zagotovi učinkovito izvajanje instrumentov in pooblastil za reševanje. EBA bi moral pri tem poročanju oceniti tudi raven preglednosti ukrepov, ki jih sprejmejo organi za reševanje, za ustrezne zunanje deležnike, ter obseg njihovega prispevka k pripravljenosti na reševanje in rešljivosti institucij. EBA bi moral poleg tega poročati o ukrepih, ki so jih države članice sprejele za zaščito malih vlagateljev v zvezi z dolžniškimi instrumenti, ki izpolnjujejo pogoje za MREL v skladu z Direktivo 2014/59/EU, pri čemer bi moral primerjati in oceniti morebitne učinke na čezmejno poslovanje. Področje uporabe obstoječih regulativnih tehničnih standardov o oceni dodatnih kapitalskih zahtev in zahteve po skupnem blažilniku za subjekte v postopku reševanja bi bilo treba razširiti na subjekte, ki niso bili opredeljeni kot subjekti v postopku reševanja, kadar te zahteve niso bile določene na isti podlagi kot MREL. EBA bi moral v letnem poročilu o MREL oceniti tudi, kako organi za reševanje izvajajo nove predpise za kalibracijo MREL za strategije s prenosom. EBA bi moral v okviru svojih nalog, da prispeva k zagotavljanju dosledne in usklajene ureditve za upravljanje kriz in reševanje v Uniji, usklajevati in nadzorovati postopke simulacije kriz. Te simulacije bi morale zajemati usklajevanje in sodelovanje med pristojnimi organi, organi za reševanje in sistemi jamstva za vloge med poslabšanjem finančnega položaja institucij in subjektov, preskušanje uporabe nabora instrumentov pri načrtovanju sanacije in reševanja, zgodnje posredovanje in reševanje na celosten način. Pri teh postopkih bi bilo treba upoštevati zlasti čezmejno razsežnost pri sodelovanju med zadevnimi organi ter uporabo razpoložljivih orodij in pooblastil. Simulacije kriz bi morale po potrebi zajemati tudi sprejetje in izvajanje shem za reševanje v bančni uniji v skladu z Uredbo (EU) št. 806/2014.

(48) Visokokakovostna ocena učinka je ključna za pripravo dobrih zakonodajnih predlogov, ki temeljijo na dokazih, dejstva in dokazi pa so ključni za oblikovanje odločitev, sprejetih v zakonodajnem postopku. Zato bi morali organi za reševanje, pristojni organi, Enotni odbor za reševanje, ECB ter drugi člani Evropskega sistema centralnih bank in EBA Komisiji na njeno zahtevo zagotoviti vse informacije, ki jih potrebuje za svoje naloge v zvezi z razvojem politike, vključno s pripravo ocen učinka ter pripravo zakonodajnih predlogov in pogajanji o njih.

(49) Direktivo 2014/59/EU bi bilo zato treba ustrezno spremeniti.

(50) Ker ciljev te direktive, in sicer povečanja učinkovitosti in uspešnosti okvira za sanacijo in reševanje institucij in subjektov, države članice ne morejo zadovoljivo doseči zaradi tveganj, ki jih lahko pomenijo različni nacionalni pristopi za integriteto enotnega trga, temveč se lahko s spremembo pravil, ki so že določena na ravni Unije, lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom

subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Spremembe Direktive 2014/59/EU

Direktiva 2014/59/EU se spremeni:

(1) člen 2(1) se spremeni:

(a) vstavi se naslednja točka 29a:

„(29a) ‚alternativni ukrep zasebnega sektorja' pomeni vsako podporo, ki se ne šteje za izredno javnofinančno pomoč;";

(b) točka 35 se nadomesti z naslednjim:

„(35) ‚kritične funkcije' pomeni aktivnosti, storitve ali dejavnosti, katerih prenehanje bo verjetno povzročilo motnje ključnih storitev v realnem gospodarstvu v eni ali več državah članicah ali težave s finančno stabilnostjo na nacionalni ali regionalni ravni zaradi velikosti, tržnega deleža, zunanje in notranje medsebojne povezanosti, kompleksnosti ali čezmejnih dejavnosti institucije ali skupine, zlasti v zvezi z nadomestljivostjo teh aktivnosti, storitev ali dejavnosti;";

(c) točka 71 se nadomesti z naslednjim:

„(71) ‚obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov,' pomeni obveznosti, vključno s tistimi, ki povzročijo oblikovanje računovodskih rezervacij, in kapitalske instrumente, ki niso kvalificirani kot instrumenti navadnega lastniškega temeljnega kapitala, instrumenti dodatnega temeljnega kapitala ali instrumenti dodatnega kapitala institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), in ki niso izključene iz področja uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov na podlagi člena 44(2);";

(d) vstavita se naslednji točki 83d in 83e:

„(83d) ‚GSPI zunaj EU' pomeni GSPI zunaj EU, kot je opredeljena v členu 4(1), točka 134, Uredbe (EU) št. 575/2013;

(83e) ‚subjekt, ki je GSPI' pomeni subjekt, ki je GSPI, kot je opredeljen v členu 4(1), točka 136, Uredbe (EU) št. 575/2013;";

(e) vstavi se naslednja točka 93a:

„(93a) ‚vloga' za namene členov 108 in 109 pomeni vlogo, kot je opredeljena v členu 2(1), točka 3, Direktive 2014/49/EU;";

(2) v členu 5 se odstavki 2, 3 in 4 nadomestijo z naslednjim:

„2. Pristojni organi zagotovijo, da institucije svoje načrte sanacije posodobijo vsaj enkrat letno ali po spremembi pravne ali organizacijske strukture institucije, njenega poslovanja ali finančnega položaja, ki bi lahko bistveno vplivala na načrt sanacije ali

zaradi katere bi ga bilo treba bistveno spremeniti. Pristojni organi lahko od institucij zahtevajo, da svoje načrte sanacije posodabljajo pogosteje.

Če v 12 mesecih po zadnji letni posodobitvi načrta sanacije ni sprememb iz prvega pododstavka, lahko pristojni organi do naslednjega 12-mesečnega obdobja izjemoma opustijo obveznost posodobitve načrta sanacije.

3. Načrti sanacije ne predvidevajo dostopa do ali prejemanja ničesar od naslednjega:

(a) izredne javnofinančne pomoči;

(b) izredne likvidnostne pomoči centralne banke;

(c) likvidnostne pomoči centralne banke, dodeljene na podlagi nestandardnega zavarovanja, zapadlosti ali obrestne mere.

4. Kadar je to ustrezno, načrti sanacije vključujejo analizo, kako in kdaj bi lahko institucija zaprosila za posojilo centralne banke, ki ni izključeno iz področja uporabe načrta sanacije na podlagi odstavka 3, v okoliščinah, ki se obravnavajo v načrtu, in določijo sredstva, ki bi bila verjetno priznana v okviru zavarovanja s premoženjem.“;

(3) v členu 6 se odstavek 5 nadomesti z naslednjim:

„5. Kadar pristojni organ oceni, da ima načrt sanacije bistvene pomanjkljivosti ali da obstajajo bistvene ovire za njegovo izvajanje, o svoji oceni obvesti institucijo ali nadrejeno družbo skupine in od nje zahteva, da v roku treh mesecev, ki se lahko z odobritvijo organov podaljša za en mesec, predloži popravljen načrt, v katerem je prikazano, kako so te pomanjkljivosti ali ovire odpravljene.“;

(4) v členu 8(2) se tretji pododstavek nadomesti z naslednjim:

„EBA lahko v skladu s členom 31(2), točka (c), Uredbe (EU) št. 1093/2010 na prošnjo pristojnega organa pristojnim organom pomaga pri doseganju skupne odločitve.“;

(5) v člen 10 se vstavi naslednji odstavek 8a:

„8a. Organi za reševanje ne sprejmejo načrtov reševanja, kadar je institucija v postopku prenehanja v skladu z veljavnim nacionalnim pravom na podlagi člena 32b ali kadar se uporablja člen 37(6).“;

(6) člen 12 se spremeni:

(a) v odstavku 1 se doda naslednji tretji pododstavek:

„Organi za reševanje lahko pri opredelitvi ukrepov, ki jih je treba sprejeti v zvezi s podrejenimi družbami iz prvega pododstavka, točka (b), ki niso subjekti v postopku reševanja, uporabijo poenostavljen pristop, če tak pristop ne vpliva negativno na rešljivost skupine, ob upoštevanju velikosti podrejene družbe, njenega profila tveganja, odsotnosti kritičnih funkcij in strategije reševanja skupine.“;

(b) vstavi se naslednji odstavek 5a:

„5a. Organi za reševanje ne sprejmejo načrtov reševanja, kadar je subjekt v postopku prenehanja v skladu z veljavnim nacionalnim pravom na podlagi člena 32b ali kadar se uporablja člen 37(6).“;

(7) v členu 13(4) se četrti pododstavek nadomesti z naslednjim:

„EBA lahko v skladu s členom 31(2), točka (c), Uredbe (EU) št. 1093/2010 na prošnjo organa za reševanje organom za reševanje pomaga pri doseganju skupne odločitve.“;

(8) v členu 15 se doda naslednji odstavek 5:

„5. EBA spremlja pripravo notranjih politik za in izvajanje ocen rešljivosti institucij ali skupin iz tega člena in člena 16 s strani organov za reševanje. EBA poroča Komisiji o obstoječih praksah v zvezi z ocenami rešljivosti in morebitnih razhajanjih med državami članicami do... [Urad za publikacije: vstaviti datum, ki je 2 leti po datumu začetka veljavnosti te direktive] ter po potrebi spremlja izvajanje vseh priporočil iz navedenega poročila.

Poročilo iz prvega pododstavka zajema vsaj naslednje:

(a) oceno metodologij, ki so jih razvili organi za reševanje za izvajanje ocen rešljivosti, vključno z opredelitvijo področij, na katerih lahko prihaja do razhajanj med državami članicami;

(b) oceno zmogljivosti za testiranje, ki jih organi za reševanje potrebujejo za zagotovitev učinkovitega izvajanja strategije reševanja;

(c) raven preglednosti metodologij, ki jih organi za reševanje razvijejo za izvajanje ocen rešljivosti, in njihovih rezultatov za zadevne deležnike.“;

(9) v členu 16a se doda naslednji odstavek 7:

„7. Kadar za subjekt ne velja zahteva po skupnem blažilniku na isti podlagi kot je tista, na kateri mora subjekt izpolnjevati zahteve iz členov 45c in 45d, organi za reševanje uporabijo odstavke 1 do 6 tega člena na podlagi ocene zahteve po skupnem blažilniku, izračunane v skladu z Delegirano uredbo Komisije (EU) 2021/1118*. Uporablja se člen 128, četrti odstavek, Direktive 2013/36/EU.

Organ za reševanje v odločitev o določitvi zahtev iz členov 45c in 45d te direktive vključi ocenjeno zahtevo po skupnem blažilniku iz prvega pododstavka. Subjekt javno objavi ocenjeno zahtevo po skupnem blažilniku skupaj z informacijami iz člena 45i(3).

---

* Delegirana uredba Komisije (EU) 2021/1118 z dne 26. marca 2021 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z regulativnimi tehničnimi standardi, ki določajo metodologijo, ki jo morajo organi za reševanje uporabiti pri oceni zahteve iz člena 104a Direktive 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta in zahteve po skupnem blažilniku za subjekte v postopku reševanja na konsolidirani ravni skupine v postopku reševanja, kadar za skupino v postopku reševanja ne veljajo navedene zahteve iz navedene direktive (UL L 241, 8.7.2021, str. 1).“;

(10) v členu 17(4) se doda naslednji tretji pododstavek:

„Če ukrepi, ki jih predlaga zadevni subjekt, učinkovito zmanjšujejo ali odpravljajo ovire za rešljivost, organ za reševanje sprejme odločitev po posvetovanju s pristojnim organom. V tej odločitvi se navede, da predlagani ukrepi učinkovito zmanjšujejo ali odpravljajo ovire za rešljivost, in zahteva, da subjekt izvede predlagane ukrepe.“;

(11) člen 18 se spremeni:

(a) odstavek 4 se nadomesti z naslednjim:

„4. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, vse ukrepe, ki jih predlaga nadrejena družba v Uniji, sporoči konsolidacijskemu nadzorniku, EBA, organom za reševanje podrejenih družb in organom za reševanje v jurisdikcijah, v katerih so pomembne podružnice, če je to pomembno za zadevno podružnico. Organ za reševanje, pristojen na ravni skupine, in organi za reševanje podrejenih družb po posvetovanju s pristojnimi organi in organi za reševanje v jurisdikcijah, v katerih so pomembne podružnice, storijo vse, kar je v njihovi moči, da v okviru kolegija za reševanje sprejmejo skupno odločitev o ugotovitvi bistvenih ovir ter po potrebi o oceni ukrepov, ki jih predlaga nadrejena družba v Uniji, in ukrepov, ki jih za obravnavanje ali odpravo ovir zahtevajo organi, pri čemer upoštevajo možni učinek teh ukrepov v vseh državah članicah, v katerih deluje skupina.“;

(b) odstavek 9 se nadomesti z naslednjim:

„9. Če skupna odločitev o sprejetju katerega koli ukrepa iz člena 17(5), točka (g), (h) ali (k), ni bila sprejeta, lahko EBA na prošnjo organa za reševanje v skladu z odstavkom 6, 6a ali 7 tega člena pomaga organom za reševanje pri doseganju sporazuma v skladu s členom 19(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010.“;

(12) člena 27 in 28 se nadomestita z naslednjim:

„*Člen 27*

Ukrepi za zgodnje posredovanje

1. Države članice zagotovijo, da lahko pristojni organi uporabijo ukrepe za zgodnje posredovanje, kadar institucija ali subjekt iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), izpolnjuje katerega koli od naslednjih pogojev:

(a) institucija ali subjekt izpolnjuje pogoje iz člena 102 Direktive 2013/36/EU ali člena 38 Direktive (EU) 2019/2034 ali pa je pristojni organ ugotovil, da ureditve, strategije, procesi in mehanizmi, ki jih izvaja institucija ali subjekt, ter kapital in likvidnost te institucije ali subjekta ne zagotavljajo zanesljivega upravljanja in kritja njegovih tveganj, pri čemer velja kar koli od naslednjega:

(i) institucija ali subjekt ni sprejel popravnih ukrepov, ki jih zahteva pristojni organ, vključno z ukrepi iz člena 104 Direktive 2013/36/EU ali člena 49 Direktive (EU) 2019/2034;

(ii) pristojni organ meni, da popravni ukrepi, razen ukrepov za zgodnje posredovanje, ne zadostujejo za odpravo težav, med drugim zaradi hitrega in znatnega poslabšanja finančnega položaja institucije ali subjekta;

(b) institucija ali subjekt v 12 mesecih po oceni pristojnega organa krši ali bo verjetno kršil zahteve iz naslova II Direktive 2014/65/EU, iz členov 3 do 7, členov 14 do 17 ali členov 24, 25 in 26 Uredbe (EU) št. 600/2014 ali iz členov 45e ali 45f te direktive.

Pristojni organ lahko določi, da je pogoj iz prvega pododstavka, točka (a)(ii), izpolnjen, ne da bi predhodno sprejel druge popravne ukrepe, vključno z izvajanjem pooblastil iz člena 104 Direktive 2013/36/EU ali člena 39 Direktive (EU) 2019/2034.

1a. Za namene odstavka 1 ukrepi za zgodnje posredovanje vključujejo naslednje:

(a) zahtevo, da upravljalni organ institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), stori eno od naslednjega:

(i) izvede eno ali več ureditev ali ukrepov iz načrta sanacije;

(ii) posodobi načrt sanacije v skladu s členom 5(2), kadar se okoliščine, ki so privedle do zgodnjega posredovanja, razlikujejo od predpostavk iz prvotnega načrta sanacije, in v določenem časovnem okviru izvede eno ali več ureditev ali ukrepov iz posodobljenega načrta sanacije;

(b) zahtevo, da upravljalni organ institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), skliče skupščino delničarjev institucije oziroma subjekta ali da delničarji to storijo sami, če upravljalni organ te zahteve ne izpolni, v obeh primerih pa, da se določi dnevni red in zahteva, da delničarji preučijo sprejetje nekaterih odločitev;

(c) zahtevo, da upravljalni organ institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), pripravi načrt, po potrebi v skladu z načrtom sanacije, za pogajanja o prestrukturiranju dolga z nekaterimi ali vsemi njegovimi upniki;

(d) zahtevo po spremembi pravne strukture institucije;

(e) zahtevo po odstranitvi ali zamenjavi celotnega višjega vodstva ali upravljalnega organa institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), ali njegovih posameznih članov v skladu s členom 28;

(f) imenovanje enega ali več začasnih upraviteljev institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), v skladu s členom 29.

2. Pristojni organi izberejo ustrezne ukrepe za zgodnje posredovanje na podlagi tega, kar je sorazmerno z zastavljenimi cilji, pri čemer med drugim upoštevajo resnost kršitve ali verjetne kršitve in hitrost poslabšanja finančnega položaja institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d).

3. Pristojni organi za vsak ukrep iz odstavka 1a določijo rok, ki je primeren za izvedbo tega ukrepa in ki pristojnemu organu omogoča, da oceni njegovo učinkovitost.

4. EBA do … [Urad za publikacije: vstaviti datum, ki je 12 mesecev od datuma začetka veljavnosti te direktive o spremembi] izda smernice v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 za spodbujanje dosledne uporabe sprožilcev iz odstavka 1 tega člena.

Člen 28

Zamenjava višjega vodstva ali upravljalnega organa

Za namene člena 27(1a), točka (e), države članice zagotovijo, da se novo višje vodstvo ali upravljalni organ ali posamezni člani teh organov imenujejo v skladu s pravom Unije in nacionalnim pravom ter da jih odobri ali potrdi pristojni organ.“;

(13) člen 29 se spremeni:

(a) odstavki 1, 2 in 3 se nadomestijo z naslednjim:

„1. Za namene člena 27(1a), točka (f), države članice zagotovijo, da lahko pristojni organi na podlagi tega, kar je sorazmerno glede na okoliščine, imenujejo katerega koli začasnega upravitelja, da stori eno od naslednjega:

(a) začasno nadomesti upravljalni organ institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d);

(b) začasno sodeluje z upravljalnim organom institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d).

Pristojni organ svojo izbiro v skladu s točko (a) ali (b) navede ob imenovanju začasnega upravitelja.

Za namene prvega pododstavka, točka (b), pristojni organ ob imenovanju začasnega upravitelja poleg tega določi vlogo, pristojnosti in pooblastila tega začasnega upravitelja ter zahteve za upravljalni organ institucije ali subjekta o posvetovanju z začasnim upraviteljem ali pridobitvi njegove privolitve pred sprejetjem posameznih odločitev ali ukrepov.

Države članice od pristojnega organa zahtevajo, da objavi imenovanje katerega koli začasnega upravitelja, razen če ta ni pooblaščen za zastopanje institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d).

Države članice nadalje zagotovijo, da vsak začasni upravitelj izpolnjuje zahteve iz člena 91(1), (2) in (8) Direktive 2013/36/EU. Ocena pristojnih organov o tem, ali začasni upravitelj izpolnjuje navedene zahteve, je sestavni del odločitve o imenovanju tega začasnega upravitelja.

2. Pristojni organ ob imenovanju začasnega upravitelja določi njegova pooblastila, ki so sorazmerna glede na okoliščine. Ta pooblastila lahko vključujejo nekatera ali vsa pooblastila upravljalnega organa institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c), ali (d), v skladu s statutom institucije ali subjekta in nacionalnim pravom, vključno s pooblastilom za izvajanje nekaterih ali vseh upravnih nalog upravljalnega organa institucije ali subjekta. Pooblastila začasnega upravitelja v zvezi z institucijo ali subjektom so skladna z veljavnim pravom gospodarskih družb.

3. Pristojni organ ob imenovanju začasnega upravitelja opredeli njegovo vlogo in naloge. Take vloge in naloge lahko vključujejo:

(a) ugotavljanje finančnega položaja institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d);

(b) upravljanje poslovanja ali dela poslovanja institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), z namenom ohranjanja ali obnovitve njegovega finančnega položaja;

(c) sprejetje ukrepov za ponovno vzpostavitev zanesljivega in skrbnega upravljanja poslov institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d).

Pristojni organ ob imenovanju začasnega upravitelja opredeli morebitne omejitve njegove vloge in nalog.“;

(b) v odstavku 5 se drugi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„V vsakem primeru lahko začasni upravitelj pooblastilo za sklic generalne skupščine delničarjev institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c), ali (d), in določitev njenega dnevnega reda uporabi le ob predhodni privolitvi pristojnega organa.“;

(c) odstavek 6 se nadomesti z naslednjim:

„6. Začasni upravitelj na zahtevo pristojnega organa v časovnih presledkih, ki jih določi pristojni organ, v vsakem primeru pa na koncu svojega mandata pripravi poročila o finančnem položaju institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c), ali (d), ter ukrepih, ki jih je izvedel v okviru izpolnjevanja svojih nalog.“;

(14) člen 30 se spremeni:

(a) naslov se nadomesti z naslednjim:

„**Usklajevanje pooblastil za zgodnje posredovanje za skupine**“;

(b) odstavki 1 do 4 se nadomestijo z naslednjimi:

„1. Če so v zvezi z nadrejeno družbo v Uniji izpolnjeni pogoji za uvedbo ukrepov za zgodnje posredovanje iz člena 27, konsolidacijski nadzornik pred odločitvijo o uporabi ukrepa za zgodnje posredovanje o tem uradno obvesti EBA in se posvetuje z drugimi pristojnimi organi v okviru kolegija nadzornikov.

2. Konsolidacijski nadzornik po uradnem obvestilu in posvetovanju iz odstavka 1 odloči, ali bo v zvezi z zadevno nadrejeno družbo v Uniji uporabil ukrepe za zgodnje posredovanje iz člena 27, pri tem pa upošteva vpliv teh ukrepov na subjekte v skupini v drugih državah članicah. O odločitvi uradno obvesti EBA in druge pristojne organe v kolegiju nadzornikov.

3. Če so izpolnjeni pogoji za izvajanje ukrepov za zgodnje posredovanje iz člena 27 v zvezi s podrejeno družbo nadrejene družbe v Uniji, pristojni organ, odgovoren za nadzor na posamični podlagi, ki namerava sprejeti ukrep v skladu z navedenim členom, o tem uradno obvesti EBA in se posvetuje s konsolidacijskim nadzornikom.

Ko je uradno obveščen, lahko konsolidacijski nadzornik v zvezi z zadevno institucijo ali subjektom iz člena 1(1), točka (b), (c), ali (d), oceni verjetni vpliv izvedbe ukrepov za zgodnje posredovanje iz člena 27 na skupino ali subjekte v skupini v drugih državah članicah. Konsolidacijski nadzornik to oceno v treh dneh sporoči pristojnemu organu.

Po tem uradnem obvestilu in posvetovanju se pristojni organ odloči, ali bo izvedel kak ukrep za zgodnje posredovanje. Pri odločitvi ustrezno upošteva morebitno oceno konsolidacijskega nadzornika. Pristojni organ o odločitvi uradno obvesti EBA, konsolidacijskega nadzornika in druge pristojne organe v kolegiju nadzornikov.

4. Če namerava več kot en pristojni organ izvesti ukrep za zgodnje posredovanje iz člena 27 za več kot eno institucijo ali subjekt iz člena 1(1), točka (b), (c), ali (d), v isti skupini, konsolidacijski nadzornik in drugi zadevni pristojni organi presodijo, ali je ustrezneje imenovati istega začasnega upravitelja za vse zadevne subjekte ali usklajevati uporabo drugih ukrepov za zgodnje posredovanje za več kot eno institucijo ali subjekt, da se olajša izvajanje ukrepov za ponovno vzpostavitev finančnega položaja zadevne institucije ali subjekta. Ocena se poda v obliki skupne odločitve konsolidacijskega nadzornika in drugih zadevnih pristojnih organov. Skupna odločitev se sprejme v petih dneh od datuma obvestila iz odstavka 1. Skupna odločitev se obrazloži in navede v dokumentu, ki ga konsolidacijski nadzornik predloži nadrejeni družbi v Uniji.

EBA lahko v skladu s členom 31 Uredbe (EU) št. 1093/2010 pristojnemu organu na njegovo zahtevo pomaga pri doseganju sporazuma.

Če skupna odločitev ni sprejeta v petih dneh, lahko konsolidacijski nadzornik in pristojni organi podrejenih družb samostojno sprejmejo odločitve o imenovanju začasnega upravitelja za institucije ali subjekte iz člena 1(1), točka (b), (c), ali (d), za katere so odgovorni, in o izvedbi drugih ukrepov za zgodnje posredovanje.“;

(c) odstavek 6 se nadomesti z naslednjim:

„6. EBA lahko v skladu s členom 19(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 pristojnim organom, ki nameravajo izvesti enega ali več ukrepov iz člena 27(1a), točka (a), te direktive v zvezi s točkami 4, 10, 11 in 19 oddelka A Priloge k tej direktivi, iz člena 27(1a), točka (c), te direktive ali člena 27(1), točka (d), te direktive, na zahtevo katerega koli od njih pomaga pri doseganju dogovora.“;

(15) vstavi se naslednji člen 30a:

„Člen 30a

Priprave na reševanje

1. Države članice zagotovijo, da pristojni organi organe za reševanje brez odlašanja uradno obvestijo o:

(a) katerem koli ukrepu iz člena 104(1) Direktive 2013/36/EU, ki ga zahtevajo od institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), te direktive;

(b) kadar nadzorna dejavnost pokaže, da so v zvezi z institucijo ali subjektom iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), te direktive izpolnjeni pogoji iz člena 27(1) te direktive, oceni, da so ti pogoji izpolnjeni, ne glede na kakršen koli ukrep za zgodnje posredovanje;

(c) uporabi katerega koli od ukrepov za zgodnje posredovanje iz člena 27.

Pristojni organi v sodelovanju z organi za reševanje pozorno spremljajo položaj institucije ali subjekta in njegovo spoštovanje ukrepov iz prvega pododstavka, točka (a), katerih namen je obravnavati poslabšanje položaja te institucije ali subjekta, in ukrepov za zgodnje posredovanje iz prvega pododstavka, točka (c).

2. Pristojni organi čim prej uradno obvestijo organe za reševanje, če menijo, da obstaja pomembno tveganje, da bo v zvezi z institucijo ali subjektom iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), veljala ena ali več okoliščin iz člena 32(4). Uradno obvestilo vsebuje:

(a) razloge za uradno obvestilo;

(b) pregled ukrepov, ki bi preprečili propad institucije ali subjekta v razumnem roku, njihov pričakovani učinek na institucijo ali subjekt, kar zadeva okoliščine iz člena 32(4), in pričakovani časovni okvir za izvajanje teh ukrepov.

Organi za reševanje po prejemu uradnega obvestila iz prvega pododstavka v tesnem sodelovanju s pristojnimi organi ocenijo, kaj je razumen časovni okvir za namene ocene pogoja iz člena 32(1), točka (b), ob upoštevanju hitrosti poslabšanja razmer v instituciji ali subjektu iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), potrebe po učinkovitem izvajanju strategije reševanja in vseh drugih ustreznih dejavnikov. Organi za reševanje to oceno čim prej sporočijo pristojnim organom.

Po uradnem obvestilu iz prvega pododstavka pristojni organi in organi za reševanje v tesnem sodelovanju spremljajo položaj institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), izvajanje vseh zadevnih ukrepov v njihovem pričakovanem časovnem okviru in vse druge pomembne dogodke. V ta namen se organi za reševanje in pristojni organi redno srečujejo, pri čemer pogostost srečanj določijo organi za reševanje glede na okoliščine primera. Pristojni organi in organi za reševanje drug drugemu brez odlašanja zagotovijo vse ustrezne informacije.

3. Pristojni organi organom za reševanje zagotovijo vse informacije, ki jih zahtevajo organi za reševanje in so potrebne za vse naslednje:

(a) posodobitev načrta reševanja in priprave na morebitno reševanje institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d);

(b) izvedbo vrednotenja iz člena 36.

Kadar take informacije pristojnim organom še niso na voljo, organi za reševanje in pristojni organi sodelujejo in se usklajujejo, da bi pridobili te informacije. V ta namen so pristojni organi pooblaščeni, da od institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), zahtevajo, da zagotovi take informacije, tudi z inšpekcijskimi pregledi na kraju samem, in da te informacije zagotovijo organom za reševanje.

4. Pooblastila organov za reševanje vključujejo pooblastilo za trženje institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), potencialnim kupcem oziroma sklepanje dogovorov za tako trženje potencialnim kupcem ali da od institucije ali subjekta zahtevajo, da to stori, za naslednje namene:

(a) priprave na reševanje navedene institucije ali subjekta v skladu s pogoji iz člena 39(2) in določbami o zaupnosti iz člena 84;

(b) prispevanje k oceni organa za reševanje o pogoju iz člena 32(1), točka (b).

5. Za namene odstavka 4 so organi za reševanje pooblaščeni, da od institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), zahtevajo, da vzpostavi digitalno platformo za izmenjavo informacij, potrebnih za trženje te institucije ali subjekta, s potencialnimi kupci ali s svetovalci in cenilci, ki jih zaposli organ za reševanje.

6. Ugotovitev, da so pogoji iz člena 27(1) izpolnjeni, in predhodno sprejetje ukrepov za zgodnje posredovanje nista nujna pogoja, da se lahko organi za reševanje pripravijo na reševanje institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), ali izvajajo pooblastilo iz odstavkov 4 in 5 tega člena.

7. Organi za reševanje brez odlašanja uradno obvestijo pristojne organe o vseh ukrepih, sprejetih v skladu z odstavkoma 4 in 5.

8. Države članice zagotovijo, da pristojni organi in organi za reševanje tesno sodelujejo:

(a) pri odločanju o sprejetju ukrepov iz odstavka 1, prvi pododstavek, točka (a), tega člena, katerih namen je obravnavanje poslabšanja položaja institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), ter ukrepov iz odstavka 1, prvi pododstavek, točka (c), tega člena;

(b) pri odločanju o sprejetju katerega koli ukrepa iz odstavkov 4 in 5;

(c) med izvajanjem ukrepov iz točk (a) in (b) tega pododstavka.

Pristojni organi in organi za reševanje zagotovijo, da so ti ukrepi dosledni, usklajeni in učinkoviti.“;

(16) v členu 31(2) se točki (c) in (d) nadomestita z naslednjim:

„(c) zaščititi javna sredstva s čim večjim zmanjšanjem odvisnosti od izredne javnofinančne pomoči, zlasti kadar se zagotavlja iz proračuna države članice;

(d) zaščititi vlagatelje ob hkratnem čim večjem zmanjšanju izgub za sisteme jamstva za vloge in zaščititi investitorje, ki jih zajema Direktiva 97/9/ES;“;

(17) člen 32 se spremeni:

(a) odstavka 1 in 2 se nadomestita z naslednjim:

„1. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi z institucijo, če organi za reševanje po prejemu sporočila iz odstavka 2 ali na lastno pobudo v skladu s postopkom iz odstavka 2 ugotovijo, da so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

(a) institucija propada ali bo verjetno propadla;

(b) ob upoštevanju časovnega okvira, potrebe po učinkovitem izvajanju strategije reševanja in drugih ustreznih okoliščin ni upravičeno pričakovati, da bi kakršen koli alternativni ukrep zasebnega sektorja, vključno z ukrepi v okviru IJS, nadzorni ukrep, ukrepi za zgodnje posredovanje oziroma odpis ali konverzija ustreznih kapitalskih instrumentov in kvalificiranih obveznosti iz člena 59(2), izvedeni v zvezi z institucijo, preprečili propad institucije v razumnem obdobju;

(c) ukrep za reševanje je v javnem interesu v skladu z odstavkom 5.

2. Države članice zagotovijo, da pristojni organ po posvetovanju z organom za reševanje oceni pogoj iz odstavka 1, točka (a).

Države članice lahko določijo, da lahko oceno pogoja iz odstavka 1, točka (a), poleg pristojnega organa opravi tudi organ za reševanje, po posvetovanju s pristojnim organom, kadar imajo organi za reševanje v skladu z nacionalnim pravom na voljo potrebne instrumente za tako oceno, zlasti ustrezen dostop do pomembnih informacij. V takem primeru države članice zagotovijo, da pristojni organ organu za reševanje brez odlašanja zagotovi vse ustrezne informacije, ki jih ta zahteva za izvedbo ocene, preden ali potem, ko ga organ za reševanje obvesti o svoji nameri, da bo opravil to oceno.

Oceno pogoja iz odstavka 1, točka (b), opravi organ za reševanje v tesnem sodelovanju s pristojnim organom. Pristojni organ brez odlašanja organu za reševanje predloži vse ustrezne informacije, ki jih organ za reševanje zahteva za utemeljitev svoje ocene. Pristojni organ lahko organ za reševanje tudi obvesti, da meni, da je pogoj iz odstavka 1, točka (b), izpolnjen.“;

(b) odstavek 4 se spremeni:

(i) v prvem pododstavku se točka (d) nadomesti z naslednjim:

„(d) potrebna je izredna javnofinančna pomoč, razen kadar se taka pomoč odobri v eni od oblik iz člena 32c;“;

(ii) drugi do peti pododstavek se črtajo;

(c) odstavek 5 se nadomesti z naslednjim:

„5. Za namene odstavka 1, točka (c), tega člena se šteje, da je ukrep za reševanje v javnem interesu, če je potreben za uresničitev enega ali več ciljev

reševanja iz člena 31 in je sorazmeren z njimi ter če s prenehanjem institucije v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki teh ciljev reševanja ne bi bilo mogoče učinkoviteje doseči.

Države članice zagotovijo, da organ za reševanje pri izvajanju ocene iz prvega pododstavka na podlagi informacij, ki so mu na voljo v času te ocene, preuči in primerja vso izredno javnofinančno pomoč, za katero se lahko razumno pričakuje, da bo odobrena instituciji tako v primeru reševanja kot v primeru prenehanja v skladu z veljavnim nacionalnim pravom.“;

(18) člena 32a in 32b se nadomestita z naslednjim:

„*Člen 32a*

Pogoji za reševanje v zvezi s centralnim organom in kreditnimi institucijami, ki so stalno povezane s centralnim organom

Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi s centralnim organom in vsemi kreditnimi institucijami, ki so stalno povezane z njim in so del iste skupine v postopku reševanja, kadar centralni organ in vse kreditne institucije, ki so stalno povezane z njim, ali skupina v postopku reševanja, ki ji pripadajo, kot celota izpolnjuje pogoje iz člena 32(1).

Člen 32b

Postopki v zvezi z institucijami in subjekti, za katere ne veljajo ukrepi za reševanje

1. Kadar organ za reševanje ugotovi, da institucija ali subjekt iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), izpolnjuje pogoje iz člena 32(1), točki (a) in (b), vendar ne pogoja iz člena 32(1), točka (c), države članice zagotovijo, da je zadevni nacionalni upravni ali sodni organ pooblaščen, da brez odlašanja začne postopek za prenehanje institucije ali subjekta v skladu s predpisi skladno z veljavnim nacionalnim pravom.

2. Države članice zagotovijo, da institucija ali subjekt iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), ki preneha v skladu s predpisi skladno z veljavnim nacionalnim pravom, v razumnem času izstopi s trga ali preneha opravljati svoje bančne dejavnosti.

3. Države članice zagotovijo, da je, kadar organ za reševanje ugotovi, da institucija ali subjekt iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), izpolnjuje pogoje iz člena 32(1), točki (a) in (b), vendar ne pogoja iz člena 32(1), točka (c), ugotovitev, da institucija ali subjekt propada ali bo verjetno propadel v skladu s členom 32(1), točka (a), pogoj za to, da pristojni organ odvzame dovoljenje v skladu s členom 18 Direktive 2013/36/EU.

4. Države članice zagotovijo, da je odvzem dovoljenja instituciji ali subjektu iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), zadosten pogoj za to, da lahko zadevni nacionalni upravni ali sodni organ brez odlašanja začne postopek za prenehanje institucije ali subjekta v skladu s predpisi skladno z veljavnim nacionalnim pravom.“;

(19) vstavi se naslednji člen 32c:

„*Člen 32c*

Izredna javnofinančna pomoč

1. Države članice zagotovijo, da se lahko instituciji ali subjektu iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), izjemoma odobri izredna javnofinančna pomoč zunaj ukrepa za reševanje le v enem od naslednjih primerov in pod pogojem, da je izredna

javnofinančna pomoč skladna s pogoji in zahtevami iz okvira Unije za državne pomoči:

(a) kadar se za odpravo resne motnje v gospodarstvu države članice ali ohranitev finančne stabilnosti izredna javnofinančna pomoč zagotovi kot:

  (i) državno jamstvo za kritje likvidnostnih posojil, ki so jih zagotovile centralne banke v skladu s svojimi pogoji;

  (ii) državno jamstvo za na novo izdane obveznosti;

  (iii) pridobitev kapitalskih instrumentov, ki niso instrumenti navadnega lastniškega temeljnega kapitala, ali drugih kapitalskih instrumentov ali uporaba ukrepov za oslabljena sredstva po cenah, s trajanjem in pod drugimi pogoji, ki zadevni instituciji ali subjektu ne dajejo neupravičene prednosti, če ob odobritvi javne pomoči ne obstajajo niti okoliščine iz člena 32(4), točka (a), (b) ali (c), niti okoliščine iz člena 59(3);

(b) kadar se izredna javnofinančna pomoč izvaja v obliki posredovanja sistema jamstva za vloge za ohranitev finančne trdnosti in dolgoročne sposobnosti uspešnega poslovanja kreditne institucije v skladu s pogoji iz členov 11a in 11b Direktive 2014/49/EU, če ne obstaja nobena od okoliščin iz člena 32(4);

(c) kadar je izredna javnofinančna pomoč v obliki posredovanja sistema jamstva za vloge v okviru prenehanja institucije na podlagi člena 32b in v skladu s pogoji iz člena 11(5) Direktive 2014/49/EU;

(d) kadar je izredna javnofinančna pomoč v obliki državne pomoči v smislu člena 107(1) PDEU, dodeljene v okviru prenehanja institucije ali subjekta v skladu s členom 32b te direktive, razen podpore, ki jo odobri sistem jamstva za vloge v skladu s členom 11(5) Direktive 2014/49/EU.

2. Podporni ukrepi iz odstavka 1, točka (a), izpolnjujejo vse naslednje pogoje:

(a) ukrepi so omejeni na solventne institucije ali subjekte, kot to potrdi pristojni organ;

(b) ukrepi so previdnostne in začasne narave ter temeljijo na vnaprej določeni izhodni strategiji, ki jo odobri pristojni organ, vključno z jasno določenim datumom prenehanja ukrepov, datumom prodaje ali načrtom odplačevanja za katerega koli od predvidenih ukrepov;

(c) ukrepi so sorazmerni za odpravo posledic resne motnje ali ohranitev finančne stabilnosti;

(d) ukrepi se ne uporabljajo za izravnavo izgub, ki jih je ustvarila ali jih bo v bližnji prihodnosti verjetno ustvarila institucija ali subjekt.

Za namene prvega pododstavka, točka (a), se institucija ali subjekt šteje za solventnega, če pristojni organ ugotovi, da ni prišlo ali v naslednjih 12 mesecih verjetno ne bo prišlo do kršitve zahtev iz člena 92(1) Uredbe (EU) št. 575/2013, člena 104a Direktive 2013/36/EU, člena 11(1) Uredbe (EU) 2019/2033, člena 40 Direktive (EU) 2019/2034 ali ustreznih veljavnih zahtev v skladu s pravom Unije ali nacionalnim pravom.

Za namene prvega pododstavka, točka (d), zadevni pristojni organ količinsko opredeli izgube, ki jih je institucija ali subjekt ustvaril ali jih bo verjetno ustvaril. Ta količinska opredelitev temelji vsaj na bilanci stanja institucije ali subjekta, pod

pogojem, da je bilanca stanja skladna z veljavnimi računovodskimi pravili in standardi, kot jih potrdi neodvisni zunanji revizor, in, če so na voljo, na pregledih kakovosti sredstev, ki jih opravijo Evropska centralna banka, EBA ali nacionalni organi, ali po potrebi na inšpekcijskih pregledih na kraju samem, ki jih izvede pristojni organ.

Podporni ukrepi iz odstavka 1, točka (a)(iii), so omejeni na ukrepe, za katere je pristojni organ ocenil, da so potrebni za ohranitev solventnosti institucije ali subjekta z odpravo njegovega kapitalskega primanjkljaja, ugotovljenega v neugodnem scenariju stresnih testov na nacionalni ravni, ravni Unije ali ravni enotnega mehanizma nadzora ali v enakovrednih postopkih, ki jih izvede Evropska centralna banka, EBA ali nacionalni organi, kadar je to ustrezno, kar potrdi pristojni organ.

Z odstopanjem od odstavka 1, točka (a)(iii), se pridobitev instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala izjemoma dovoli, kadar je narava ugotovljenega primanjkljaja takšna, da pridobitev katerih koli drugih kapitalskih instrumentov zadevni instituciji ali subjektu ne bi omogočila, da bi odpravil svoj kapitalski primanjkljaj, ugotovljen v neugodnem scenariju v okviru zadevnega stresnega testa ali enakovrednega postopka. Znesek pridobljenih instrumentov navadnega lastniškega temeljnega kapitala ne presega 2 % zneska skupne izpostavljenosti tveganju zadevne institucije ali subjekta, izračunanega v skladu s členom 92(3) Uredbe (EU) št. 575/2013.

Če se kateri koli od podpornih ukrepov iz odstavka 1, točka (a), ne odpokliče, odplača ali kako drugače preneha v skladu s pogoji izhodne strategije, določene v času odobritve takega ukrepa, pristojni organ sklene, da je pogoj iz člena 32(1), točka (a), izpolnjen v zvezi z institucijo ali subjektom, ki je prejel te podporne ukrepe, in to oceno sporoči zadevnemu organu za reševanje.

3. EBA do [Urad za publikacije: vstaviti datum, ki je eno leto po datumu začetka veljavnosti te direktive] v skladu s členom 16 Uredbe (EU) št. 1093/2010 izda smernice o vrsti testov, pregledov ali postopkov iz odstavka 2, četrti pododstavek, ki lahko privedejo do podpornih ukrepov iz odstavka 1, točka (a)(iii).“;

(20) v členu 33 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Države članice zagotovijo, da organi za reševanje sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi s subjektom iz člena 1(1), točka (c) ali (d), če navedeni subjekt izpolnjuje pogoje iz člena 32(1).

Za te namene se šteje, da subjekt iz člena 1(1), točka (c) ali (d), propada ali bo verjetno propadel, v naslednjih okoliščinah:

(a) subjekt izpolnjuje enega ali več pogojev iz člena 32(4), točka (b), (c) ali (d);

(b) subjekt pomembno krši ali obstajajo objektivni elementi, ki kažejo, da bo subjekt v bližnji prihodnosti pomembno kršil veljavne zahteve iz Uredbe (EU) št. 575/2013 ali Direktive 2013/36/EU.“;

(21) člen 33a se spremeni:

(a) v odstavku 8 se prvi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Države članice zagotovijo, da organi za reševanje brez odlašanja obvestijo institucijo ali subjekt iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), in organe iz člena 83(2), točke (a) do (h), ko uporabijo pooblastilo iz odstavka 1 tega člena,

potem ko se na podlagi člena 32(1), točka (a), ugotovi, da institucija ali subjekt propada ali bo verjetno propadel, in pred sprejetjem odločitve o reševanju.“;

(b) v odstavku 9 se doda drugi pododstavek:

„Z odstopanjem od prvega pododstavka države članice zagotovijo, da imajo vlagatelji, kadar se taka pooblastila izvajajo v zvezi z upravičenimi vlogami in se te vloge ne štejejo za nerazpoložljive za namene Direktive 2014/49/EU, dostop do ustreznega dnevnega zneska iz teh vlog.“;

(22) člen 35 se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Države članice zagotovijo, da lahko organi za reševanje imenujejo izrednega upravitelja, ki nadomesti ali sodeluje z upravljalnim organom institucije v postopku reševanja ali premostitvene institucije. Organi za reševanje objavijo imenovanje izrednega upravitelja. Organi za reševanje zagotovijo, da ima izredni upravitelj kvalifikacije, sposobnosti in znanje, ki so potrebni za opravljanje njegovih nalog.

Člen 91 Direktive 2013/36/EU se ne uporablja za imenovanje izrednih upraviteljev.“;

(b) v odstavku 2 se prvi stavek nadomesti z naslednjim:

„Izredni upravitelj ima vsa pooblastila delničarjev in upravljalnega organa institucije v postopku reševanja ali premostitvene institucije.“;

(c) odstavek 5 se nadomesti z naslednjim:

„5. Države članice zahtevajo, da izredni upravitelj za pristojni organ, ki ga je imenoval, v rednih časovnih presledkih, ki jih določi pristojni organ, ter ob začetku in koncu svojega mandata pripravi poročila o ekonomskem in finančnem položaju institucije v postopku reševanja ali premostitvene institucije ter ukrepih, ki jih izvaja v okviru izpolnjevanja svojih nalog.“;

(23) člen 36 se spremeni:

(a) v odstavku 1 se prvi stavek nadomesti z naslednjim:

„1. Preden organi za reševanje določijo, ali so izpolnjeni pogoji za reševanje ali pogoji za odpis ali konverzijo ustreznih kapitalskih instrumentov in kvalificiranih obveznosti iz člena 59, zagotovijo, da oseba, neodvisna od vseh javnih organov, vključno z organom za reševanje, in institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), opravi pošteno, preudarno in realno vrednotenje sredstev in obveznosti institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d).“;

(b) vstavi se naslednji odstavek 7a:

„7a. Kadar je treba prispevati informacije pri odločitvah iz odstavka 4, točki (c) in (d), cenilec dopolni informacije iz odstavka 6, točka (c), z oceno vrednosti zunajbilančnih sredstev in obveznosti, vključno s pogojnimi obveznostmi in sredstvi.“;

(24) v členu 37 se doda naslednji odstavek 11:

„11. EBA spremlja ukrepe in priprave organov za reševanje, da zagotovi učinkovito izvajanje instrumentov in pooblastil za reševanje v primeru reševanja. EBA poroča

Komisiji o obstoječih praksah in morebitnih razhajanjih med državami članicami do … [Urad za publikacije: vstaviti datum, ki je 2 leti po datumu začetka veljavnosti te direktive] ter po potrebi spremlja izvajanje vseh priporočil iz navedenega poročila.

Poročilo iz prvega pododstavka zajema vsaj naslednje:

(a) vzpostavljene ureditve za izvajanje instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov ter raven sodelovanja z infrastrukturami finančnih trgov in organi tretjih držav, kadar je to ustrezno;

(b) vzpostavljene ureditve za operacionalizacijo uporabe drugih instrumentov za reševanje;

(c) raven preglednosti za ustrezne deležnike v zvezi z ureditvami iz točk (a) in (b).“;

(25) člen 40 se spremeni:

(a) v odstavku 1 se uvodni stavek nadomesti z naslednjim:

„Za uveljavitev instrumenta premostitvene institucije in ob upoštevanju potrebe po ohranitvi kritičnih funkcij premostitvene institucije ali doseganju katerega koli cilja reševanja države članice zagotovijo, da imajo organi za reševanje pooblastilo, da na premostitveno institucijo prenesejo vse naslednje:“

(b) v odstavku 2 se drugi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Uporaba instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov za namen iz člena 43(2), točka (b), ne posega v zmožnost organa za reševanje, da nadzoruje premostitveno institucijo. Kadar uporaba instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov omogoča, da se kapital premostitvene institucije v celoti zagotovi s konverzijo obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov, v delnice ali druge vrste kapitalskih instrumentov, se lahko opusti zahteva, da je premostitvena institucija v celoti ali delno v lasti enega ali več javnih organov.“;

(26) v členu 42(5) se točka (b) nadomesti z naslednjim:

„(b) je takšen prenos potreben, da se zagotovi nemoteno delovanje institucije v postopku reševanja, premostitvene institucije ali samega nosilca upravljanja sredstev, ali“;

(27) člen 44 se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Države članice zagotovijo, da se instrument za reševanje s sredstvi upnikov lahko uporabi za vse obveznosti, vključno s tistimi, ki povzročijo računovodske rezervacije, institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), ki v skladu z odstavkom 2 ali 3 tega člena niso izključeni iz področja uporabe tega instrumenta.“;

(b) odstavek 5 se nadomesti z naslednjim:

„5. Shema za financiranje reševanja lahko da prispevek iz odstavka 4, kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

(a) delničarji, imetniki drugih lastniških instrumentov, imetniki ustreznih kapitalskih instrumentov in drugih obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov, z zmanjšanjem,

odpisom ali konverzijo v skladu s členom 48(1) in členom 60(1), ter sistem jamstva za vloge v skladu s členom 109, kadar je ustrezno, zagotovijo prispevek za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo, enak znesku, ki ni manjši od 8 % vseh obveznosti, vključno s kapitalom institucije v postopku reševanja, izmerjenih v skladu z vrednotenjem iz člena 36;

(b) prispevek iz sheme za financiranje reševanja ne presega 5 % vseh obveznosti, vključno s kapitalom institucije v postopku reševanja, izmerjenih v skladu z vrednotenjem iz člena 36.“;

(c) odstavek 7 se nadomesti z naslednjim:

„7. Shema za financiranje reševanja lahko prispeva sredstva, ki so bila zbrana s predhodnimi prispevki iz člena 100(6) in člena 103 in ki še niso bila porabljena, če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

(a) shema za financiranje reševanja je zagotovila prispevek v skladu z odstavkom 4 in je bila dosežena 5-odstotna omejitev iz odstavka 5, točka (b);

(b) vse obveznosti, ki so razvrščene nižje od vlog in niso izključene iz reševanja s sredstvi upnikov v skladu s členom 44(2) in 44(3), so bile v celoti odpisane ali konvertirane.

V izjemnih primerih lahko organ za reševanje namesto prispevka iz sheme za financiranje reševanja iz prvega pododstavka ali poleg prispevka, kadar so izpolnjeni pogoji iz prvega pododstavka, zaprosi za dodatno financiranje iz alternativnih virov financiranja.“;

(28) v členu 44a se doda naslednji odstavek 8:

„8. EBA do … [Urad za publikacije: vstaviti datum, ki je 24 mesecev po datumu začetka veljavnosti te direktive] Komisiji poroča o uporabi tega člena. V tem poročilu se primerjajo ukrepi, ki so jih države članice sprejele za uskladitev s tem členom, analizira njihova učinkovitost pri zaščiti malih vlagateljev in oceni njihov učinek na čezmejno poslovanje.

Na podlagi tega poročila lahko Komisija poda zakonodajne predloge za spremembo te direktive.“;

(29) v členu 45 se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:

„1. Države članice zagotovijo, da institucije in subjekti iz člena 1(1), točke (b), (c) in (d), vedno izpolnjujejo zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, kadar to zahteva in kot jih določi organ za reševanje v skladu s tem členom ter členi 45a do 45i.“;

(30) člen 45b se spremeni:

(a) v odstavkih 4, 5 in 7 se beseda „GSPI“ nadomesti z besedami „subjekti, ki so GSPI“;

(b) odstavek 8 se spremeni:

(i) v prvem pododstavku se beseda „GSPI“ nadomesti z besedami „subjekti, ki so GSPI“;

(ii) v drugem pododstavku, točka (c), se beseda „GSPI“ nadomesti z besedami „subjekt, ki je GSPI“;

(iii) v četrtem pododstavku se beseda „GSPI“ nadomesti z besedami „subjekti, ki so GSPI“;

(c) doda se naslednji odstavek 10:

„10. Organi za reševanje lahko subjektom v postopku reševanja dovolijo, da izpolnijo zahteve iz odstavkov 4, 5 in 7 z uporabo kapitala ali obveznosti iz odstavkov 1 in 3, če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

(a) za subjekte, ki so GSPI, ali subjekte v postopku reševanja, za katere velja člen 45c(5) ali (6), organ za reševanje ni zmanjšal zahteve iz odstavka 4 tega člena v skladu s prvim pododstavkom navedenega odstavka;

(b) obveznosti iz odstavka 1 tega člena, ki ne izpolnjujejo pogoja iz člena 72b(2), točka (d), Uredbe (EU) št. 575/2013, izpolnjujejo pogoje iz člena 72b(4), točke (b) do (e), navedene uredbe.“;

(31) člen 45c se spremeni:

(a) v odstavku 3, osmi pododstavek, se besedna zveza „kritične ekonomske funkcije“ oziroma „ključne ekonomske funkcije“ nadomesti z besedama „kritične funkcije“;

(b) odstavek 4 se nadomesti z naslednjim:

„4. EBA pripravi osnutek regulativnih tehničnih standardov, v katerih podrobneje določi metodologijo, ki jo morajo organi za reševanje uporabiti pri oceni zahteve iz člena 104a Direktive 2013/36/EU in zahteve po skupnem blažilniku za:

(a) subjekte v postopku reševanja na konsolidirani ravni skupine v postopku reševanja, kadar za skupino v postopku reševanja ne veljajo navedene zahteve iz Direktive 2013/36/EU;

(b) subjekte, ki sami niso subjekti v postopku reševanja, kadar za subjekt ne veljajo navedene zahteve iz Direktive 2013/36/EU na enaki podlagi kot zahteve iz člena 45f te direktive.

EBA ta osnutek regulativnih tehničnih standardov Komisiji predloži do … [Urad za publikacije: vstaviti datum, ki je 12 mesecev od začetka veljavnosti te direktive o spremembah].

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejetje regulativnih tehničnih standardov iz prvega pododstavka tega odstavka v skladu s členi 10 do 14 Uredbe (EU) št. 1093/2010.“;

(c) v odstavku 7, osmi pododstavek, se besedna zveza „ključne ekonomske funkcije“ nadomesti z besedama „kritične funkcije“;

(32) vstavi se naslednji člen 45ca:

„*Člen 45ca*

Določitev minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti za strategije s prenosom, ki vodijo do izstopa s trga

1. Organ za reševanje pri uporabi člena 45c za subjekt v postopku reševanja, katerega prednostna strategija reševanja predvideva predvsem uporabo instrumenta prodaje poslovanja ali instrumenta premostitvene institucije in njegov izstop s trga, znesek za

dokapitalizacijo iz člena 45c(3) določi sorazmerno na podlagi naslednjih meril, kot je ustrezno:

(a) velikost, poslovni model, model financiranja in profil tveganja subjekta v postopku reševanja ter globina trga, na katerem deluje subjekt v postopku reševanja;

(b) delnice, drugi lastniški instrumenti, sredstva, pravice ali obveznosti, ki se prenesejo na prejemnika, kot so opredeljeni v načrtu reševanja, ob upoštevanju:

(i) glavnih poslovnih področij in kritičnih funkcij subjekta v postopku reševanja;

(ii) obveznosti, izključenih iz reševanja s sredstvi upnikov v skladu s členom 44(2);

(iii) zaščitnih ukrepov iz členov 73 do 80;

(c) pričakovana vrednost in tržljivost delnic, drugih lastniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti subjekta v postopku reševanja iz točke (b), ob upoštevanju:

(i) vseh bistvenih ovir za rešljivost, ki jih je ugotovil organ za reševanje in so neposredno povezane z uporabo instrumenta prodaje poslovanja ali instrumenta premostitvene institucije;

(ii) izgub, ki izhajajo iz sredstev, pravic ali obveznosti, ki ostanejo v preostalem delu institucije;

(d) ali prednostna strategija reševanja predvideva prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov, ki jih je izdal subjekt v postopku reševanja, ali vseh ali dela sredstev, pravic in obveznosti subjekta v postopku reševanja;

(e) ali prednostna strategija reševanja predvideva uporabo instrumenta izločitve sredstev.

2. Kadar načrt reševanja določa, da subjekt preneha v skladu z običajnimi insolvenčnimi postopki ali drugimi enakovrednimi nacionalnimi postopki, in predvideva uporabo sistema jamstva za vloge v skladu s členom 11(5) Direktive 2014/49/EU, organ za reševanje pri izvajanju ocene iz člena 45c(2a), drugi pododstavek, te direktive upošteva tudi odstavek 1 tega člena.

3. Zaradi uporabe odstavka 1 znesek ne sme biti višji od zneska, ki izhaja iz uporabe člena 45c(3).“;

(33) v členu 45d(1) se uvodno besedilo nadomesti z naslednjim:

„Za subjekt v postopku reševanja, ki je subjekt, ki je GSPI, zahteva iz člena 45(1) zajema naslednje:“;

(34) v členu 45f(1) se tretji pododstavek nadomesti z naslednjim:

Z odstopanjem od prvega in drugega pododstavka tega odstavka nadrejene družbe v Uniji, ki same niso subjekti v postopku reševanja, vendar so podrejene družbe subjektov v tretji državi, izpolnijo zahteve iz členov 45c in 45d na konsolidirani podlagi.“;

(35) člen 45l se spremeni:

(a) v odstavku 1 se točka (a) nadomesti z naslednjim:

„(a) kako se zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, določena v skladu s členom 45e ali 45f, izpolnjuje na nacionalni ravni, vključno s členom 45ca, zlasti pa, ali so ravni, določene za primerljive subjekte v državah članicah, različne;“;

(b) v odstavku 3, drugi pododstavek, se doda naslednji stavek:

„Obveznost iz odstavka 2 preneha veljati po predložitvi drugega poročila.“;

(36) v členu 45m se odstavek 4 nadomesti z naslednjim:

„4. Zahteve iz člena 45b(4) in (7) ter člena 45c(5) in (6), kot je ustrezno, se v treh letih po datumu, ko sta bila subjekt v postopku reševanja ali skupina, katere del je subjekt v postopku reševanja, opredeljena kot GSPI ali GSPI zunaj EU, ali se je subjekt v postopku reševanja znašel v položaju iz člena 45c(5) ali (6), ne uporabljajo.“;

(37) v členu 46(2) se prvi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Na podlagi ocene iz odstavka 1 tega člena se določi znesek, v višini katerega je treba odpisati ali konvertirati obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov:

(a) da se obnovi količnik navadnega lastniškega temeljnega kapitala institucije v postopku reševanja ali po potrebi določi količnik premostitvene institucije ob upoštevanju morebitnega prispevka kapitala iz sheme za financiranje reševanja v skladu s členom 101(1), točka (d), te direktive;

(b) da se ohrani zadostno tržno zaupanje v institucijo v postopku reševanja ali premostitveno institucijo, ob upoštevanju morebitnih pogojnih obveznosti, in instituciji v postopku reševanja omogoči, da vsaj eno leto še naprej izpolnjuje pogoje za pridobitev dovoljenja in še naprej opravlja dejavnosti, za katere ima dovoljenje v skladu z Direktivo 2013/36/EU ali Direktivo 2014/65/EU.“;

(38) v členu 47(1) se točka (b)(i) nadomesti z naslednjim:

„(i) ustreznih kapitalskih instrumentov in kvalificiranih obveznosti v skladu s členom 59, ki jih institucija izda na podlagi pooblastila iz člena 59(2), ali“;

(39) člen 52 se spremeni:

(a) v odstavku 1 se doda naslednji pododstavek:

„V izjemnih primerih lahko organ za reševanje enomesečni rok za predložitev načrta za reorganizacijo poslovanja podaljša za en mesec.“;

(b) v odstavku 5 se doda naslednji pododstavek:

„Organ za reševanje lahko od institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), zahteva, da v načrt za reorganizacijo poslovanja vključi dodatne elemente.“;

(40) v členu 53 se odstavek 3 nadomesti z naslednjim:

„3. Če organ za reševanje glavnico obveznosti ali preostali neporavnan znesek v zvezi z obveznostjo, vključno z obveznostjo, ki povzroči računovodsko rezervacijo, s pooblastilom iz člena 63(1), točka (e), zmanjša na nič, se ta obveznost in katere koli obveznosti ali terjatve v zvezi z njo, ki niso obračunane v času izvajanja pooblastila, obravnavajo kot poravnane za vse namene in niso dokazljive v nobenem nadaljnjem

postopku v zvezi z institucijo v postopku reševanja ali katerim koli subjektom naslednikom v katerem koli nadaljnjem prenehanju.“;

(41) člen 55 se spremeni:

(a) v odstavku 1 se točka (b) nadomesti z naslednjim:

„(b) obveznost ni vloga iz člena 108(1), točka (a) ali (b);“;

(b) v odstavku 2 se peti in šesti pododstavek nadomestita z naslednjim:

„Kadar organ za reševanje v okviru ocene rešljivosti institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), v skladu s členoma 15 in 16 ali v katerem koli drugem trenutku ugotovi, da znesek obveznosti, ki ne vključujejo pogodbenega določila iz odstavka 1 tega člena, skupaj z obveznostmi, ki so izključene iz uporabe instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov v skladu s členom 44(2) ali bodo verjetno izključene v skladu s členom 44(3), v razredu obveznosti, ki vključuje kvalificirane obveznosti, znaša več kot 10 % navedenega razreda, brez odlašanja oceni učinek tega posebnega dejstva na rešljivost te institucije ali subjekta, vključno z učinkom na rešljivost, ki izhaja iz tveganja kršitve zaščitnih ukrepov, ki jih imajo upniki na podlagi člena 73 pri uporabi pooblastila za odpis ali konverzijo kvalificiranih obveznosti.

Kadar organ za reševanje na podlagi ocene iz petega pododstavka tega odstavka ugotovi, da obveznosti, ki ne vključujejo pogodbenega določila iz odstavka 1 tega člena, ustvarjajo bistveno oviro za rešljivost, uporabi pooblastila iz člena 17, kot je ustrezno za odstranitev navedene ovire za rešljivost.“;

(42) člen 59 se spremeni:

(a) v odstavku 3 se točka (e) nadomesti z naslednjim:

„(e) institucija ali subjekt iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), potrebuje izredno javnofinančno pomoč, razen kadar se ta pomoč odobri v eni od oblik iz člena 32c.“;

(b) v odstavku 4 se točka (b) nadomesti z naslednjim:

„(b) ob upoštevanju časovnega okvira, potrebe po učinkovitem izvajanju pooblastil za odpis in konverzijo ali strategije reševanja za skupino v postopku reševanja ter drugih ustreznih okoliščin ni upravičeno pričakovati, da bi kakršen koli ukrep, vključno z alternativnimi ukrepi zasebnega sektorja, nadzornimi ukrepi ali ukrepi za zgodnje posredovanje, razen odpisa ali konverzije kapitalskih instrumentov in kvalificiranih obveznosti iz odstavka 1a, preprečil propad institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), ali skupine v razumnem obdobju.“;

(43) člen 63 se spremeni:

(a) odstavek 1 se spremeni:

(i) točka (m) se nadomesti z naslednjim:

„(m) pooblastilo, da od pristojnega organa zahtevajo, naj pravočasno z odstopanjem od rokov iz člena 22 Direktive 2013/36/EU in člena 12 Direktive 2014/65/EU oceni pridobitelja kvalificiranega deleža;“;

(ii) doda se naslednja točka (n):

„(n) pooblastilo za vložitev zahtev v skladu s členom 17(5) Uredbe (EU) št. 596/2014 v imenu institucije v postopku reševanja.;“

(b) v odstavku 2 se točka (a) nadomesti z naslednjim:

„(a) ob upoštevanju členov 3(6) in 85(1), zahteve za pridobitev dovoljenja ali soglasja katere koli javne ali zasebne osebe, vključno z delničarji ali upniki institucije v postopku reševanja in pristojnimi organi za namene členov 22 do 27 Direktive 2013/36/EU;“;

(44) člen 71a(3) se nadomesti z naslednjim:

„3. Odstavek 1 se uporablja za vsako finančno pogodbo, ki izpolnjuje vse naslednje pogoje:

(a) pogodba ustvari novo obveznost ali pomembno spreminja veljavno obveznost po začetku veljavnosti določb, sprejetih na nacionalni ravni za prenos tega člena;

(b) pogodba zagotavlja eno ali več pravic do odpovedi ali možnost uveljavljanja pravic iz naslova jamstva, za katere bi se uporabljal člen 33a, 68, 69, 70 ali 71, če bi finančno pogodbo urejalo pravo države članice.“;

(45) v členu 74(3) se doda naslednja točka (d):

„(d) pri določanju izgub, ki bi nastale sistemu jamstva za vloge, če bi institucija prenehala po običajnih insolvenčnih postopkih, uporabijo merila in metodologija iz člena 11e Direktive 2014/49/EU in vseh delegiranih aktov, sprejetih v skladu z navedenim členom.“;

(46) v člen 88 se vstavi naslednji odstavek 6a:

„6a. Za olajšanje nalog iz členov 10(1), 15(1) in 17(1) ter izmenjavo vseh ustreznih informacij organ za reševanje institucije s pomembnimi podružnicami v drugih državah članicah ustanovi kolegij za reševanje in mu predseduje.

Organ za reševanje institucije iz prvega pododstavka odloči, kateri organi sodelujejo na sestanku ali pri dejavnosti kolegija za reševanje, pri čemer upošteva pomen dejavnosti, ki se načrtuje ali usklajuje za te organe, zlasti morebitni vpliv na stabilnost finančnega sistema v zadevnih državah članicah in naloge iz prvega pododstavka.

Organ za reševanje institucije iz prvega pododstavka vse člane kolegija za reševanje vnaprej v celoti obvešča o organizaciji teh sestankov, glavnih vprašanjih in dejavnostih, ki bodo obravnavane. Organ za reševanje institucije iz prvega pododstavka vse člane kolegija v celoti in pravočasno obvesti tudi o odločitvah, sprejetih na teh sestankih, ali o izvedenih ukrepih.“;

(47) člen 91 se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Če organ za reševanje ugotovi, da podrejena institucija ali subjekt iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), v skupini izpolnjuje pogoje iz člena 32 ali člena 33, navedeni organ organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine, če ne gre za isti organ, konsolidacijskemu nadzorniku in članom kolegija za reševanje za zadevno skupino brez odlašanja sporoči naslednje informacije:

(a) odločitev, da institucija ali subjekt iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), izpolnjuje pogoje iz člena 32(1), točki (a) in (b), ali iz člena 33(1) ali (2), kot je ustrezno, ali pogoje iz člena 33(4);

(b) rezultat ocene pogoja iz člena 32(1), točka (c);

(c) ukrepe za reševanje ali ukrepe zaradi insolventnosti, za katere organ za reševanje meni, da so za navedeno institucijo ali navedeni subjekt ustrezni.

Informacije iz prvega pododstavka se lahko vključijo v uradna obvestila, ki se v skladu s členom 81(3) sporočijo naslovnikom iz prvega pododstavka tega odstavka.“;

(b) v odstavku 7 se drugi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„EBA lahko v skladu s členom 31(2), točka (c), Uredbe (EU) št. 1093/2010 na prošnjo organa za reševanje organom za reševanje pomaga pri doseganju skupne odločitve.“;

(48) v členu 92(3) se drugi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„EBA lahko v skladu s členom 31(2), točka (c), Uredbe (EU) št. 1093/2010 na prošnjo organa za reševanje organom za reševanje pomaga pri doseganju skupne odločitve.“;

(49) v členu 97 se odstavek 4 nadomesti z naslednjim:

„4. Organi za reševanje po potrebi sklenejo nezavezujoče dogovore o sodelovanju z zadevnimi organi tretjih držav iz odstavka 2. Ti dogovori so v skladu z okvirnim sporazumom EBA.

Pristojni organi po potrebi sklenejo nezavezujoče dogovore o sodelovanju z zadevnimi organi tretjih držav iz odstavka 2. Ti dogovori so v skladu z okvirnim sporazumom EBA in zagotavljajo, da za informacije, razkrite organom tretjih držav, velja jamstvo, da so izpolnjene zahteve glede varovanja poklicne skrivnosti, ki so vsaj enakovredne tistim iz člena 53(1) Direktive 2013/36/EU.“;

(50) v členu 98 se odstavek 1 spremeni:

(a) uvodni stavek se nadomesti z naslednjim:

„Države članice zagotovijo, da si organi za reševanje in pristojna ministrstva izmenjajo zaupne informacije, vključno z načrti sanacije, z zadevnimi organi tretjih držav, samo če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:“;

(b) dodata se naslednji drugi in tretji pododstavek:

„Države članice zagotovijo, da si pristojni organi izmenjajo zaupne informacije z zadevnimi organi tretjih držav, samo če so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) v zvezi z informacijami, povezanimi s sanacijo in reševanjem, pogoji iz prvega pododstavka;

(b) v zvezi z drugimi informacijami, ki so na voljo pristojnim organom, pogoji iz člena 55 Direktive 2013/36/EU.

Za namene drugega pododstavka informacije, povezane s sanacijo in reševanjem, vključujejo vse informacije, ki so neposredno povezane z nalogami pristojnih organov na podlagi te direktive, zlasti načrtovanje sanacije in načrte sanacije, ukrepe za zgodnje posredovanje in izmenjave z organi za

reševanje v zvezi z načrtovanjem reševanja, načrti reševanja in ukrepi za reševanje.“;

(51) v členu 101 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Če organ za reševanje ugotovi, da bo uporaba sheme za financiranje reševanja za namene iz odstavka 1 tega člena verjetno povzročila del izgub institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c), ali (d), ki se prenesejo naprej na shemo za financiranje reševanja, se uporabljajo načela, ki urejajo uporabo sheme za financiranje reševanja iz člena 44.“;

(52) v členu 102(3) se prvi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Če se po začetnem obdobju iz odstavka 1 tega člena razpoložljiva finančna sredstva zmanjšajo pod ciljno raven iz navedenega odstavka, se redni prispevki, zbrani v skladu s členom 103, začnejo ponovno zbirati, dokler ni dosežena ciljna raven. Organi za reševanje lahko pobiranje rednih prispevkov, zbranih v skladu s členom 103, odložijo za eno ali več let, če znesek, ki ga je treba pobrati, doseže znesek, ki je sorazmeren s stroški postopka pobiranja, pod pogojem, da tak odlog ne vpliva pomembno na zmožnost organa za reševanje, da uporabi sheme za financiranje reševanja na podlagi člena 101. Če so razpoložljiva finančna sredstva nato zmanjšana na manj kot dve tretjini ciljne ravni, se po tem, ko se prvič doseže ciljna raven, raven tega prispevka določi tako, da se lahko cilj doseže v šestih letih.“;

(53) člen 103 se spremeni:

(a) odstavek 3 se nadomesti z naslednjim:

„3. Razpoložljiva finančna sredstva, ki jih je treba upoštevati, da se doseže ciljna raven iz člena 102, lahko vključujejo nepreklicne zaveze za plačilo, ki so v celoti zavarovane s sredstvi z nizkim tveganjem, ki niso obremenjena z nobenimi pravicami tretjih oseb, pri čemer so na voljo in namenjene izključno uporabi s strani organov za reševanje, in sicer za namene iz člena 101(1). Delež nepreklicnih zavez za plačilo ne presega 50 % celotnega zneska prispevkov, ki se zberejo v skladu s tem členom. V okviru te omejitve organ za reševanje vsako leto določi delež nepreklicnih zavez za plačilo v skupnem znesku prispevkov, ki se zberejo v skladu s tem členom.“;

(b) vstavi se naslednji odstavek 3a:

„3a. Organ za reševanje pozove k izpolnitvi nepreklicnih zavez za plačilo, danih v skladu z odstavkom 3 tega člena, kadar je potrebna uporaba shem za financiranje reševanja v skladu s členom 101.

Kadar subjekt ne spada več v področje uporabe člena 1 in zanj ne velja več obveznost plačevanja prispevkov v skladu z odstavkom 1 tega člena, organ za reševanje pozove k izpolnitvi nepreklicnih zavez za plačilo, ki so bile dane v skladu z odstavkom 3 in jih je treba še plačati. Če je prispevek, povezan z nepreklicno zavezo za plačilo, ustrezno plačan ob prvem pozivu, organ za reševanje prekliče zavezo in vrne zavarovanje s premoženjem. Če prispevek ni ustrezno plačan ob prvem pozivu, organ za reševanje zaseže zavarovanje s premoženjem in prekliče zavezo.“;

(54) v členu 104(1) se drugi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Izredni naknadni prispevki ne presežejo trikratnika 12,5 % ciljne ravni, določene v členu 102.“;

(55) člen 108 se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Države članice zagotovijo, da se v njihovem nacionalnem pravu o običajnem insolvenčnem postopku naslednje razvrsti prednostno enako, vendar višje, kot se razvrstijo terjatve navadnih nezavarovanih upnikov:

(a) vloge;

(b) vloge institucij s sedežem v Uniji prek podružnic, ki se nahajajo zunaj Unije;

(c) sistemi jamstva za vloge, ki prevzemajo pravice in obveznosti kritih vlagateljev v primeru insolventnosti.“;

(b) dodata se naslednja odstavka 8 in 9:

„8. Kadar se instrumenti za reševanje iz člena 37(3), točka (a) ali (b), uporabijo za prenos le dela sredstev, pravic ali obveznosti institucije v postopku reševanja, ima shema za financiranje reševanja terjatev do preostalega dela institucije ali subjekta iz člena 1(1), točka (b), (c) ali (d), za vse odhodke in izgube, ki jih ima shema za financiranje reševanja zaradi prispevkov k reševanju v skladu s členom 101(1) v zvezi z izgubami, ki bi jih sicer nosili upniki.

9. Države članice zagotovijo, da imajo terjatve sheme za financiranje reševanja iz odstavka 8 tega člena in člena 37(7) v nacionalni zakonodaji, ki ureja običajne insolvenčne postopke, prednostno razvrstitev, ki je višja od razvrstitve terjatev vlog in sistemov jamstva za vloge v skladu z odstavkom 1 tega člena.“;

(56) člen 109 se spremeni:

(a) odstavka 1 in 2 se nadomestita z naslednjim:

„1. Države članice zagotovijo, da če organi za reševanje sprejmejo ukrep za reševanje v zvezi s kreditno institucijo in če tak ukrep zagotavlja, da imajo vlagatelji še naprej dostop do vlog, sistem jamstva za vloge, s katerim je povezana ta kreditna institucija, za namen preprečitve izgub vlagateljev prispeva naslednje zneske:

(a) kadar se instrument za reševanje s sredstvi upnikov uporabi neodvisno ali v kombinaciji z instrumentom izločitve sredstev, znesek, v višini katerega bi bile krite vloge odpisane ali konvertirane za kritje izgub in dokapitalizacijo institucije v postopku reševanja v skladu s členom 46(1), če bi bile krite vloge vključene v področje uporabe reševanja s sredstvi upnikov;

(b) kadar se instrument prodaje poslovanja ali instrument premostitvene institucije uporabljata neodvisno ali v kombinaciji z drugimi instrumenti za reševanje:

(i) znesek, potreben za kritje razlike med vrednostjo kritih vlog in obveznosti, ki imajo enako ali višjo prednostno razvrstitev kot vloge, ter vrednostjo sredstev institucije v postopku reševanja, ki se prenesejo na prejemnika; ter

(ii) po potrebi znesek, potreben za zagotovitev kapitalske nevtralnosti prejemnika po prenosu.

V primerih iz prvega pododstavka, točka (b), kadar prenos na prejemnika vključuje vloge, ki niso krite vloge ali druge obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov, in organ za reševanje oceni, da za te vloge ali obveznosti veljajo okoliščine iz člena 44(3), sistem jamstva za vloge prispeva:

(a) znesek, potreben za kritje razlike med vrednostjo vlog, vključno z nekritimi vlogami, in obveznosti, ki imajo enako ali višjo prednostno razvrstitev kot vloge, ter vrednostjo sredstev institucije v postopku reševanja, ki se prenesejo na prejemnika; ter

(b) po potrebi znesek, potreben za zagotovitev kapitalske nevtralnosti prenosa za prejemnika.

Države članice zagotovijo, da se institucija v postopku reševanja po prispevku sistema jamstva za vloge v primerih iz drugega pododstavka vzdrži pridobivanja deležev v drugih podjetjih in razdelitev v zvezi z navadnim lastniškim temeljnim kapitalom ali plačili za instrumente dodatnega temeljnega kapitala ali iz drugih dejavnosti, ki bi lahko privedle do odliva sredstev.

V vseh primerih stroški prispevka sistema jamstva za vloge niso višji od stroškov izplačila vlagateljem, kot jih izračuna sistem jamstva za vloge v skladu s členom 11e Direktive 2014/49/EU.

Če je na podlagi vrednotenja v skladu s členom 74 ugotovljeno, da je bil strošek prispevka sistema jamstva za vloge k reševanju večji od izgub, ki bi jih imel, če bi institucija prenehala po običajnih insolvenčnih postopkih, je sistem jamstva za vloge v skladu s členom 75 upravičen do plačila razlike iz sheme za financiranje reševanja.

2. Države članice zagotovijo, da organ za reševanje določi znesek prispevka sistema jamstva za vloge v skladu z odstavkom 1 po posvetovanju s sistemom jamstva za vloge o ocenjenih stroških izplačila vlagateljem v skladu s členom 11e Direktive 2014/49/EU in v skladu s pogoji iz člena 36 te direktive.

Organ za reševanje o svoji odločitvi iz prvega pododstavka uradno obvesti sistem jamstva za vloge, s katerim je povezana institucija. Sistem jamstva za vloge to odločitev brez odlašanja upošteva.“;

(b) vstavita se naslednja odstavka 2a in 2b:

„2a. Kadar se sredstva sistema jamstva za vloge uporabijo v skladu z odstavkom 1, prvi pododstavek, točka (a), za prispevanje k dokapitalizaciji institucije v postopku reševanja, države članice zagotovijo, da sistem jamstva za vloge prenese svoja imetja delnic ali drugih kapitalskih instrumentov v instituciji v postopku reševanja na zasebni sektor, takoj ko to omogočajo poslovne in finančne okoliščine.

Države članice zagotovijo, da sistem jamstva za vloge trži delnice in druge kapitalske instrumente iz prvega pododstavka na odprt in pregleden način ter da se jih pri prodaji ne prikazuje napačno ali ne diskriminira med potencialnimi kupci. Vsaka taka prodaja se izvede pod tržnimi pogoji.

2b. Prispevek sistema jamstva za vloge v skladu z odstavkom 1, drugi pododstavek, se upošteva pri pragovih iz člena 44(5), točka (a), in člena 44(8), točka (a).

Kadar uporaba sistema jamstva za vloge v skladu z odstavkom 1, drugi pododstavek, skupaj s prispevkom za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo s strani delničarjev in imetnikov drugih lastniških instrumentov, imetnikov ustreznih kapitalskih instrumentov in drugih obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument za reševanje s sredstvi upnikov, omogoča uporabo sheme za financiranje reševanja, je prispevek sistema jamstva za vloge omejen na znesek, potreben za doseganje pragov iz člena 44(5), točka (a), in člena 44(8), točka (a). Po prispevku sistema jamstva za vloge se shema za financiranje reševanja uporabi v skladu z načeli, ki urejajo uporabo sheme za financiranje reševanja, iz členov 44 in 101.

Vendar se prvi in drugi pododstavek ne uporabljata za institucije, ki so bile v načrtu reševanja skupine ali načrtu reševanja opredeljene kot subjekti za likvidacijo.“;

(c) odstavek 3 se črta;

(d) v odstavku 5 se drugi in tretji pododstavek črtata;

(57) v členu 111(1) se doda naslednja točka (e):

„(e) neizpolnjevanje minimalne zahteve glede kapitala in kvalificiranih obveznosti iz člena 45e ali 45f.“;

(58) člen 128 se spremeni:

(a) naslov se nadomesti z naslednjim:

„**Sodelovanje in izmenjava informacij med institucijami in organi**“;

(b) doda se naslednji odstavek:

„Organi za reševanje, pristojni organi, EBA, Enotni odbor za reševanje, ECB in drugi člani Evropskega sistema centralnih bank Komisiji na njeno zahtevo in v določenem roku predložijo vse informacije, potrebne za opravljanje njenih nalog, povezanih z razvojem politike, vključno z izvajanjem ocen učinka, pripravo zakonodajnih predlogov in sodelovanjem v zakonodajnem postopku. Za Komisijo in osebje Komisije v zvezi s prejetimi informacijami veljajo zahteve glede varovanja poklicne skrivnosti iz člena 88 Uredbe (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta*.“;

---

* Uredba (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL L 225, 30.7.2014, str. 1).

(59) vstavi se naslednji člen 128a:

„Člen 128a

Simulacije kriznega upravljanja

1. EBA usklajuje redne postopke na ravni Unije za preverjanje uporabe te direktive, Uredbe (EU) št. 806/2014 in Direktive 2014/49/EU v čezmejnih primerih v zvezi z vsemi naslednjimi vidiki:

(a) sodelovanje pristojnih organov pri načrtovanju sanacije;

(b) sodelovanje med organi za reševanje in pristojnimi organi pred propadom in med reševanjem finančnih institucij, vključno z izvajanjem shem za reševanje, sprejetih v skladu s členom 18 Uredbe (EU) št. 806/2014.

2. EBA pripravi poročilo, v katerem navede ključne ugotovitve in zaključke teh postopkov. Poročilo se objavi.“.

Člen 2

Prenos

1. Države članice sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, najpozneje do … [Urad za publikacije: vstaviti datum, ki je 18 mesecev od začetka veljavnosti te direktive o spremembah]. Komisiji takoj sporočijo besedilo teh predpisov.

   Države članice te predpise uporabljajo od … [Urad za publikacije: vstaviti datum, ki je 1 dan po datumu prenosa te direktive o spremembah].

   Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice Komisiji sporočijo besedilo temeljnih predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 3

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 4

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourgu,

Za Evropski parlament	*Za Svet*
predsednica	*predsednik*